



DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

Sèrie P - Número 44 / III Legislatura / Quart període

Dijous, 30 de novembre de 1989

Presidència del Molt Honorable
Sr. Joaquim Xicoy i Bassegoda

Sessió Plenària núm. 38

Segona i darrera reunió

SUMARI

La sessió, suspesa ahir, es reprèn a tres quarts de deu del matí i nou minuts.

Intervenien per a una qüestió d'ordre l'I. Sr. Pere (M) (p. 1989), l'I. Sr. Clotas (S) (p. 1989), l'I. Sr. Gimeno (IC) (p. 1989) i l'I. Sr. Subirà (CiU) (p. 1989).

Modificació de l'ordre del dia

El M. H. Sr. President proposa a la Cambra una modificació de l'ordre del dia pel que fa als punts onzè, dotzè, tretzè i catorzè, que és aprovada per assentiment (p. 1989).

Sol·licitud de creació d'una comissió d'investigació sobre la situació de les centrals nuclears a Catalunya (Punt sisè de l'ordre del dia.)

Presentació: I. Sr. Gimeno (IC) (p. 1989).

Posició dels grups: I. Sr. Ayguadé (M) (p. 1990), I. Sr. Latorre (CDS) (p. 1991), I. Sr. Perea (P) (p. 1991), I. Sr. Madueño (S) (p. 1991) i I. Sr. Serratúsell (CiU) (p. 1992).

Votació: rebutjada per 7 vots a favor, 79 en contra i cap abstenció (p. 1993).

Explicació de vot: I. Sr. Vidal-Quadras (P) (p. 1993).

Interpel·lació al Consell Executiu sobre el desenvolupament i l'aplicació de la Llei 8/1987, del 15 d'abril, Municipal i de Règim Local de Catalunya (Punt dotzè de l'ordre del dia.)

Formulació: I. Sr. Joaquim Nadal (S) (p. 1993).

Intervenien per a una qüestió d'ordre l'H. Sr. Conseller de Governació (p. 1995), l'I. Sr. Clotas (S) (p. 1995) i l'I. Sr. Subirà (CiU) (p. 1995).

Resposta: *H. Sr. Conseller de Governació (p. 1996).*

Rèplica: *I. Sr. Joaquim Nadal (S) (p. 1998).*

Contrarèplica: *H. Sr. Conseller de Governació (p. 1999).*

Interpel·lació al Consell Executiu sobre el desenvolupament i l'aplicació de la Llei 5/1987, del 4 d'abril, de Règim Provisional de les Competències de les Diputacions Provincials (Punt catorzè de l'ordre del dia.)

Formulació: *I. Sr. Tomàs (S) (p. 1999).*

Resposta: *H. Sr. Conseller de Governació (p. 2001).*

Rèplica: *I. Sr. Tomàs (S) (p. 2003).*

Contrarèplica: *H. Sr. Conseller de Governació (p. 2004).*

Interpel·lació al Consell Executiu sobre el desenvolupament i l'aplicació de la Llei 6/1987, del 4 d'abril, sobre l'Organització Comarcal de Catalunya (Punt tretzè de l'ordre del dia.)

Formulació: *H. Sr. Armet (S) (p. 2004).*

Resposta: *H. Sr. Conseller de Governació (p. 2006).*

Rèplica: *H. Sr. Armet (S) (p. 2009).*

Contrarèplica: *H. Sr. Conseller de Governació (p. 2010).*

Interpel·lació al Consell Executiu sobre el desenvolupament i l'aplicació de la Llei 7/1987, del 4 d'abril, per la qual s'estableixen i regulen les Actuacions Públiques Especials en la Conurbació de Barcelona i en les Comarques Compreses dins la seva Zona d'Influència Directa (Punt onzè de l'ordre del dia.)

Formulació: *I. Sr. Maragall (S) (p. 2010).*

Resposta: *H. Sr. Conseller de Governació (p. 2012) i H. Sr. Conseller de Política Territorial i Obres Públiques (p. 2013).*

Rèplica: *I. Sr. Maragall (S) (p. 2014).*

Contrarèplica: *H. Sr. Conseller de Política Territorial i Obres Públiques (p. 2015) i H. Sr. Conseller de Governació (p. 2015).*
L'I. Sr. Maragall intervé per al·lusions (p. 2016).

Interpel·lació al Consell Executiu sobre la seguretat dels habitants de les zones pròximes a les centrals nuclears (Punt setè de l'ordre del dia.)

Formulació: *I. Sr. Gimeno (IC) (p. 2016).*

Resposta: *H. Sr. Conseller de Governació (p. 2018).*

Rèplica: *I. Sr. Gimeno (IC) (p. 2018).*

Contrarèplica: *H. Sr. Conseller de Governació (p. 2019).*

L'I. Sr. Gimeno (IC) intervé per contradiccions (p. 2020).

Intervé per una qüestió d'ordre l'I. Sr. Saura (IC) (p. 2020).

La sessió se suspèn a tres quarts de dues del migdia i deu minuts i es reprèn a tres quarts de cinc de la tarda i sis minuts.

Anunci de la constitució de la Comissió de Seguiment dels Jocs Olímpics

El M. H. Sr. President comunica la constitució de la Comissió de Seguiment dels Jocs Olímpics (p. 2020).

Preguntes

Pregunta al Consell Executiu sobre el retard de les obres de la residència per a la tercera edat

Formulació: *I. Sr. Guitart i Domènech (S) (p. 2020).*

Resposta: *H. Sr. Conseller de Benestar Social (p. 2020).*

Pregunta al Consell Executiu sobre la subvenció atorgada al polígon d'habitatges La Capa

Formulació: *I. Sr. Guitart i Domènech (S) (p. 2021).*

Resposta: *H. Sr. Conseller de Benestar Social (p. 2021).*

Rèplica: *I. Sr. Guitart i Domènech (S) (p. 2021).*

Contrarèplica: *H. Sr. Conseller (p. 2021).*

Preguntes al Consell Executiu sobre la subvenció del Departament de Cultura per a la producció de pel·lícules i sèries per a la televisió i sobre la subvenció del Departament de Cultura per a programes de promoció cultural de TV3

Formulació: *I. Sra. Torrent (S) (p. 2021).*

Resposta: *H. Sr. Conseller de Cultura (p. 2022).*

Rèplica: *I. Sra. Torrent (S) (p. 2022).*

Contrarèplica: *H. Sr. Conseller (p. 2022).*

Pregunta al Consell Executiu sobre el nombre de ciutadans europeus

Formulació: *I. Sr. Gibert (S) (p. 2023).*

Resposta: *H. Sr. Conseller d'Indústria i Energia (p. 2023).*

Repregunta: *I. Sr. Gibert (S) (p. 2023).*

Segona resposta: *H. Sr. Conseller (p. 2023).*

Preguntes al Consell Executiu sobre l'avantprojecte de l'autopista Terrassa-Rubí, sobre la fórmula de peatge per al tram d'autopista Terrassa-Rubí i sobre la possible adjudicació de la construcció de l'autopista Terrassa-Rubí a l'empresa Autema

Formulació: *I. Sr. Cadevall (S) (p. 2023).*

Resposta: *H. Sr. Conseller de Política Territorial i Obres Públiques (p. 2024).*

Rèplica: *I. Sr. Cadevall (S) (p. 2025).*

Contrarèplica: *H. Sr. Conseller* (p. 2025).

Pregunta al Consell Executiu sobre les obres d'habilitació del Vapor Marcet per a l'escola pública Lanaspà, de Terrassa

Formulació: *I. Sr. Cadevall (S)* (p. 2026).

Resposta: *H. Sr. Conseller d'Ensenyament* (p. 2026).

Pregunta al Consell Executiu sobre el Premi Internacional Catalunya

Formulació: *I. Sr. Sobrequés (S)* (p. 2026).

Resposta: *H. Sr. Conseller de Cultura* (p. 2026).

Rèplica: *I. Sr. Sobrequés (S)* (p. 2026).

Contrarèplica: *H. Sr. Conseller* (p. 2027).

Pregunta al Consell Executiu sobre les raons que té per negar-se a facilitar el Pla d'Actuació al Districte de Ciutat Vella a un il·lustre senyor diputat

Formulació: *I. Sr. Oliart (S)* (p. 2027).

Resposta: *H. Sr. Conseller de Benestar Social* (p. 2027).

Rèplica: *I. Sr. Oliart (S)* (p. 2027).

Contrarèplica: *H. Sr. Conseller* (p. 2028).

Pregunta al Consell Executiu sobre la instal·lació d'indicadors d'accés al pàrquing de vehicles que transporten matèries inflamables i perilloses a la sortida 33 de l'A-17

Formulació: *I. Sra. Montserrat (P)* (p. 2028).

Resposta: *H. Sr. Conseller de Política Territorial i Obres Públiques* (p. 2028).

Pregunta al Consell Executiu sobre el garantiment de la seguretat vial al quilòmetre 11 de la C-246

L'I. Sr. Vidal-Quadras (P) n'anuncia la retirada (p. 2029).

Interpel·lació al Consell Executiu sobre la política relativa a l'energia nuclear (Punt vuitè de l'ordre del dia de l'ordre del dia.)

Formulació: *I. Sr. Pere (M)* (p. 2029).

Resposta: *H. Sr. Conseller d'Indústria i Energia* (p. 2030).

Rèplica: *I. Sr. Pere (M)* (p. 2032).

Contrarèplica: *H. Sr. Conseller* (p. 2033).

La intervenció de l'H. Sr. Conseller és interrompuda per crits procedents del sector del públic (p. 2033).

La sessió se suspèn a un quart de set de la tarda i vuit minuts i es reprèn a un quart i tretze minuts.

Contrarèplica (continuació): *H. Sr. Conseller* (p. 2033).

L'I. Sr. Subirà (CiU) intervé per una qüestió d'ordre (p. 2034).

Interpel·lació al Consell Executiu sobre la política de garantiment de la seguretat de les instal·lacions industrials (Punt quinze de l'ordre del dia.)

Formulació: *I. Sr. Riera i Olivé (S)* (p. 2034).

Resposta: *H. Sr. Conseller d'Indústria i Energia* (p. 2035).

Rèplica: *I. Sr. Riera i Olivé (S)* (p. 2037).

Contrarèplica: *H. Sr. Conseller* (p. 2037).

Moció subsegüent a la interpel·lació al Consell Executiu sobre la Política d'Integració dels Centres del CEPEPC a la Xarxa Escolar Pública (Punt dissetè de l'ordre del dia.)

Torn a favor: *I. Sr. Cadevall (S)* (p. 2038).

Posició dels grups: *I. Sr. Latorre (CDS)* (p. 2039), *I. Sra. Montserrat (P)* (p. 2040), *I. Sr. Saura (IC)* (p. 2040) i *I. Sr. Coll i Bertran (CiU)* (p. 2040).

Votació: *rebutjada per 32 vots a favor, 61 en contra i cap abstenció* (p. 2041).

Moció subsegüent a la interpel·lació al Consell Executiu sobre l'Empresa Familiar Agrària i la Incorporació de Joves a l'Agricultura (Punt divuitè de l'ordre del dia.)

Torn a favor: *I. Sr. Aleu (S)* (p. 2041).

Posició dels grups: *I. Sr. Latorre (CDS)* (p. 2042), *I. Sra. Montserrat (P)* (p. 2042), *I. Sr. Gimeno (IC)* (p. 2042) i *I. Sr. Graells (CiU)* (p. 2043).

Votació del punt primer de la Moció: *rebutjat per 24 vots a favor, 59 en contra i cap abstenció* (p. 2044).

Votació dels punts segon i tercer de la Moció: *rebutjats per 22 vots a favor, 61 en contra i cap abstenció* (p. 2044).

Moció subsegüent a la interpel·lació al Consell Executiu sobre la Política Relativa al Medi Natural (Punt dinovè de l'ordre del dia.)

Torn a favor: *I. Sr. Gimeno (IC)* (p. 2044).

Esmenes del G. Socialista (núms. 1, 2 i 3, d'addició)

Torn a favor: *I. Sr. Madueño (S)* (p. 2045).

Posició dels grups: *I. Sr. Latorre (CDS)* (p. 2046), *I. Sra. Montserrat (P)* (p. 2046) i *I. Sr. Masó (CiU)* (p. 2046).

Posició del grup presentant: *I. Sr. Gimeno (IC)* (p. 2048).

L'I. Sr. Masó (CiU) intervé per fer un aclariment (p. 2048).

Votació del punt primer de la Moció: *rebutjat per 26 vots a favor, 59 en contra i cap abstenció* (p. 2048).

Votació del punt segon de la Moció: *rebutjat per 22 vots a favor, 59 en contra i 4 abstencions* (p. 2048).

Moció subsegüent a la interpeHació al Consell Executiu sobre la Política General del Lleure (Punt vintè de l'ordre del dia.)

Torn a favor: *I. Sr. Gibert (S) (p. 2048).*

Posició dels grups: *I. Sr. Latorre (CDS) (p. 2050), I. Sra. Montserrat (P) (p. 2050), I. Sr. Gimeno (IC) (p. 2051) i I. Sr. Martí i Ferré (CiU) (p. 2051).*

L'I. Sr. Guitart i Domènech (S) (p. 2052) i l'I. Sr. Martí i Ferré (CiU) (p. 2052) intervenen per una qüestió d'ordre.

Votació: *rebutjada per 29 vots a favor, 59 en contra i cap abstenció (p. 2052).*

La sessió s'aixeca a tres quarts de nou de la nit i onze minuts.

La sessió, suspesa ahir, es reprèn a tres quarts de deu del matí i nou minuts. Presideix el M. H. Sr. President del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'Oficial Major, el lletrat Sr. Sol i la lletrada Sra. Andreu.

Al banc del Govern seuen els H. Srs. Consellers de Governació, d'Ensenyament, de Cultura, de Política Territorial i Obres Públiques, i d'Indústria i Energia.

El Sr. PRESIDENT: Es reprèn la sessió. (Pausa.)

L'Illustre Diputat senyor Marià Pere ha demanat la paraula?

El Sr. PERE: Sí, és per fer una proposta, que és la següent: hi ha un embús bastant considerable per entrar a Barcelona, i en Pere Ayguadé, que havia de fer aquest primer punt, suposo que es retardarà una miqueta. Llavors, suggeriríem si començàvem per les quatre propostes i col·locàvem aquest punt després, abans de les dues interpellacions sobre qüestions nuclears.

El Sr. PRESIDENT: O sigui, el que sol·licita l'Illustre senyor Diputat és que passin les interpellacions al davant?

El Sr. PERE: Exactament... No, no. Hi havia quatre intervencions del Grup Socialista, si no m'equivoco, doncs que comencéssim per aquí.

El Sr. PRESIDENT: El que passa és que hi havia una sol·licitud del Grup Socialista i d'una cinquena part dels diputats en què demanaven que immediatament després del punt sisè de l'ordre del dia es veiessin els punts 12, 14, 13 i 11, per aquest ordre, que són les interpellacions.

El Sr. PERE: En això estem d'acord. El que dèiem és de començar per aquestes ara, i quan s'acabin aquestes, que es faci la intervenció d'en Pere Ayguadé entorn de la Comissió i després continuar amb les interpellacions.

El Sr. PRESIDENT: Bé, escoltarem els altres portaveus. Senyor Clotas?

El Sr. CLOTAS: Senyor President, el nostre Grup opina que la sol·licitud que ha presentat davant la Mesa per a l'alteració de l'ordre del dia, tal com ho preveu el Reglament, és tal com s'expressa: després del punt sisè veure aquestes interpellacions.

Gràcies a l'aquiescència de la resta dels grups, això és possible fer-ho, perquè ens havien donat la seva conformitat, de tal manera que el nostre Grup, i sobretot els ponents que anaven a intervenir, o alguns dels ponents que anaven a intervenir en les quatre interpellacions que presentem, saben, d'una manera aproximada però molt precisa, l'hora que els tocarà substanciar aquestes interpellacions. L'ordre del dia d'avui, tots coneixíem —n'estàvem convençuts— que anava a començar amb la moició de la constitució d'una comissió d'investigació, i l'alteració sí que ens perjudicaria enormement, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Sí. El senyor Gimeno.

El Sr. GIMENO: Gràcies, senyor President. Jo crec que aquest Ple havia de començar a dos quarts de deu, i qualsevol sap que les interpellacions del Grup Socialista sobre les lleis d'ordenació territorial havien de començar sobre les deu —suposo que per aquest motiu es va avançar el Ple a dos quarts de deu. Penso que també seria més coherent que se seguís un cert procediment de coherència amb els punts sisè, setè i vuitè, que parlen sobre la qüestió de les nuclears; en canvi, posar primer el punt sis i després tornar a parlar de les nuclears, després de quatre temes, és una concessió que es feia al Grup Socialista en funció de la sol·licitud que havien presentat, però no crec que si-

gui tan negatiu per al bon funcionament d'aquesta Cambra que els tres punts, sisè, setè i vuitè, es puguin substanciar aquí conjuntament. Crec que en l'ara del que és la finalitat d'aquests tres punts, seria més coherent i més positiu per a la Cambra.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Gimeno. El senyor Subirà té la paraula.

El Sr. SUBIRÀ: Senyor President, des del nostre punt de vista, els ordres del dia no són un horari, sinó que simplement són una ordenació de punts.

Nosaltres, en relació amb la petició presentada pel Grup Socialista, vam accedir —i ho confirmo en aquests moments, que la nostra posició és efectivament votar a favor, si es posés a votació, i, si es demanés simplement l'assentiment, assentir— que s'alteri l'ordre dels punts, però no accediríem —i els ho anuncio ara— a una alteració com la que es proposa.

Simplement estic parlant d'alteracions d'ordre, perquè els ordres del dia són això i no un horari.

Modificació de l'ordre del dia

El Sr. PRESIDENT: Algun altre portaveu vol intervenir?

Bé, en començar la sessió els haig de fer avinent el que ja els he anticipat: que el portaveu del Grup Socialista i la cinquena part dels diputats del Parlament, en virtut d'allò que disposa l'article 62.4 del Reglament, han sol·licitat l'alteració de l'ordre del dia, per tal que els punts 12, 14, 13 i 11 puguin substanciar-se per aquest ordre i immediatament després del punt sisè. Si no hi ha cap objecció en aquest moment, es considerarà donat l'assentiment a aquesta proposta. (Pausa.) Doncs queda aprovada aquesta alteració de l'ordre del dia.

Llavors, cal entrar al punt sisè, sol·licitud de creació d'una comissió d'investigació sobre la situació de les centrals nuclears a Catalunya, presentada pels Grups Mixt, Iniciativa per Catalunya, Esquerra Republicana de Catalunya i per l'Agrupació parlamentària del Centre Democràtic i Social. Pels signants de la proposta, té la paraula l'Illustre Diputat senyor Gimeno.

Sol·licitud de creació d'una comissió d'investigació sobre la situació de les centrals nuclears a Catalunya

El Sr. GIMENO: Senyor President, senyores i senyors diputats, jo no tenia previst fer aquesta defensa de la proposta, perquè era el Diputat Pere Ayguadé, del Grup Mixt, qui havíem acordat que faria la defensa d'aquesta proposta de constitució de la Comissió d'investigació sobre la situació de les centrals nuclears a Catalunya. Dic això perquè l'únic que tenia previst jo, en aquests moments, era fer un posicionament.

Nosaltres vam signar aquesta proposta de constitució d'una comissió d'investigació perquè hi havia dos motius. Un motiu, el primer, era la importància de l'accident del 19 d'octubre ocorregut a Vandellòs I, que no explicaré, perquè suposo que es coneix amb detall, ja que aquesta temporada, des del 19 cap aquí, hi ha hagut molta literatura i tothom sap quins són els fets que van ocórrer i quines en són les anàlisis, perquè tenim fins i tot l'informe, encara que sigui provisional, del Consell de Seguretat Nuclear. Però l'altre motiu que ens va induir a signar aquesta proposta de constitució d'una comissió va ser la inoperància manifesta de la Comissió d'Estudi del PENTA, aprovada per u-

nanimitat d'aquest Parlament el novembre de l'any 88, i que en el moment que vam signar la proposta que estem en aquests moments defensant, encara no s'havia reunit més que una única vegada i per la simple raó de constituir-se, és a dir, per nomenar el seu president i el secretari d'aquesta dita comissió —és a dir, va ser una reunió de minuts. Llavors, si una comissió que havia d'estudiar, una Comissió d'Estudi del PENTA, en un any no s'havia reunit, el que consideràvem és que calia fer una comissió d'investigació que es preocupés realment —no com ho havia fet la d'estudi—, que es preocupés realment sobre quina era la situació de les centrals nuclears a Catalunya.

Esta petició, en part la vam veure reforçada, en part diluïda, perquè la setmana passada va haver-hi la primera reunió de treball de la Comissió d'Estudi del PENTA, la Comissió —ja dic— que vam aprovar fa un any. Llavors, en aquesta reunió vam proposar que, d'acord amb el que preveu el Reglament, una comissió d'estudi pot estar formada, a més dels diputats que la componen, per tècnics que puguin fer l'assessorament i puguin fer els aclariments oportuns a la comissió d'estudi. I hi van haver —i ho dic així—, van haver-hi reticències, fonamentalment per part del grup majoritari, reticències sobre si s'havien d'incloure tècnics —i nosaltres proposàvem que el criteri de «tècnics» fos ampliable també a persones representants de les zones que estan afectades directament per les centrals nuclears de Vandellòs i d'Ascó— de cara a augmentar l'efectivitat d'aquesta Comissió. Vam quedar una mica amb les espases a l'aire, no es va arribar a votar perquè el Grup de Convergència i Unió no ho tenia clar —en aquells moments així ho van dir—, però també va quedar una mica dubtós de quines eren les finalitats de la Comissió. Si la Comissió s'entén com una comissió que l'únic que té com a objectiu és estudiar els papers del PENTA, un pla d'emergència nuclear de Tarragona que la pràctica, és a dir, l'accident i els estudis que s'han fet posteriors han demostrat que no serveix de gaire, nosaltres pensem que no hi estaríem d'acord, amb aquesta finalitat.

Creiem que s'ha de fer una anàlisi a fons dels sistemes de seguretat que existeixen a l'entorn de les centrals nuclears, però també dintre de les mateixes centrals nuclears. Les deficiències... Jo, si de cas, veient que per fi ha arribat el Diputat Pere Ayguadé, acabaria, i crec que tampoc no seria massa important que al torn de posicionament fes ell una mica l'explicació més detallada. Jo tenia previst intervenir després en la interpellació sobre les condicions de seguretat a l'entorn de les nuclears, i acabaria amb el nostre posicionament.

Pensem que avui pot ser no massa raonable tenir en aquest Parlament dues comissions que es preocupin del tema nuclear: una Comissió d'Estudi del PENTA i una Comissió d'investigació sobre la situació de les centrals nuclears, però pensem que caldria un compromís —per no crear avui aquesta—, un compromís de totes les forces polítiques per tal que la Comissió que ja tenim creada fos àmplia en la composició, que permetés l'entrada d'aquests tècnics i d'aquests representants de les zones afectades, que fos generosa amb els objectius que s'han de buscar, i la finalitat principal hauria de ser la seguretat dels habitants i, a partir d'aquí, la reconsideració total i absoluta de què és el PENTA, partint que la seguretat s'ha de buscar a partir de les possibles conseqüències del màxim accident nuclear, és a dir, del que és possible que pugui passar —com va passar a Txernòbyl, com va passar a Harrisburg, i que, en molts llocs,

aquests PENTA, aquests plans d'emergència, són més amplis del que en aquest moment tenim al nostre país—, que no hauríem de renunciar a buscar les responsabilitats d'aquells que calguin, i que hauríem d'estar compromesos —aquesta Comissió d'Estudi— efectivament en un treball que fos més àgil que no el que s'ha fet fins ara —fixeu-vos que una reunió en un any no és una agilitat, almenys, notable.

Crec que fóra lamentable que es negués la constitució d'aquesta comissió i que es donés la sensació que no tenim una voluntat real d'analitzar a fons la situació de risc que produeixen les centrals nuclears catalanes, i que volem arribar fins on calgui en l'exigència de responsabilitats, a tots aquells que, per negligència o connivència amb interessos de les empreses elèctriques, han fet possible aquesta sensació d'indefensió i, fins i tot, de burla als interessos dels ciutadans que es respira a la població catalana.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Gimeno. Hi ha torn en contra? (*Pausa.*) En no haver-hi torn en contra, passarem a les intervencions dels grups per posicionar-se. Pel Grup parlamentari Mixt, té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Pere Ayguadé.

El Sr. AYGUADÉ: Senyor President, senyores i senyors diputats, en primer lloc les meves més sentides disculpes per aquest retard —que, com vostès saben molt bé, no és pas el meu costum—, que ve donat per l'evident situació de col·lapse que viu la ciutat de Barcelona i els seus accessos. Potser quan passen aquestes coses és quan un comprèn la necessitat que es digui que sí a les construccions per arribar a Barcelona; es tarda més temps en arribar de Molins de Rei a aquest Parlament que en arribar de Lleida a Molins.

Senyors i senyores diputats, després d'aquesta disculpa —i perdonin que recuperi l'aire, però he pujat corrent les escales—, dir-los que avui sabem perfectament que les centrals nuclears no són infal·libles, que un accident és possible; que, a més a més, sabem ja, desgraciadament, per una experiència, les horribles conseqüències que té un accident en una central nuclear; sabem que a Catalunya hi ha quatre centrals nuclears de les deu que hi ha a tot Espanya; que, si aquest accident és possible, les seves conseqüències són horribles; sabem perfectament que el projecte nacional de Catalunya quedaria en orris; sabem també perfectament, pel que va succeir en l'accident del dia 19 d'octubre a la central de Vandellòs I, que les qüestions de seguretat en les centrals nuclears es prenen amb una certa alegria, per no dir amb frivolitat, amb temeritat i amb irresponsabilitat.

Segurament vostès han llegit durant aquests dies molts informes, molts temes, però els invito que llegeixin, que perdin el suficient temps per llegir el voluminós informe del Consell de Seguretat Nuclear. Jo no dubto que, per al progrés d'un país, segurament —per una decisió que no era catalana, que no era en democràcia—, fossin necessàries unes centrals nuclears. Ja les tenim, hi són. També tinc la seguretat que avui aquestes centrals nuclears, d'un dia per a l'altre, no poden ser tancades. En tinc també la seguretat pel mateix país, però també en tinc la seguretat perquè conec aquella frase que diu que «quan es talla un arbre, segurament ens dona la calor de la llar que, a més, significa vida, però aquell arbre ja mai més dona ni flors ni fruits».

I segurament —i vostès en tenen la seguretat— que el benestar de les centrals nuclears, que tant se'n diu, també hipoteca

el futur del nostre país en el cas d'un accident, i, a més a més, caldria que ens contestéssim, tots plegats, una sèrie de preguntes. Les preguntes: què passarà quan aquestes centrals nuclears no siguin rendibles per a les empreses? Si hi hagués un accident nuclear, qui pagaria les conseqüències d'aquest accident nuclear? Perquè aquella decisió no era en democràcia, era en el temps de franquisme de Catalunya, que hi haguessin quatre centrals nuclears; també sabem que el benefici no ha estat per al poble de Catalunya, sinó que, si de cas, ha estat per a algun consell d'administració que avui, segurament, tampoc és a Catalunya, i, en canvi, Catalunya ha patit tot el risc.

Jo em pregunto, senyores i senyors diputats, per què no hi pot haver una comissió d'investigació del Parlament de Catalunya, dels representants del poble de Catalunya, per carregar de raó el Consell Executiu —ja que no en té les competències—, per poder anar carregats de raó, amb tota la documentació, sabent exactament com funcionen i com no funcionen, a qui té les competències, amb tota l'autoritat moral que li donen unes votacions de resolucions d'aquest Parlament de Catalunya, a qui té les competències. Per què no? Per què hem de renunciar a saber, no com estan totes les condicions de seguretat del Pla PENTA —no, no, que per això ja hi ha una comissió que podria ser ampliada, si no se'n volen fer dues—, sinó com estan Ascó i Vandellòs II. Hi han hagut declaracions de les autoritats actuals, del Consell de Seguretat Nuclear, que deien: «És que Vandellòs I és encara de les que funcionen»; és que Vandellòs II ha estat un espectacle de parades durant tot l'any passat i aquest, un espectacle de parades, un espectacle successiu d'accidents —un espectacle successiu d'accidents—, en què, per dir-ho amb un símil —i també m'ho van ensenyar des de petit—: segurament, si ens trenquem les dents amb la closca mai acabarem per menjar-nos l'ametlla, i tinc la seguretat —i vostès també, i vostès també la tenen— que quelcom no funciona bé, per les empreses que gestionen les centrals nuclears a Catalunya.

Llegeixin l'informe del Consell de Seguretat Nuclear: és una vertadera aberració de despropòsits, una irresponsabilitat i una temeritat dels responsables de la central nuclear, que varen obviar el que la legalitat els obligava a fer.

I no ens diguin, tampoc —i acabo, senyor President, i gràcies per la seva flexibilitat—, que el Consell de Seguretat Nuclear vetlla perquè les centrals nuclears siguin segures, perquè no és veritat, perquè no és veritat. El Consell de Seguretat Nuclear té l'obligació de lliurar a les Corts Generals de l'Estat uns informes periòdics; en aquests informes, durant els dos anys passats, especificava clarament que a la central nuclear —per posar un exemple— de Vandellòs I hi havia enormes i clares deficiències, i que s'havia posat en comunicació de l'empresa que aquestes deficiències fossin complides, fossin arreglades. No van ser arreglades. El Consell de Seguretat Nuclear, el Ministeri d'Indústria i tot el Govern s'ho varen passar, senyores i senyors, pel «forro» de l'americana, per dir-ho d'una manera que es pugui dir en aquesta Cambra! I el Consell de Seguretat Nuclear no va fer complir, *no va fer complir*, el que era necessari per evitar que Catalunya, per qüestió de minuts, passéssim —de veritat, no en el debat que vindrà després— de ser una regió, una nacionalitat amb una distribució, amb una divisió territorial determinada, hauríem passat a ser, evidentment, una nació amb una província única, amb una província —segu-

rament, com voldrien els independentistes— amb fronteres, però perquè seríem, senyores i senyors diputats, una província contaminada. No els caldria, senyores i senyors del Consell Executiu, fer viatges pel món per vendre la imatge de Catalunya; per desgràcia, es vendria sola.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Ayguadé.

Per l'Agrupació parlamentària del CDS, té la paraula l'Illustre Diputat senyor Latorre.

El Sr. LATORRE: Gràcies, senyor President.

L'Agrupació parlamentària del Centre Democràtic i Social ha donat suport a la presentació de la petició d'aquesta comissió d'investigació sobre les centrals nuclears a Catalunya abans que el Ple d'aquest Parlament, per unanimitat, prenguéssim la decisió de demanar la no-posada, la no - nova posada en funcionament de la central nuclear de Vandellòs I, com a conseqüència del proppassat debat de política general. Se sap també que aquesta decisió del Parlament s'ha pres abans que arribés l'informe preliminar del Consell de Seguretat Nuclear sobre els fets esdevinguts.

Nosaltres, senyor Ayguadé, no perdrem el temps a llegir aquest informe del Consell de Seguretat Nuclear, perquè no serà una pèrdua de temps, llegir i estudiar molt acuradament aquest informe. És evident que manca un informe definitiu sobre aquest problema, però és evident, també, que ha crescut, i ha crescut molt, la sensibilitat del poble de Catalunya sobre el tema de la seguretat nuclear: ahir mateix diversos col·lectius de la zona afectada ens visitaven, en aquest Parlament. I, aquest Parlament, ni pot oblidar els fets del 19 d'octubre, ni pot fer cas omís de les demandes —cada dia creixents— dels habitants, no només de la rodalia de les centrals nuclears, sinó de tot Catalunya.

Manca, doncs, l'informe definitiu del Consell de Seguretat Nuclear, però manca també, senyor President, senyores i senyors diputats, la necessitat de creació d'aquesta comissió d'investigació que, si abans li vàrem donar suport, ara creiem més necessària que mai.

Gràcies, senyor President, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Latorre.

Pel Grup parlamentari Popular, per posicionar-se, té la paraula l'Illustre Diputat senyor Perea.

El Sr. PEREA: Sí, senyor President. En absència del Diputat del meu Grup, simplement per anunciar la nostra abstenció a aquesta proposta.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Perea.

Correspon ara la intervenció al Grup Socialista: té la paraula l'Illustre Diputat senyor Madueño.

El Sr. MADUEÑO: Moltes gràcies, senyor President.

Senyores i senyors diputats, el Grup Socialista ha deixat molt clar, al llarg de totes les legislatures d'aquest Parlament, el seu posicionament pel que fa a la preocupació per la seguretat nuclear. Les nostres iniciatives o el suport a d'altres per garantir, per reforçar, per augmentar la tranquil·litat ciutadana, han estat presents en aquest Parlament. L'última va ser la proposta socialista, que va comptar amb l'assentiment unànime d'aquesta Cambra, però nosaltres creiem que la petició de constitució d'una comissió d'investigació de les característiques de la que es demana, per investigar totes les centrals nuclears, pensem que en aquests moments no és ni justificada pel context ni justi-

ficada pel contingut. Pel context, perquè nosaltres pensem que el centre de preocupació, avui, dels ciutadans de Catalunya, és conèixer el que va passar i quin és el futur de Vandellòs I. En aquest context s'ha donat el posicionament unànim de aquest Parlament i l'informe del Consell de Seguretat Nuclear. Davant d'un accident greu, que va omplir de preocupació molts ciutadans d'aquest país, el Parlament de Catalunya, en un acte de gran responsabilitat, va manifestar la seva opinió amb una total claredat i amb el suport unànim de tots els grups d'aquesta Cambra, i va manifestar que, tot i respectar el contingut de l'informe del Consell de Seguretat Nuclear, el Parlament de Catalunya manifestava la conveniència que la central nuclear Vandellòs I no es tornés a posar en funcionament. I és en aquest context que s'ha fet públic, també, l'informe preliminar del Consell de Seguretat Nuclear, que per a nosaltres és totalment satisfactori, i, a falta de l'informe final, creiem que aquest informe preliminar està en sintonia amb el que va aprovar aquest Parlament per unanimitat.

Només podria tenir alguna justificació si el contingut de l'informe final —que per nosaltres opinem que serà totalment satisfactori— podria arribar-se, possiblement, a plantejar aquesta qüestió. Però avui considerem nosaltres que, plantejar-lo, també estem en contra, pel contingut de la proposta. Perquè una comissió d'investigació de les centrals nuclears s'hauria de concretar per investigar ¿què?, en aquests moments. Perquè, possiblement, el que es demana, o s'estigui fent o ja s'hagi fet. Aquest Parlament ja va constituir l'any 1980 una comissió d'investigació per realitzar un informe molt complet —que es va presentar a aquesta Cambra i es va aprovar per unanimitat— sobre la central nuclear d'Ascó. Però és que, a més a més, l'informe, en aquests moments, del Consell de Seguretat Nuclear és un informe molt complet, i encara més el que traurà com a document final. Però, com ha dit molt bé el senyor Gimeno en la seva intervenció de presentació de la seva proposta, no seria raonable tenir dues comissions actuant en aquest Parlament per plantejar-se qüestions iguals o similars. Fa uns dies es va constituir definitivament la Comissió d'Estudi del PENTA, on tindrem ocasió d'aprofundir amb rigor i amb seriositat sobre tots els aspectes que han de ser la preocupació fonamental d'aquest Parlament pel que es refereix a les centrals nuclears. És a dir, una preocupació per abordar en profunditat i amb seriositat el tema de la seguretat, i hem de garantir i mantenir la confiança dels ciutadans en les institucions i, fonamentalment, en aquestes institucions responsables de la seguretat nuclear, com és el Consell de Seguretat Nuclear i la resta d'institucions que estan afectades pel tema de la seguretat nuclear.

I la restauració de la confiança en aquest context que nosaltres expliquem no s'aconsegueix —segons el nostre criteri— creant aquesta comissió d'investigació, no justificada pel que he explicat abans, sinó realitzant un treball intens i rigorós dintre de la Comissió d'Estudi del PENTA i aconseguint l'objectiu que va aprovar per unanimitat aquest Parlament, que és —i no és un altre— aconseguir que la central nuclear de Vandellòs no torni a posar-se en funcionament.

És per tot això que el nostre Grup no donarà suport a aquesta proposició.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Madueño.

Pel Grup parlamentari de Convergència i Unió, per posicio-

nar-se, té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Serratusell.

El Sr. SERRATUSELL: Moltes gràcies, senyor President.

Senyor President, senyores i senyors diputats, el nostre Grup parlamentari i el Consell Executiu de la Generalitat han defensat en tot moment, en l'àmbit que afecta la problemàtica de les centrals nuclears —i molt especialment arran de l'accident de Vandellòs I el 19 d'octubre—, que el que calia era esperar l'informe del Consell de Seguretat Nuclear, únic organisme competent en matèria nuclear, que havia de dictaminar sobre la conveniència de reobrir o no la central nuclear de Vandellòs I, i en quines condicions, tot cercant un punt que per nosaltres és vital: la garantia de màxima seguretat —fos quina fos la decisió del Consell de Seguretat Nuclear— per als habitants de la zona i per a la seguretat de tots els habitants de Catalunya.

Aquest és un fet cabdal, la màxima seguretat, fet que tant hauria afectat en el cas que el Consell de Seguretat Nuclear hagués decidit la posada en funcionament de la central com el seu tancament definitiu o provisional. Doncs, bé, pensem que la nostra posició, lluny de tot alarmisme, sense amagar en cap moment la importància de l'accident de Vandellòs I i la seva gravetat, és el que calia mantenir per retornar al país la sensació que el tema estava controlat, i així retornar a la població una confiança malmesa. I així calia fer-ho, sense perdre de vista un punt molt important: que el ciutadà assumís que hi ha unes institucions a nivell de Catalunya —Parlament, Consell Executiu— i a nivell de l'Estat —Consejo de Seguridad Nuclear, Ministerio de Industria— que vetllaven, que vetllen pel compliment de les normes de seguretat.

Senyores i senyors diputats, és la nostra obligació procurar el manteniment de la confiança de la població en les institucions; és per això que ens remetíem en tot moment al dictamen de l'organisme competent, el Consejo de Seguridad Nuclear. I penso —el nostre Grup pensa— que el temps ens ha donat la raó. Amb data 23 de novembre —pràcticament un mes després de l'accident de Vandellòs I—, el Consell de Seguretat Nuclear ha elaborat un informe preliminar sobre les causes de l'accident i les actuacions de les organitzacions involucrades en els plans d'emergència. És un informe, al nostre entendre, ben treballat, i que marca les pautes a seguir. Confiança, per tant —ho repeteixo— en el bon funcionament de les institucions i dels organismes per elles creats.

Existeix, d'altra banda, una Comissió d'Estudi del PENTA, aprovada per unanimitat d'aquesta Cambra en la sessió plenària del 24 de novembre del 88, fa just un any, i que ha començat a funcionar. Aquí creiem que hi ha molt per fer, hi ha un bon camí per fer. Cal una revisió en profunditat del PENTA, i és en aquesta línia que presentarem en el darrer Ple una resolució que, com ses senyories recordaran, deia: «El Parlament de Catalunya acorda instar el Govern de la Generalitat a promoure la revisió en profunditat del Pla d'Emergència Nuclear de Tarragona, PENTA, amb caràcter d'urgència, per garantir la seguretat dels habitants de la zona. Aquesta revisió tindrà molt especialment en compte els sistemes de comunicacions i els mitjans humans i materials permanents de què es disposa i la rebuda i la transmissió de la informació a les autoritats i a la població.» Aquesta, senyors diputats, és una resolució que es va aprovar arran del darrer debat de política general.

Cal també insistir en un altre aspecte, que al nostre Grup ens preocupa, que és el traspàs de protecció civil, i en relació amb

això em remeto a les paraules del nostre company de Grup, l'Il·lustre Diputat senyor Martí, que en una sessió plenària del 9 de novembre del 88 deia el següent: «Ja l'any 84, el desembre del 1984, el Grup de Convergència i Unió, en la tramitació del Projecte de Llei de Protecció Civil a la Cambra Alta, a Madrid, dèiem que aquell no era un projecte de llei adient, perquè els caps de protecció civil no eren els naturals que deia la Llei. Quan parlava que serien els governadors civils i seria el Ministre de l'Interior, nosaltres dèiem» —deia l'Il·lustre Diputat senyor Martí— «els caps de protecció civil han de ser els alcaldes i han de ser els executius de les comunitats autònomes i, després, segons la magnitud, ho ha de ser també el Govern central».» Doncs, bé, és des d'aquesta perspectiva que el nostre Grup entén que s'ha d'enfocar el problema i, per tant, creiem, senyores i senyors diputats, innecessària la creació de la comissió d'investigació que se'ns proposa. Deixem que les institucions i els organismes competents facin el que han de fer, i que els grups d'aquesta Cambra controlin, a través dels mecanismes ja creats, i que demanin totes les compareixences informatives que siguin necessàries, però —ho repeteixo— en el marc dels actuals mecanismes, que, al nostre entendre, són suficients per garantir la seguretat dels habitants de la zona i, en fer-ho —creguin-me, senyores i senyors diputats—, retornarem entre tots la necessària dosi de confiança als ciutadans.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Serratusell.

Acabat el debat, se sotmet a votació la proposta de constitució de l'esmentada comissió d'investigació.

Els senyors diputats i senyores diputades que hi estiguin d'acord, es volen posar drets?

Els que hi estiguin en contra?

Els que s'abstinguin?

La proposta de constitució d'aquesta comissió ha estat rebutjada per 7 vots a favor, 79 en contra i cap abstenció.

Ara hi pot haver un torn d'explicació de vot. Té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Aleix Vidal-Quadras.

El Sr. VIDAL-QUADRAS: Sí, moltes gràcies, senyor President. El nostre Grup farà ús del torn d'explicació de vot en estar absent per raons alienes a la nostra voluntat durant el posicionament dels grups.

El Sr. PRESIDENT: El Grup no ha estat absent; ha estat absent el senyor Portaveu del Grup.

El Sr. VIDAL-QUADRAS: Sí, perdó, el Portaveu del Grup, i, aleshores, el Diputat que estava present, doncs, no tenia instruccions precises. *(Rialles.)*

Aleshores, el nostre Grup ha votat en contra, en contra de la creació d'aquesta comissió d'investigació per coherència amb la nostra proposta de resolució en el debat de política general. En aquell debat, el nostre Grup va proposar l'ampliació de l'encomanament de funcions del Consejo de Seguridad Nuclear a la Generalitat de Catalunya, i creiem que aquesta és la via eficaç perquè les institucions catalanes estiguin presents en el procés de control de les instal·lacions nuclears a Catalunya.

En aquests moments, el que la Generalitat té assignat per delegació del Consejo, d'acord amb la Llei de Creació del Consejo de Seguridad Nuclear, és la vigilància exterior de les centrals nuclears i la inspecció de les instal·lacions radioactives de segona i tercera categoria. Val a dir que la principal dosi a la població ve de les aplicacions mèdiques de l'energia nuclear i, molt

concretament, del radiodiagnòstic mèdic. I, quan una central nuclear opera en condicions normals, el que això representa en termes de dosi col·lectiva a la població és d'aproximadament una fracció per cent del total de la dosi d'origen artificial.

Per tant, des del punt de vista de prioritats, el que la Generalitat havia de fer —i va fer oportunament— era dedicar els seus esforços prioritaris al control de les instal·lacions radioactives sobretot mèdiques, i, en particular, del radiodiagnòstic, i això s'està fent.

Ara bé, ara bé, també és cert que el recent incident a Vandellòs I ens determina la necessitat que la Generalitat estigui present també en la vigilància radiològica no solament exterior sinó interior a les centrals, i en la inspecció d'aquestes instal·lacions nuclears. Això en aquests moments no és possible, tal com està l'encomanament de funcions; però nosaltres vam proposar i aquesta Cambra va aprovar que el Govern de la Generalitat comencés les gestions oportunes perquè aquest encomanament de funcions s'ampliés i les institucions catalanes tinguessin una presència més activa en el control i la inspecció de les instal·lacions nuclears al territori de Catalunya. Catalunya té la meitat de la potència nuclear instal·lada espanyola, per tant, és obvi que la Generalitat ha de tenir una presència significativa en el control d'aquestes instal·lacions.

En aquest sentit va anar la nostra proposta, que aquesta Cambra va aprovar, i esperem que el Govern doni ràpidament compliment a aquesta proposta de resolució que la Cambra va aprovar en el debat de política general.

Creiem, doncs, que aquesta és la via, esperem que això es faci amb rapidesa i creiem també que la creació d'aquesta comissió d'investigació parlamentària no afegiria res útil en aquest necessari control per part de les institucions catalanes de les instal·lacions nuclears situades al territori de Catalunya, i en un tema on el que és important realment és la informació objectiva i abundant al públic i l'aplicació de criteris objectius rigorosos i quantitatius per determinar el que és un risc socialment acceptable des de les institucions democràtiques, creiem que la nostra proposta era la via eficaç, esperem que es compleixi —com dic— ràpidament i que aquesta comissió d'investigació no aportaria res significatiu a aquest procés.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Vidal-Quadras.

Interpel·lació al Consell Executiu sobre el desenvolupament i l'aplicació de la Llei 8/1987, del 15 d'abril, Municipal i de Règim Local de Catalunya

Passem al dotzè punt de l'ordre del dia que és: interpel·lació al Consell Executiu sobre el desenvolupament i l'aplicació de la Llei 8/1987, de 15 d'abril, Municipal i de Règim Local de Catalunya, que formularà el Diputat l'Il·lustre senyor Joaquim Nadal, del Grup Socialista. Té la paraula.

El Sr. JOAQUIM NADAL: Senyor President, senyores diputades, senyors diputats, els diputats del Grup Socialista ens preguntem —i volem preguntar al Govern—, dos anys i uns mesos després de l'aprovació d'aquesta Llei, quina política municipal té el Govern? On és? En què es concreta? Quins objectius té? Perquè la impressió que nosaltres tenim és que no hi ha política municipal en el Govern de Catalunya.

És veritat que, amb la Llei a la mà i amb una nova legislatura, es va obrir un compàs d'espera amb una certa esperança pensant que l'aplicació generosa de la Llei podia donar peu a un procés de diàleg, de consens, de desenvolupament de la Llei, dels aspectes positius de la Llei, i podia donar lloc a una clarificació de quina era la manera d'entendre la política municipal per part de l'actual Govern de Catalunya. Partíem d'un nou Govern amb un nou Conseller de Governació, que expressava, amb cordialitat, amb simpatia, amb un tarannà dialogant, veient-nos molt més sovint que amb anteriors consellers, parlant, proposant pactes, obrint vies de comunicació, amb un esperit municipalista provinent d'una llarga experiència, diversa, però la veritat és que quan la política general s'expressa com es va expressar el 14 de novembre en aquest Parlament —14 de novembre de 1989, en el discurs de política general— amb només tres referències als ajuntaments —moltes menys referències que al Japó—: una referència sobre els convenis de drogodependències; una altra sobre la relació entre Govern i ajuntaments pel que fa a les atencions geriàtriques; una altra pel que fa a les relacions entre Govern i ajuntaments referides als centres d'adults, i prou, nosaltres pensem que, dos anys i uns mesos després de tenir llei municipal, quina política municipal traspua l'actuació general del Govern, no estrictament la del Conseller de Governació? Cap política municipal. I nosaltres ens preguntem si no serà que, justament, la política municipal de l'actual Govern de Catalunya és l'absència de política municipal, premeditada. Que no sigui que no en volen tenir, de tal manera que el model de Catalunya que es pretengui construir sigui una Catalunya no també des dels ajuntaments sinó sense els ajuntaments, per no dir —per ser prudents— contra els ajuntaments.

En realitat, tinc la impressió que es va desenvolupant un model coix d'autonomia en el qual s'aplica una interpretació restrictiva de la Generalitat; una visió molt governamental del que és la Generalitat i una marginació sistematitzada d'una part de la Generalitat —o almenys aquest és el criteri de l'Estatut—, que són els ajuntaments.

Aquest criteri restrictiu es manifesta —ens sembla a nosaltres— en molts aspectes, en una situació de desconcert i confusió —que explicaré de seguida—, en una situació de desinversió respecte als ajuntaments, en una situació i una actuació d'indiferència creixents, en una situació de desapoderament, d'agressió competencial, d'interferència, en una situació freqüent de desconsideració institucional absoluta i, finalment, es concreta en un conjunt d'obligacions i previsions de la Llei que no es compleixen, no s'apliquen, i la prova més manifesta d'aquesta no-aplicació és —ens sembla a nosaltres— el mal funcionament o la inoperància de les comissions mixtes ajuntaments-Generalitat en diferents casos i de la mateixa Comissió de Govern Local.

Desconcert i confusió, per exemple, pel que fa a un tema que no s'ha abordat o que s'ha abordat tan tímidament que ha anat per les cantonades, pels marges, ha agafat els temes menors i cada vegada que ha sortit un tema d'envergadura ha estat un tema o aparcat o en el qual sentències de tribunals han produït contradicció amb el que era una tímida política, pel que fa a aquest tema, expressada pel Consell Executiu. És el cas del Mapa municipal; aquesta és una assignatura pendent i els casos de les segregacions més recents posen de manifest —em sembla a

mi— un desconcert, una desorientació que posen de manifest una manca de voluntat clara d'abordar un tema que, tantes vegades com s'ha reunit la Comissió de Delimitació Territorial, només ha abordat —hi insisteixo— per les cantonades i pels marges.

Passa una cosa semblant, si bé neix d'una negociació més complexa —que potser tindrem ocasió de discutir—, amb el Pla únic d'obres i serveis. És veritat que la seva convocatòria i el seu caràcter triennal neix d'una àmplia discussió prèvia i d'un cert pacte, però també és veritat que la seva aplicació final en la proposta avui vigent és —o expressa— també una certa desconsideració cap al conjunt del món municipal de Catalunya.

Hi ha també un procés de desinversió deliberada que s'expressa brutalment amb el fet següent. A la majoria de les poblacions de Catalunya el 20% dels pressupostos municipals es destina al que podríem dir-ne «despesa municipal supletòria», pagar allò que no ens toca, i a l'hora de la veritat no es reconeix aquesta despesa municipal supletòria ni un principi estatutari, un principi constitucional i un principi recollit a la Llei, que és la possibilitat de transferir recursos dels Pressupostos de la Generalitat als pressupostos municipals. La batalla del Fons de Cooperació Local de Catalunya, que figura en la lletra de la Llei, és una batalla que deixa en entredit, com a mínim, tres exconsellers —algun de Governació, algun d'Economia i Finances— que s'havien compromès, explícitament, a dotar el Fons de Cooperació Local de Catalunya amb diners per als ajuntaments i que, quan finalment es crea, es dota irrisòriament de 1.250 milions de pessetes, tots ells destinats al finançament de les comarques.

Un tercer aspecte: la indiferència més absoluta pels temes del govern local, que s'expressa també dramàticament —i hauríem de fer un vot de confiança a la nova situació creada amb el canvi de director— amb la inoperància total i absoluta —mirin-s'ho pel costat que vulguin— de l'Escola d'Administració Pública de Catalunya.

Un procés també de desapoderament, d'interferència, d'agressió competencial, d'absorció de competències en principi exercides i atribuïdes als ajuntaments, en una actuació a través de les lleis sectorials que a vegades desmenteixen la Llei Municipal de Catalunya, i que apliquen molt sistemàticament el que podríem dir-ne la tàctica de les llesques sectorials. A través de llescar el pa sectorialment, la sanitat, les aigües, etcètera, van essent terrenys en els quals es produeix una absorció, una apropiació de competències exercides i reconegudes per les lleis als ajuntaments i que són transferides per vies reglamentàries i moltes vegades burocràtiques a altres nivells de l'Administració. Però, en tot cas, podríem fer un ràpid repàs al Projecte de Llei d'Ordenació Sanitària, el Consell Català d'Esports, la Llei i el Reglament de Caixes d'Estalvi, els traspassos comarcals i de competències de les comarques, la Llei de Centres Recreatius, són mostres de fins a quin punt els ajuntaments no són presos en consideració o són, en tot cas, únicament entesos i interpretats com una peça més —i no institucional— d'això que al President Pujol li agrada tant esmentar, que és la societat civil.

Els ajuntaments són una peça més de la societat civil, equiparada a qualsevol centre excursionista, en qualsevol de les comissions mixtes que es creen. Llesques sectorials per donar més poder al Govern, desapoderament als ajuntaments, dilució

d'allò que són competències municipals a través d'un procés que ens treu competències.

Això és tradueix en actituds reiterades de desconsideració, d'autèntica mala educació del Govern cap als ajuntaments, i vull citar quatre exemples només: l'actitud de la Conselleria de Benestar Social pel que fa al tema dels geriàtrics —si cal en el torn de rèplica en podem tornar a parlar—, l'actitud de la Conselleria d'Ensenyament respecte a la desafectació de propietats municipals —ja no a efectes d'usos d'ensenyament—; el tema de les quotes de bombers pel que fa a la Conselleria de Governació i el tema dels avals bancaris requerits als ajuntaments per la Junta d'Aigües com si fossin un privat qualsevol.

Passem, però, al terreny del que podríem anomenar els incompliments de la Llei. La Llei tenia un calendari, tenia unes previsions, parlava d'un conjunt d'iniciatives, que en molts aspectes no s'han pres; deixin-me llegir-los aquelles coses que o no s'han fet o no estan fetes del tot: el registre d'entitats locals, el mapa municipal i comarcal, el registre de denominacions de municipis, el registre de municipis de règim especial, el registre especial d'entitats associatives municipals, el pla informàtic municipal, el pla director d'inversions locals, la comissió mixta per la revisió del règim especial de Barcelona, la determinació de quines entitats locals descentralitzades han de continuar existint, l'aprovació d'un reglament tipus per a poblacions de més de 5.000 habitants, l'elaboració de models tipus de documents municipals, etcètera... És a dir, també, pel que fa a la Llei, hi ha en la seva vigència un incompliment. I d'aquests incompliments —permeti'm uns minuts més, senyor President—, l'incompliment més flagrant és del que traspua el mal funcionament de la Comissió de Govern Local i totes les comissions mixtes que existeixen i s'han creat des de fa vuit anys cap aquí, de col·laboració entre ajuntaments i Administració autonòmica.

Tenim catalogades una cinquantena de comissions en les quals participen els ajuntaments; més de la meitat no s'han reunit més enllà del dia de la seva constitució; és a dir, no serveixen per res, són una presa de pèl als ajuntaments, més de la meitat les podríem repassar una per una; en tot cas, li puc deixar, senyor Conseller, tota la relació perquè un dia en parlem. I la Comissió de Govern Local que, per llei, hauria d'emetre informes sobre els avantprojectes de llei i els projectes de reglament que afecten el règim local, en una interpretació restrictiva dels càrrecs de la seva conselleria, està bloquejada i no ho hem aclarit per què, segons aquests alts càrrecs —Director General d'Administració Local, Subdirector, etcètera— només haurien d'atendre aquelles iniciatives legislatives del Govern que afectessin el règim jurídic del Govern Local, quan el mateix article 176 de la Llei deixa molt clar que el règim jurídic és referit en un altre moment. Per tant, el govern local, el règim local, en tota la seva amplitud, haurien de ser objecte d'una gran taula paritària, que és aquesta Comissió de Govern Local.

Aquest és el marc d'un debat, d'una política de consens, d'una autèntica política municipal. De moment no ens n'hem sortit, no ens hem reunit prou, no n'hem parlat; la Comissió de Govern Local és el paradigma de la inoperància d'aquestes comissions mixtes que esmentàvem.

Tot plegat ens fa pensar que si no hi ha política municipal —com ens sembla—, Catalunya té una política general coixa; coixjava el discurs de política general, queda coixa el conjunt de la interpretació del funcionament del país en el discurs de

política general, i en el fons nosaltres pensem que, per redreçar aquesta situació de degradació, no n'hi ha prou amb les paraules —recordin i ressuscitin aquell seu vell eslògan—, ens caldrien alguns fets tangibles per entendre que hi ha, efectivament, política municipal, i alguna voluntat de tirar-la endavant. I si quan negociàvem la Llei, nosaltres havíem demanat, amb sentit autènticament patriòtic, globalitzant, que l'alcalde fos el representant ordinari de la Generalitat en el terme municipal i ens ho van rebutjar, passats dos anys i mig, ens hem trobat que els alcaldes, que els regidors, els ajuntaments tenen la sensació trista, molt estesa, d'haver passat a ser considerats simples comparses subsidiaris d'un panorama polític català que no funciona i que va coix.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Nadal. Pel Consell Executiu, té la paraula l'Honorable Conseller senyor Gomis.

EL Sr. CONSELLER DE GOVERNACIÓ (Josep Gomis): Senyor President, pregaria si fos possible, atès que les quatre lleis i les quatre interpellacions són molt travades, van molt lligades, que es poguessin agrupar per fer una intervenció única al final de la contestació.

(*L'I. Sr. Clotas demana per parlar.*)

El Sr. PRESIDENT: Senyor Clotas.

El Sr. CLOTAS: Senyor President, el Reglament estableix la forma amb què se substancien les interpellacions, en el seu article 129; hi ha un torn a favor del qui presenta la interpellació, respon el Consell Executiu, i hi ha els torns de rèplica. Això és el que és preceptiu. L'habitual d'acumular temes es pot donar com un acord quan aquests temes són vertaderament idèntics; però quatre interpellacions que tracten sobre quatre temes tan importants i tan diferents com són la Llei municipal, Llei comarcal, regionalització, conurbació urbana de Barcelona, que no tenen res a veure entre si, encara que formen part d'un conjunt d'ordenació territorial, ens sembla molt agosarat fer un debat unificat, acumulat d'aquests quatre temes, quan —ja dic— el Reglament no ho preveu i els temes són de suficient envergadura i importància com perquè es tractin tal com el Reglament estableix, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Sí, el senyor Subirà?

El Sr. SUBIRÀ: Senyor President, només per invocar els moltíssims precedents que hi ha en aquesta Cambra de petició de contesta agrupada en interpellacions íntimament relacionades. A mi em sembla que simplement és un exercici dialèctic, però sense cap contingut, dir que aquestes interpellacions no estan molt relacionades, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Senyor Clotas.

El Sr. CLOTAS: Senyor President, per recordar a la Presidència que l'acumulació a què es referia el senyor Subirà, sempre, tots els precedents han estat de comú acord entre l'interpellant i el Consell Executiu, de comú acord. En tot cas ens ratificàvem en la nostra posició, senyor President, que quatre interpellacions tan diferents i tan importants com aquestes no són susceptibles de poder-se acumular.

El Sr. PRESIDENT: Bé, vol la paraula?

El Sr. SUBIRÀ: Sí.

El Sr. PRESIDENT: El senyor Subirà.

El Sr. SUBIRÀ: Sí, senyor President, per insistir que la petició d'agrupament s'ha fet diverses vegades i l'ha decidit, simplement, la Presidència quan ha considerat que els temes eren

prou relacionats. Insisteixo en l'evident relació dels quatre temes que ens ocupen avui.

El Sr. PRESIDENT: Bé, el senyor Conseller havia demanat la paraula? (*Pausa.*) Jo li vull preguntar una cosa, senyor Conseller: vostè contestarà cada una de les interpellacions? Bé, doncs, llavors pot escollir el moment —jo crec— de fer-les (*Remor de veus i rialles.*) És clar...

El Sr. CONSELLER DE GOVERNACIÓ: Senyor President, senyor President...

El Sr. PRESIDENT: Fins i tot per ordenar el seu discurs...

El Sr. CONSELLER DE GOVERNACIÓ: Senyor President, miri, jo..., com que la meva intenció, evidentment, és contestar totes les interpellacions, em semblava que podia ser..., atès que les quatre interpellacions —com deia abans— estan molt lligades, em semblava que podia ser més constructiu fer una visió global i després contestar puntualment els fets que el senyors interpellants proposessin, però jo, de tota manera, no els vull situar en un terreny en aquests moments, no de desconcert, sinó, fins i tot, d'inquietud. Per tant, amb molt de gust contestaré individualment cada un dels interpellants. (*Remor de veus.*)

El Sr. PRESIDENT: L'Honorable Conseller senyor Gomis té la paraula...

El Sr. CLOTAS: Senyor President, en tot cas, senyor President, per deixar constància que això és el que estableix el Reglament, no és per solucionar cap mena de... (*Forta remor de veus.*)

El Sr. PRESIDENT: Bé...(*Remor de veus.*)

El Sr. CLOTAS: Senyor President...

El Sr. PRESIDENT: Bé, tingui la generositat de reconèixer al senyor Conseller... (*Rialles i remor de veus.*) Gràcies.

El Sr. CLOTAS: D'acord, senyor President.

El Sr. CONSELLER DE GOVERNACIÓ: Molt Honorable senyor President, senyores i senyors diputats, el fet que aquestes interpellacions, aquest mateix debat —important, evidentment— hagi anat precedit aquests dies de presentacions a la premsa, m'ha permès recollir en certa manera l'esperit d'aquest debat. I és evident que el que he recollit és el següent —en congruència amb vostès, evidentment—: «les lleis d'ordenació territorial, amb les quals mai no hem estat d'acord i no sols no hi hem estat d'acord, sinó que amb certes lleis i en certs moments hem estat bel·ligerants políticament, doncs, no ens condueixen enlloc; tot és un desastre, i a partir d'aquest moment oferim la nostra col·laboració per construir i per avançar cap a aquesta organització territorial que Catalunya necessita.» Em sembla que és això. Miri, jo li explicaré al final la meva intervenció, a tots, perquè així serà més..., podrem anar avançant amb més concrecions. Jo els agraeixo molt aquesta actitud, perquè penso que pot ser un debat molt constructiu, que ens permet a nosaltres fixar els nostres criteris; evidentment que els permet a vostès també fixar els seus criteris i, sobretot, unir voluntats, buscar possibilitats i, a partir d'aquí, rectificar el que haguem de rectificar tots i avançar cap a aquest model que tots desitgem, amb el qual, en el fons i en el seu marc, tots estem d'acord i que el que necessitem, segurament, és que amb la praxi de cada dia i amb l'estudi i el detall de cada un dels problemes que presenten les lleis, doncs, sumar esforços i sumar voluntats per aconseguir-ho.

L'organització territorial de Catalunya, tot i que es regula en quatre lleis diferenciades —i aquí venia el meu interès—, pre-

senta un conjunt travat i harmònic, que exigeix una anàlisi i una interposició conjuntes. Les referències explícites dins els textos legals es barregen moltes vegades, són nombroses, i encara més —i el que és més important— les seves interrelacions polítiques.

Així, per exemple, el paper que s'assigna a les comarques en matèria d'assistència i cooperació als municipis no seria comprensible si s'oblidés la referència a la reassignació de funcions que s'estableix en la regulació de les diputacions, com també s'han de valorar les conseqüències que es deriven del fet que la divisió comarcal tingui caràcter general, junt amb les noves funcions del municipi per poder fer una valoració correcta del tractament del fenomen metropolità.

Aquest bloc normatiu instaura a Catalunya un model d'organització territorial que permet formular un model de govern i administració local, ajustat a les necessitats i aspiracions dels ciutadans sota els principis de solidaritat col·lectiva, l'equilibri interterritorial i el respecte a les peculiaritats que es presenten en el país, per raons culturals, històriques, geogràfiques, socials i econòmiques de tota mena.

Ara bé, el principal repte d'una norma jurídica és la voluntat d'ésser correctament aplicada, i en aquesta correcta aplicació hi tenen responsabilitat conjunta tant l'Estat com la Generalitat, com les mateixes corporacions locals. Totes aquestes instàncies en els respectius àmbits d'actuació han de reconèixer i d'assumir l'organització territorial instaurada i propiciar el seu òptim desenvolupament.

A ningú no escapa —i ho dic només de passada— el veritable hàndicap que per a la formulació de les quatre lleis va representar el fet de la Llei 7/85, Reguladora de les Bases de Règim Local, i que aquest és —jo vaig, permeti'm la modesta referència, ho vaig dir i vaig tenir ocasió de dir-ho al seu dia en demanar la devolució del Projecte de Llei al Govern, aleshores com a diputat de Minoria Catalana—, a criteri d'aquest mateix Parlament i del Govern de la Generalitat, que les competències exclusives de la Generalitat en matèria de règim local eren molt minses, eren molt petites. Però l'Estat no s'ha limitat a dictar una llei reguladora de bases de règim local, respectuosa —segons aquest Parlament i el Govern de la Generalitat— amb les competències de la Generalitat i amb el règim local, sinó que la interpretació que hi donen alguns dels seus preceptes, i la incorporació de noves bases a través del text refós aprovat per Reial Decret Legislatiu 781/86, i més recentment —i això ens ha de preocupar— amb l'aprovació de la Llei Reguladora de les Hisendes Locals, restringeix i ha restringit extraordinàriament el camp d'actuació normativa i executiva de la Generalitat en aquesta matèria. La posició d'algunes corporacions locals catalanes a l'hora d'assumir i propiciar una organització territorial legítimament aprovada pel Parlament de Catalunya també es pot qualificar —si més no— d'estranya.

Els supòsits concrets que afecten cadascuna de les lleis seran tractats amb la resposta particular a cada interpellació, però penso que calia aquesta anàlisi de caràcter general per situar en el lloc que cal la posició del Govern de la Generalitat sobre el desenvolupament i l'aplicació de les lleis d'organització territorial, perquè no considerem vàlid —i per això hi surto al pas ara— plantejar el tema com si l'aplicació de les lleis fos responsabilitat exclusiva del Govern de la Generalitat. És indubtablement obligació i responsabilitat del Govern de la

Generalitat, fer possible en l'àmbit de la seva competència i les seves possibilitats un òptim funcionament dels ens locals a Catalunya, però també és lícit reclamar que en aquesta tasca trobi col·laboració, en primer lloc, com deia abans, de l'Estat i, en segon lloc, de totes les corporacions locals de Catalunya. I que, en definitiva, a més d'afrontar les dificultats que *per se* comporta una reorganització a fons de les estructures locals com la que s'ha dut a terme, hagi de superar els esculls de tota mena i, en qualsevol cas, dubtosos de vegades, que s'hi interposen contra o des d'altres administracions.

El propòsit del Govern de la Generalitat, senyor Nadal, és el de continuar actuant amb plena responsabilitat per a la consecució de tots els objectius que les quatre lleis —les quatre— ens imposen a tots. Ara bé, la seva interpellació se circumscriu al desenvolupament de la Llei Municipal i del Règim Local de Catalunya, i és en aquest punt en què jo centraré, a partir d'ara, la meua intervenció. Però abans d'entrar en la resposta puntual de les consideracions fetes per vostè, permetin-me que els faci encara una petita reflexió de caràcter general que enllaça amb l'abast i naturalesa de la Llei Municipal i de Règim Local de Catalunya. Aquesta Llei aprofundeix en el procés de potenciació de la institució municipal i en el reconeixement de la seva autonomia, alhora que constitueix un dels principals exponents de la capacitat legislativa atribuïda al Parlament. En aquest últim sentit cal destacar que es tracta d'una norma amb un component polític essencial, que enllaça directament amb la reivindicació constant de l'autonomia catalana. La competència que l'Estatut del 32 reconeixia a la Generalitat sobre la matèria local li va permetre d'aprovar aquella llei municipal del 33, que significà la instauració a Catalunya d'un nou règim jurídic, que destacava per la garantia de l'autonomia local i per l'esforç innovador de les tècniques de gestió dels serveis i de les funcions públiques locals.

Després d'un llarg parèntesi, l'activitat dels ajuntaments democràtics en els darrers anys ha configurat un marc de necessitats i d'experiències a què la Llei Municipal i de Règim Local de Catalunya dona resposta jurídicament, com a instrument jurídic bàsic. Després parlarem si políticament s'actua d'acord amb la norma jurídica. Des d'aquesta perspectiva, i en tant que exponent de la voluntat política del Parlament, la Llei compleix un paper insubstituïble, que serveix per reforçar la garantia institucional del municipi.

Certament, com el senyor Diputat interpellant diu, aquesta Llei conté un seguit de mandats que han de ser complementats pel Consell Executiu i que al seu judici han estat incomplets. No obstant això, encara a risc de ser un xic feixuc en la meua intervenció, em permetran que els faci una explicació casuística de l'estat d'aplicació i desenvolupament de les lleis. Vostè ha parlat i ha dit, senyor Nadal: «No hi ha política municipal; en el debat general, el President Pujol hi va dedicar dues ratlles; això es concreta en una desinversió als ajuntaments, en una desconsideració institucional i en uns incompliments». Miri, segur que hi ha coses en què fallem; segur que hi ha incompliments, que hi han estat per dificultats que intentaré explicar; segur, fins i tot, que hi pot haver, per part meua, en certs moments, algun error d'interpretació sobre les voluntats que vostès han manifestat, però jo li asseguro que hi ha política municipal. Jo li asseguro que no hi ha desconsideració envers els ens locals, i jo li asseguro que, d'incompliments, en podem parlar, però també

hem de parlar, per ser justos, de compliments del desenvolupament de la Llei, i de les dificultats que han comportat aquests compliments. Parla vostè del mapa municipal i de la Comissió de Delimitació Territorial... Miri, jo no ho sé, però em fa la impressió que els il·lustres representants de la Federació de Municipis a la Comissió li poden dir que és una comissió que ha treballat, que ha treballat bé, que ha treballat sovint, amb reunions cada quinze dies, que ha avançat i ha acabat el mapa comarcal de Catalunya, que era un instrument jurídic feixuc, que ha entrat en els temes, ja, de segregació i d'agregació municipals, i que en la filosofia i el comportament dels criteris de la Comissió se segueix, segueix bastant, jo diria, home..., a uns nivells realment que per mi són molt satisfactoris, doncs, de diversitat, evidentment, però, sobretot, de consensuar la majoria dels criteris.

Ha parlat del Pla Únic d'Obres i Serveis. Senyor Nadal, vostè ho sap, una de les primeres preocupacions que van motivar la rectificació per aquesta Cambra, fins i tot, dels decrets de convocatòria, per ajustar i per unir voluntats, que van motivar que il·lustres representants de la Federació i de l'Associació de Municipis, junt amb els tècnics de la Conselleria, busquessin les fórmules de la nova convocatòria trianual; que es va ajornar durant uns dies, fins i tot, perquè les discussions van avançar fins que es van trobar criteris comuns, i ara resulta que en la seva aplicació sorgeixen no sé quines descompensacions. Jo li puc assegurar que, evidentment, quan es parteix de la base que la cooperació local ha de ser un tant per habitant, aquest criteri desvirtua totalment el que és el sentit de la cooperació local. I que, entre aquest criteri municipal o del municipi-territori i dels habitants, hi ha uns esquemes que estan plantejats d'acord amb les bases de la convocatòria, que és evident que es produeixen certs desajustos, perquè una xarxa d'aigües d'un poble, d'un municipi de 150 habitants, pot costar exactament igual que la xarxa d'aigües d'un municipi de 15.000 habitants. I, aleshores, es produeix aquesta desproporció, però partim d'una base, i és que en aquest trienni tots els ajuntaments tinguessin una obra, i que aquesta obra fos la que ells demanessin, d'acord amb les seves capacitats i dins d'una prioritització d'obres de compliment municipal.

Però, a més a més, li haig de dir una cosa: és probable que hi hagi certs desajustos que siguin injustos; s'ha de reunir la Comissió de Cooperació Local de Catalunya. Jo li asseguro que l'esperit és el d'atendre totes aquelles incorreccions o injustícies que el repartiment hagi pogut produir; per tant, també en aquest tema, és dir que hem complert aquest esperit de buscar, no sols la suma màxima de voluntats, sinó el treball diari, seriós, rigorós, com el que han fet l'Associació de Municipis, la Federació de Municipis i el mateix Departament.

Ha parlat de pressupostos municipals. Senyor Nadal, té raó: un desastre. Els ajuntaments estan en una situació financera límit; difícilment poden aportar recursos, ja, per a moltes obres obligades i difícilment poden projectar amb els recursos actuals. Però vostè m'ho ha de reconèixer: és que el problema de les hisendes locals és un problema de la Generalitat de Catalunya? És que el problema, el problema és aquest? El problema..., i vostè n'és conscient, i n'hem parlat, i m'agradaria... Fixi's que vull portar aquest debat amb el reconeixement dels propis dubtes i de les pròpies inconcrecions. Vostè sap que aquest no és el problema. El problema és un altre, i el problema ve de la Llei

d'Hisendes Locals, i el problema ve dels fons nacionals, i el problema ve de com, en el transcurs del temps, ha anat rebaixant la participació relativa en els valors de l'Estat, fet denunciat per la Federació de Municipis de Catalunya, i que a vostè l'honora. Per tant, centrem que aquest, bàsicament, és el problema.

Ha parlat dels fons de cooperació. Evidentment que hi ha hagut incompliment! Però aquest any, no. Una altra cosa és que puguem discutir —podem discutir— si els 1.250 milions de pessetes que han anat al fons són suficients o són insuficients; és evident que, si entenem, com ho entén vostè, també, i com ho entenc jo, que els consells comarcals van fent feines pels ajuntaments, que no tenen disponibilitats per fer-les; indirectament s'està donant uns recursos econòmics de suport, també, als ajuntaments. I, de passada, vull dir-li una cosa: home, admeti'ns-ho també: l'aportació de la Generalitat al Pla d'Obres i Serveis d'aquest any és, gairebé, cinc vegades superior —gairebé cinc vegades superior— a la que havia estat fins ara. Per tant, un esforç, una voluntat d'ajudar els municipis, un criteri que realment només tindrem el país que desitgem si els municipis són forts, i poden fer allò que han de fer, perquè són la instància més propera als ciutadans, i és la que rep la demanda més insistent, i primària, podríem dir, de cara als ciutadans, només amb això tindrem, evidentment, aquest país que tots desitgem. Per tant, no ens falla —ni a vostè, ni a mi— ni el concepte, ni el marc, ni la legalitat; ens fallen, segurament, interpretacions que són lògiques i que són bones..., desgraciadament, o desgraciat seria el moment en què tothom pogués participar dels mateixos criteris, però que no ens falla allò essencial. Per tant, des d'aquest esperit de col·laboració, que jo li agraeixo —li agraeixo profundament—, avancem per aquest camí, avancem, com ho hem fet amb el Pla d'Obres, avancem, com ho hem fet amb el Fons de Cooperació, avancem per construir això que vostè demana, que jo desitjo i que segurament tots compartim.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, Honorable Conseller. Té cinc minuts per a rèplica, senyor Nadal.

El Sr. JOAQUIM NADAL: Senyor President, senyores diputades, senyors diputats, jo he plantejat la meua interpellació com una interpellació al Govern, a tot el Consell Executiu, i aquí només hi ha dos representants del Consell Executiu, i molt especialment el Conseller de Governació, que és el qui m'ha contestat. Jo no he volgut polaritzar la interpellació cap a vostè, sinó que he intentat plantejar una sèrie d'incompliments i una manca de política a nivell global. Parlem de política general: no hi ha política, continuo pensant.

Ara bé, senyor Conseller, vostè i jo ens coneixem prou, i ens hem tractat prou, d'abans de ser vostè conseller, com perquè jo ara li pugui dir amablement —espero que m'ho permeti— que aquest debat hauria pogut ser molt més ric; podrà ser-ho en el futur, quan hi tornem, si vostè hagués deixat, d'entrada, els papers, allò que té escrit, i haguéssim entrat a raig, vostè i jo, en un debat que segur que sabríem fer molt més viu tant l'un com l'altre. I la veritat és que, quan ha anat entrant, cap al final, i ha entrat en la resposta específica als problemes que jo he plantejat, ha deixat els papers, ha deixat de fer consideracions generals, i hem entrat en un terreny en el qual probablement ens podríem entendre.

Vostè diu: «Els socialistes han mantingut un desacord frontal en dos llocs; plantegen ara, ho ha dit la premsa, una situació dramàtica, això no funciona, no ens entenem, negociem a partir d'aquí». Senyor Conseller, no hi ha tant desacord, no hi ha tant desacord. Si parléssim en aquest Parlament com de vegades parlem, vostè, d'altres consellers, molts alcaldes, arribaríem a més punts d'acord dels que arribem en aquesta Cambra, quant a l'aplicació i la forma d'interpretació d'aquestes lleis, perquè les seves posicions i les de tot el Govern, quan parlem a porta tancada, són molt més pròximes a les nostres que quan parlem en un debat obert. I la veritat és que vostès mateixos, moltes vegades —jo diria que, potser, fins i tot, el mateix President de la Generalitat—, respecte a les lleis i a alguna d'aquestes lleis, han expressat seriosos dubtes. Vostè els acaba d'expressar ara, també, en la seva resposta a la meua intervenció. Partim dels dubtes? Negociem a partir dels dubtes. Les lleis són vigents, estan aprovades, i vostè ha arribat a dir: «Home, de la mateixa manera que vostè denuncia determinats incompliments o determinats incompliments en l'aplicació, jo he de dir que hi ha actituds de determinats ajuntaments una mica estranyes.» Els ajuntaments compleixen les lleis vigents, les compleixen! (Pausa.)

Ens locals, és igual, eh? Els ajuntaments o els ens locals en el seu conjunt les compleixen, les lleis vigents. Poden expressar l'opinió política que no els agraden, però les compleixen.

I aleshores, al que entrem realment és a la resposta de veritat. La resposta escrita: «Llei 7/85, Llei de Bases... Això ens ha mantingut ofegats, no hem pogut fer exactament la llei que volíem». Home, jo no he parlat ni un sol moment de l'Estat i de la política de l'Estat, no he volgut parlar d'Espanya, no m'ha interessat parlar d'Espanya, no m'ha interessat absolutament gens, perquè estem parlant d'unes lleis votades majoritàriament per aquest Parlament, amb el vot en contra de tots els grups parlamentaris menys el de la majoria, menys el de la majoria, si no és la votació global; és absolutament veritat, digui el que digui el senyor Pont. És així: tots els grups parlamentaris van votar-hi en contra excepte la majoria.

Doncs, bé, aquestes lleis, els ajuntaments les volen corregir, les voldrien renegociar i voldríem intentar arribar a uns punts d'acord en què, siguin quines siguin les hipoteques de la Llei de Bases, aquí fem o féssim aquella política municipal que més s'acostés a un sentit autènticament globalitzant i patriòtic de la manera d'entendre Catalunya comptant amb els ajuntaments.

I parla també de la Llei d'Hisendes Locals com la hipoteca més grossa per al tema del finançament dels ajuntaments. Miri, la Llei d'Hisendes Locals té les seves limitacions; ha permès que creixessin els pressupostos municipals, però nosaltres hem dit sempre «no n'hi ha prou; hi hauria d'haver molt més diner, segur». Ara, això no treu ni justifica, de cap de les maneres, que amb un pressupost que s'acosta al bilió de pessetes el Fons de Cooperació Local de Catalunya sigui un fons estrictament comarcal, per justificar el funcionament estricte d'uns ens la utilitat dels quals, en molts casos, està encara per demostrar. I, en aquest sentit, jo el que crec és que vostès haurien de fer l'esforç —a partir del reconeixement que ha fet vostè— de corregir unes quantes coses i avançar en aquesta línia de diàleg i de consens.

Pla Únic d'Obres i Serveis. Vostè ho diu: hi ha imperfeccions perquè allò que havien pactat inicialment, com que se

n'ha augmentat la dotació, el repartiment addicional no s'ha fet de la mateixa manera; doncs, fem-lo; doncs, fem-lo; encantats de la vida! Recorregim les assignacions d'acord amb aquells criteris que havíem dit.

Fons de Cooperació Local: ara ja n'hi ha; d'acord. Han fet un petit compliment: l'han amagat darrere una imatge de fons de cooperació estrictament comarcal. Dotin, dotin amb diners per als ajuntaments i de transferència directa el Fons de Cooperació Local de Catalunya i ens començarem a entendre.

I pel que fa al tema de la desconsideració, senyor Conseller, deixi'm, per acabar, posar-li dos exemples. Hi ha diversos ajuntaments que fa cinc anys van demanar a ACESA, Autopistas Concesionaria Española, SA, la senyalització a la francesa matissada de les autopistes de Catalunya, en un sentit de promoció turística: «Girona, la seva catedral», «Sant Feliu, no sé què...», eh? sense arribar a aquelles coses que senyalitzen els francesos. No ens n'hem sortit. I amb una prestesa inusual ens hem trobat a les autopistes de Catalunya, com si el mapa comarcal de Catalunya es pogués permetre tallar linealment les autopistes, una senyalització en les autopistes de les comarques catalanes que fa que el pobre ciutadà del Gironès que surt de Girona en direcció Figueres surt del Gironès, entra al Pla de l'Estany i, quan es pensa que està a punt d'entrar a l'Alt Empordà, resulta que torna a entrar al Gironès. I així no explicarem ni farem entendre ningú què són les comarques ni per a què serveixen. Que serveixen per a molt poca cosa perquè, finalment, dupliquen xarxes —dupliquen xarxes—, i ja m'explicarà vostè de què serveixen els cinc assistents socials que pugui contractar el Consell Comarcal del Gironès, com no sigui per resoldre'ls, als habitants d'Aiguaviva, no sé quin problema que poden tenir.

I un altre exemple en l'àmbit de la Conselleria de Benestar Social que jo he esmentat, i que afecta el tema de les residències geriàtriques parlant de desconsideració. Registre, data de l'escrit: 2 d'octubre del 89; registre de sortida: 3 d'octubre del 89; registre d'entrada a un ajuntament de Catalunya: el 6 d'octubre.

«Il·lustríssim senyor, de conformitat amb les competències que en matèria de procediment d'autorització administrativa, informació i inspecció atorga als ens locals el Decret 27/1987, del 29 de gener, d'ordenació dels serveis socials de Catalunya, i l'Ordre de desplegament de 15 de juliol de 1987, sol·licito a V.I. que ens indiqueu, en relació amb els centres privats que prestin serveis socials amb finalitat lucrativa, aquells casos en què, a juí de la Corporació que presidiu, sigui necessari realitzar una inspecció sobre l'actuació de qualsevol establiment en funció d'indicis raonables de presumptes irregularitats que coneguin i constatin. El vostre informe haurà de ser lliurat a aquesta Secretaria General abans del 10 d'octubre proper tot especificant, de manera fefaent, els fets a partir dels quals es dedueixin els indicis raonables esmentats supra.»

Si entrant el 6 d'octubre demanar una informació per al 10 d'octubre amb força d'obligar i dient «el vostre informe haurà de ser lliurat en tal data», després dels fets de la residència geriàtrica Alba, no és desconsideració cap als ens locals, recordant-los i fotent-los pels nassos simplement una ordre, francament, que vingui algú i que ho vegi. Autèntica desconsideració cap als ens locals, senyor Conseller! De veritat.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Nadal. L'Honorable Conseller per a la contrarèplica.

El Sr. CONSELLER DE GOVERNACIÓ: Molt Honorable President, senyores i senyors diputats, senyor Nadal, quan parlem a porta tancada vostè diu «estan més a prop»; quan parlem a porta tancada vostès també estan més a prop. I això és bo, i això és important.

Doncs, parlem ara a porta oberta, parlem-hi de la mateixa manera; joestic disposat a fer-ho i vostè ho està fent. Des de l'anècdota, des de la pinzellada de l'ofici i no sé què de benestar social no construirem, perquè això es produeix i es produirà sempre. El que hem d'entendre i el que hem d'evitar és que es produeixi, però sempre es produirà la petita pinzellada, la petita anècdota que li pot semblar a vostè que distorsiona i que li mereix aquest títol grandios «desconsideració de la Generalitat». No! No, no és això i vostè ho sap.

«No parlo d'Espanya; no parlo d'Espanya perquè no m'interessa.» La seva honestat, que jo reconec sempre i vostè ho sap, l'honora. No l'interessa en aquest debat, evidentment, però jo sí que li haig de dir les limitacions que tenim en molts aspectes, i també en el d'hisendes locals, i també per això aquest Parlament ha recorregut contra la Llei d'Hisendes Locals.

Per tant, no li faci estrany que jo li digui, en aquest marc general d'explicació, que aquesta és una limitació greu, que ens preocupa, que ens perjudica i que perjudica sobretot les corporacions locals de Catalunya. M'he llegit aquests dies —i ho he fet amb molt de gust, jo no hi vaig participar— tots els debats de les «LLOT». Tota l'oposició hi va votar en contra, jo li asseguro que per motius diferents: uns per més enllà, uns per més aquí, però no perquè hi hagués coincidència en els seus plantejaments. I això també val la pena dir-ho perquè és veritat; vull dir, no tothom coincidia, no tothom va arribar a coincidir en el model de les lleis, però per motius diferents, molt separats del que vostè diu, que vostè practica o predica, i el qual jo també comparteixo en part.

Quan parlem a porta tancada estem més a prop dels postulats. Evidentment, la porta tancada vol dir una cosa, hi ha cordialitat, hi ha amistat, i l'amistat sempre és bona per a la confiança, i la confiança, en el terreny personal, esdevé gairebé sempre confiança en el terreny polític. A mi me la mereix, li ho asseguro. I, per tant, continuem parlant, però continuem parlant a porta oberta davant de tribuna nodrida, com avui, amb el mateix to en què parlem quan parlem a porta tancada.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, Honorable Conseller.

Passem ara al catorzè punt de l'ordre del dia, que consisteix en la interpellació al Consell Executiu sobre el desenvolupament i l'aplicació de la Llei 5/1987, del 4 d'abril, de Règim Provisional de les Competències de les Diputacions Provincials, que formularà el Diputat Il·lustre senyor Esteve Tomàs.

Interpel·lació al Consell Executiu sobre el desenvolupament i l'aplicació de la Llei 5/1987, del 4 d'abril, de Règim Provisional de les Competències de les Diputacions Provincials

El Sr. TOMÀS: Senyor President, senyores i senyors diputats, d'entrada, agrair al Conseller que no hagi escoltat l'opinió del seu portaveu i respongui llei per llei, perquè crec que això millora i incrementa el debat d'aquestes lleis; d'unes lleis, senyor Conseller, que vostè, en unes jornades que es varen fer a

Girona —les recorda?— el 14 de gener, va fer unes manifestacions molt interessants. Va dir: a mesura que jo vaig treballant, a mesura que vaig pensant, a mesura que vaig reflexionant sobre aquestes lleis, cada vegada tinc més dubtes, dubtes hamletians de dir: no sé què haig de fer amb aquestes lleis.

I en la seva resposta a la interpellació que ha fet el meu company Joaquim Nadal —que no ha dit res, senyor Conseller, vostè n'és conscient, no ha dit absolutament res; jo espero que a la meua interpellació em contesti amb qüestions concretes i puntuals— vostè el que està defensant o el que està mantenint és una paràlisi amb el desplegament de les lleis territorials. Perquè són lleis que —vostè ho recorda molt bé— no van néixer del consens, no van néixer de la suma d'esforços d'opinions de tots els grups parlamentaris d'aquesta Cambra. I per això aquestes lleis no s'apliquen o s'apliquen malament, amb la qual cosa vostès estan fent un flac servei al nostre país.

Jo ara em cenyiré a trenta-dos mesos, és a dir, a tres anys de l'aprovació de la Llei sobre què interpel·lo, em cenyiré a aquesta Llei. I vull recordar —i vostè ja ho sap perquè ha dit que s'ha llegit tots els butlletins del Parlament del debat d'aleshores— que nosaltres ja vam afirmar que aquesta Llei —la Llei que regula provisionalment les diputacions de Catalunya— que no servia per a res, perquè l'articulat no es corresponia amb la realitat dels nostres textos constitucionals, estatutaris i de règim local i perquè, a més a més, aquesta Llei no considerava el més important en una llei d'ordenació territorial de Catalunya, que era la regionalització, la regionalització de l'Administració catalana per a la desconcentració i per a la descentralització d'aquesta.

Des que vostè va manifestar els seus dubtes, ara ja fa deu mesos, han passat moltes coses que afecten aquesta Llei. Hi ha hagut sentències dels tribunals suprems o dels tribunals ordinaris —sentències que jo vull recordar que vostès respecten profundament quan fan referència a altres camps, com ara últimament hem vist amb determinades segregacions municipals—; ahir vàrem aprovar una llei de l'organització jurídica de la Generalitat a la qual no tan sols no es considera la descentralització de la Generalitat, sinó que se n'enforteix el procés de concentració de poders sense descentralització en els òrgans de la Generalitat; hi ha hagut acords amb alguna diputació catalana, acords —que vostè va signar— de traspassos de serveis i acords que reconeixen, d'una vegada —i crec que la seva firma val per a això—, que les competències, les poques competències que tenen les diputacions —quatre competències, senyores i senyors diputats, quatre competències—, aquestes competències que són el nucli essencial de les diputacions no es poden tocar, i que el que s'ha de traspasar són els serveis derivats de legislacions anteriors a la Constitució, a l'Estatut i a la Llei de Bases de Règim Local o bé de serveis que prestaven les diputacions, molt especialment la de Barcelona —cosa que tots ens n'hem d'alegrar— recollint la història dels serveis creats per la Mancomunitat de Catalunya i per la Generalitat republicana.

Han passat moltes coses i en canvi aquesta Llei continua estant igual. Per exemple, senyor Conseller, ja no parlem de competències, aquestes competències vostès no les poden tocar. Parlem d'un tema que ha sortit: el Pla Únic d'Obres i Serveis. Vostè, quan era President de la Diputació de Tarragona —tinc aquí el paper—, vostè va recórrer contra el Pla únic d'obres i

serveis, i va manifestar una cosa contrària a la Llei, que és que les diputacions no havien d'aportar obligatòriament els seus recursos per a un pla de cooperació únic de Catalunya. Si vol, després podem llegir el text.

Evidentment, sentències posteriors han obligat que vostès fessin un decret —crec que l'octubre del 88 o vostè, concretament— en el qual aquest decret vulnera el que diu la Llei de Règim Provisional de les Diputacions i vulnera —també diu— la Llei de la creació del Pla Únic d'Obres i Serveis. I vostès no diuen res.

Si parlem de finançament —de finançament—, vostè sap tan bé com ningú i no per la Llei d'Hisendes Locals —que també ho concreta i ho concreta molt bé en el seu article 127— que els recursos que reben les diputacions són recursos finalistes que tenen com a objectiu l'aplicació de les competències a què la llei els obliga. I de la mateixa manera que les diputacions estan obligades —i vostè així ho ha reconegut, i ho han reconegut també les altres diputacions catalanes perquè hi ha uns programes d'actuació municipal que superen els 2.000 milions de pessetes a Tarragona o 1.000 milions de pessetes a Lleida i a Girona—, de la mateixa manera que estan obligats a fer aquestes competències, a exercir, a fer plans de cooperació municipal, estan obligats que els seus recursos es gastin en l'aplicació d'aquestes competències.

Però els ens locals que vostè aquí ha criticat, senyor Conseller, els ens locals, són els que més estan reforçant l'autogovern de Catalunya. Des dels ajuntaments, que estan subvencionant, per exemple, professors d'educació, de música, d'esports, o que estan construint escoles, també les diputacions estan subvencionant —subvencionant— un conjunt de serveis que vostès, fins ara, no han volgut; serveis en el camp de l'educació, en el camp de la sanitat, en el camp de la psiquiatria, en el camp dels museus, en el camp de les carreteres, que vostès no han volgut, fent un tort a la voluntat nacional del nostre país, simplement perquè darrere no hi ha diners. És a dir, han mercantilitzat de tal manera l'aplicació d'aquesta llei per una raó simplement econòmica; és a dir, el peix al cove, quan es tracta d'institucions catalanes, no es posa en marxa.

De tota manera, les diputacions han estat generoses, totes. Li han dit a vostè: «Busquem fórmules de l'aportació voluntària perquè aquests serveis de la Generalitat els pugui aplicar aquesta Administració sense que això signifiqui una càrrega econòmica per a l'Administració catalana», fórmula, evidentment, de cessió de la titularitat d'una vegada per sempre, que la Generalitat se'n faci càrrec d'una vegada per sempre, i fórmules econòmiques que permetin l'esponjament del pagament per part de les diputacions, l'assumpció del cost d'aquests serveis per la Generalitat, però que això sigui gradual, ben fet, perquè no afecti les finances de la Generalitat. Jo li asseguro, senyor Conseller, que si vostè hagués tingut aquesta vista, si vostè ja hagués acordat amb les diputacions aquesta política, avui dia ens trobaríem que els municipis tindrien una font de finançament per a les seves inversions municipals que, al llarg d'un any, sumant les inversions i els costos que avui les diputacions estan pagant, de serveis a la Generalitat, se n'anirien entre 20 i 30.000 milions de pessetes l'any. I vostès poden imaginar-se la quantitat d'inversions, la quantitat de serveis, la quantitat d'activitats que podrien fer els municipis, si disposessin d'uns diners que vénen a Catalunya per ser gastats en el món local i

molt estrictament en el món municipal. L'articulat de la llei que fa referència a les diputacions, senyor Conseller, jo crec que no va, que ha quedat desfasat, que no funciona, que no podia funcionar d'entrada, per una concepció diferent de l'Administració; el bloc legislatiu, bàsic, constitucional, estatutari, local, és un bloc que tendeix a una administració federalitzant, a una administració on es reconeixen la sobirania i l'autonomia dels tres nivells d'administració bàsics de l'Estat, de la Generalitat o de les comunitats autònomes, i de règim local, i vostès van voler fer una llei a partir d'un projecte d'ultrajacobinisme, un projecte de centralisme total i absolut, on no van respectar aquells principis bàsics que contempla el nostre bloc legislatiu bàsic.

Per això els articles que contemplen la part de diputacions de la Llei són articles que jo penso que ja no funcionen, i que, per tant, aquesta Llei és una llei absolutament inútil. Però voldria entrar en el tema de la regionalització. Vostès van dir: «Al cap de tres mesos de l'aprovació d'aquesta Llei, presentarem un projecte de llei de regionalització de Catalunya». Si no m'equivocho, això havia de succeir el mes de juliol de l'any 1987, i estem al novembre del 89. Què ha passat, senyor Conseller? L'única constància que en tenim, en aquest Parlament, és que el Consell Executiu va acordar enviar l'octubre del 88 l'acord que la Comissió de Delimitació Territorial, que vostè presideix, fes una proposta, un informe sobre la regió de Catalunya; d'això també ja fa catorze mesos. Què passa, senyor Conseller? És que —i ho dic de bona fe: què passa?— l'actual estructura serveix? Què passa, que quan parlem de regionalització li surt la imatge de l'entitat metropolitana, del fet metropolità i vostès el volen convocar una altra vegada? Què passa, que no es pot donar sortida, o no interessa una sortida a demandes territorials com les del Pirineu o les de l'Ebre? Què està passant? Per què vostès no presenten aquest projecte? Perquè..., no se m'excusin perquè no hi ha encara la província única, perquè vostès saben que aquest és un projecte que vostès basen en un article de la Constitució Espanyola, que, simplement, parla d'alteració dels límits provincials, i que la seva via és de dubtosa aplicabilitat quant a la reducció de províncies a Catalunya. En tot cas, la reducció de províncies, segurament, passa per la modificació de textos superiors, com vostès molt bé saben.

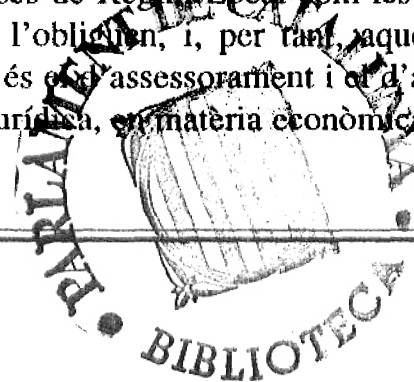
Doncs, com és que no es presenta aquest projecte de llei, i en canvi vostès accepten que es presenti una llei de l'ordenació sanitària en la qual ja s'estableixen set regions? O vostè permet, o ho permet el Consell Executiu, que es presenti, com ahir, la Llei d'Ordenament Jurídic de la Generalitat, on queda posat en quatre administracions? Què està passant? Sigui sincer! Digui: «Miri, escolti, de moment, de moment, això, ho parem». I penso que tots ho agraiem, perquè seria una mostra de comprensió, de la recerca de l'acord i del coneixement de causa de quin ha de ser el model més important per al nostre país. Però és que, a més a més, vostès també van dir que, al cap de dos mesos, al cap de dos mesos prendrien mesures necessàries per a la descentralització de la Generalitat. Dos mesos; això devia de ser el juny del 87. Quines mesures ha pres? Per què van escriure aquestes coses en la Llei, si després no les han aplicat? Per què dos mesos? Per què tres mesos? Per què, després, ens presenten lleis diferents, amb models regionals diferents segons la conselleria o el departament corresponent? Per què la llei que es basa en les competències i en la delegació de serveis de la Generalitat no l'han posat en marxa, malgrat la voluntat de les

entitats locals afectades? Què passa? Que tenim una llei de paper, només per paper? Tenim una llei que ha de funcionar? Miri, senyor Conseller, agraint-li la seva voluntat de «negociem, parlem, amb porta oberta, porta tancada, serem més amics...» No, escolti, fem-ho bé; fem-ho bé. No ens en sortirem, no ens en sortirem si no tornem a buscar una formulació que permeti l'elaboració de lleis territorials basades en l'acord, en el consens de totes les forces polítiques d'aquest Parlament, i fet des de la perspectiva del respecte a la Constitució, a l'Estatut i al marc local general, que és el que ha de regular les nostres lleis territorials. Jo espero que vostè em respongui amb temes puntuals; jo espero que vostè es pronunciï sobre aquesta Llei. És molt important, perquè està afectant la vida dels municipis, perquè està afectant la vida de les mateixes institucions, perquè està afectant uns serveis i unes activitats que vostès ja haurien d'haver assumit. Vostè té la paraula, senyor Conseller. Respongui'm puntualment; jo li ho agrairé —penso que en aquest cas, això meu té molt poca importància—, li ho agrairà el poble de Catalunya. Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Tomàs. L'Honorable Conseller senyor Gomis té la paraula.

(El M. H. Sr. President s'absenta del Saló de Sessions i l'I. Sr. Vice-president Primer el substitueix en la direcció del debat.)

El Sr. CONSELLER DE GOVERNACIÓ: Molt Honorable senyor President, senyores i senyors diputats, senyor Diputat, penso contestar-li puntualment. Miri, deixo allà tots els papers que tenia, que parlava de generalitzacions, i que parlava de criteris de les lleis, per contestar-li només puntualment. I, home, jo em penso... Vostè ha dit en un moment: «i això sí que li ho dic de bona fe, la regionalització...», no sé què. Jo haig d'entendre, i li ho suposo, que tot el que ha dit ho ha dit de bona fe. Ara, també li haig de dir que dins la bona fe, vostè, en aquest Parlament, em fa la impressió que el que amaga és una mala consciència, perquè, si alguna de les lleis, alguna de les lleis —i segurament jo no ho repetiré a cap més ponent— s'està incomplint i s'està incomplint per una actitud obstruccionista i poc legítima, és la Llei de diputacions, malgrat la bona voluntat d'arribar a pactes, perquè, miri, senyor Esteve, del que no es tracta és que es pugui anar a un acord puntual per delegar uns serveis o no sé què als consells comarcals o als ens locals; del que es tracta és de definir una cosa més important: el discurs de vostès és claríssim, en aquest tema. Ahir, abans-d'ahir, exactament, illustres i persones que, per mi, mereixen un gran respecte i valoració; l'actitud és la següent: «nosaltres ho volem traspasar a la Generalitat i la Generalitat no ho vol». «Nosaltres ho volem traspasar a la Generalitat sense recursos, o amb uns recursos condicionats, perquè la Generalitat ha d'acceptar totes aquestes competències que encara són de la Diputació. I ho diu la norma legal, i ho diuen els dictàmens jurídics: sense els recursos». Aquesta és l'actitud, aquest és el missatge: la Generalitat no vol les transferències de la... No, la Generalitat vol molt més que tot això; vol i ha de fer —i ho ha de fer per responsabilitat política— resituar les diputacions en el terreny que la legalitat, la Llei de Bases de Règim Local com les lleis del Parlament de Catalunya, l'obliguen, i, per tant, aquest nucli competencial mínim, que és el d'assessorament i el d'ajut a les corporacions en matèria jurídica, en matèria econòmica, etcètera, resituar-ho.



No ens parli només de psiquiatria, o de carreteres, que són fets importants, i que són fets importants, i que la Generalitat vol, i ho vol d'una manera. Entenem —i el marc em penso que ha de quedar clar per a tothom— que Catalunya s'estructura en municipis i comarques com a ens locals i amb la Generalitat descentralitzada i desconcentrada en les regions o vegueries, el que sigui. Com a ens local, aquest flux, aquest resituar les diputacions, s'ha de produir als ens comarcals i als municipis abans que a la Generalitat. Tot allò, tots aquests serveis que puguin fer els municipis o que pot fer la comarca, no els ha de fer la Generalitat i, per tant, parlem. I hem intentat —i vostè sap que ho hem intentat, i perdoni el to, que tampoc voldria que fos més dur del necessari— fer unes meses de negociacions al marge de la mesa general en la qual vostès no participen, fixada per la Llei. Ni a una sola de les ponències constituïdes, ni a la sessió de constitució de la taula de la Comissió de Traspasos Generalitat-Diputacions, vostès no hi han assistit! Hi ha hagut bona voluntat per arribar a acords, per arribar a pre-acords, per arribar a aquests acords que, després, el Parlament de Catalunya pugui arrodonir i pugui fer d'acord amb la legalitat, però parlem en el mateix to polític, i parlem amb claredat, perquè tothom se n'adoni. No ha estat aquest, senyor Tomàs, no ha estat aquest el criteri. M'ha dit abans: «No ha dit res». Jo, perdoni, vull dir, és que no em sé expressar millor; li ho estic dient tal com ho sento i tot el que sé.

Parla de sentències, parla de sentències del Pla d'Obres i Serveis. Home, parla de sentències que fan referència a l'aportació de les diputacions, anterior a l'aprovació de les lleis d'ordenació territorial pel Parlament de Catalunya, una d'elles; les altres estan recorregudes. Però, més enllà de la sentència, és que quan l'any 79 la Generalitat va aconseguir una cosa única en tot l'Estat, que la Generalitat fos la coordinadora dels plans d'obres i serveis de Catalunya, no se li va donar un tractament especial? És que quan es nega, fins i tot, que la Generalitat pugui aprovar el Pla d'Obres i Serveis —i això s'ha fet— per la Diputació, no s'està contravenint una norma legal que serà —i el Tribunal ja dirà al seu dia el que hagi de dir—..., sinó que s'està contravenint una cosa més important, que és la voluntat política i l'esperit polític que va fer possible que a Catalunya se li reconegués, a la Generalitat, una forma especial d'entendre com a única el Pla d'Obres i Serveis de tot Catalunya? No em parli de sentències.

Desfasament de la Llei: ni un; desfasament de la Llei perquè no hem trobat els mecanismes, i jo potser no n'he sabut, però no hem trobat els mecanismes. Hi ha hagut —i miri que li vaig a dir una cosa..., que potser pot arribar a comprendre, donada la situació actual de les institucions a Catalunya. Evidentment que la Diputació de Barcelona és un contrafort polític important, ho puc arribar a entendre, però d'això que se'ns acusi, quan el que hi ha hagut és tot al revés, és un desig d'apropament, és un desig de dir «fem les coses bé», és un desig de dir «anem més enllà de les sentències, avancem-nos al que després ha de fer el Parlament a través de les lleis sectorials, asseiem-nos i discutim els recursos, i portem-ho al Parlament ja de manera que no hi hagi discussions sobre tots aquests temes»..., no. I, aleshores, quan em parla, un missatge, de dir «totes aquelles competències que han vingut fent...» Miri, li ho vull explicar ara, només en uns segons. La situació de Barcelona... És clar, la situació no és igual a totes les diputacions, sortosament, perquè les diputa-

cions són diverses. La Diputació de Barcelona és singular a Espanya; és un fet molt singular. Per què? Perquè la Diputació de Barcelona va heretar, és l'hereva d'una sèrie de béns, d'equipaments i de serveis de la Mancomunitat i de la Generalitat republicana. I, per tant, ha hagut de donar compliment i ha hagut de mantenir unes càrregues i uns costos d'una sèrie d'equipaments de museus, d'escoles i de no sé què que altres diputacions no han tingut perquè no entraven dins les seves obligacions ni dins els seus projectes polítics.

Senyor Tomàs, sap que la Llei d'hisendes locals, en parlar del finançament de les diputacions, parla que l'Estat pot donar recursos —l'article 127, em sembla, de la Llei del 28 de desembre del 88— a les diputacions quan es donen aquestes circumstàncies? Jo els acompanyaré a Madrid a demanar aquests recursos, perquè hi tenen dret. Fem una política conjunta; jo estic disposat a fer-ho. Anem a demanar els recursos que a vostès els pertocquen, per mantenir aquests serveis dignament, i traspassem a la Generalitat, amb els recursos necessaris d'aquests serveis, perquè la Generalitat els pugui, també, mantenir amb el mateix nivell d'eficàcia que vostès els han pogut mantenir. Aquest és el missatge: col·laboració total, però des d'un aclariment de les posicions i des d'una posició, i des de posicions, de vegades, divergents, però que siguin intel·ligibles.

M'ha parlat, no sé per què, de la regionalització. Miri; entenem —potser equivocadament—..., vam enviar el projecte de província única dins el mandat del Parlament, i la Comissió de Delimitació Territorial va encarregar a uns ponents un estudi previ sobre la regionalització de Catalunya.

Jo li asseguro —no n'he donat compte encara a la Comissió— que jo ja tinc aquest estudi, i que en comissions properes el presentarem, perquè la voluntat és de complir, perquè el que volem és que Catalunya s'estructuri en ens locals que siguin municipis i comarques i que la Generalitat es descentralitzi, es desconcentri en regions i vegueries. Quantes?, cinc, sis o set? Les que el Parlament acordi; però complirem amb això. Però, mentrestant, tenim unes diputacions apuntalades constitucionalment, més enllà de la voluntat política de tots els partits polítics catalans, de sempre, i que vostès, en aquest apuntament constitucional, el van mantenint amb unes posicions de recurs, de no-participació, fins i tot amb aquests instruments legals que el Parlament de Catalunya ha dictat, ha dictaminat i ha aprovat, amb voluntat majoritària del poble de Catalunya. Per tant, home!, no m'acusi, no ens acusi de manca de voluntat. Li ho repeteixo, senyor Tomàs: tornem a reprendre el camí, reunim-nos demà, avancem per traspassar a la Generalitat o als ens comarcals, primer als ens comarcals —ajuntaments i comarques—, tots aquells serveis que aquests poden gestionar, perquè la Diputació és un ens local, i per evitar una cosa que a mi em preocupa tant com a vostè, la imatge centralitzadora de la Generalitat. I aquesta ha estat l'actitud.

Aleshores, una referència personal, només per acabar. M'ha dit: «Home!, va recórrer contra el Pla d'Obres i Serveis.» Miri, jo vaig fer una cosa més important; jo vaig dir que els recursos del Pla Únic d'Obres, del Pla del Cànon Energètic, els havia de distribuir, en un pla global, la Generalitat. I li vaig a dir una cosa —també l'haig de dir per honestedat—: durant molts anys hem governat la gent del seu partit i jo a Tarragona, i hem governat amb una cooperació, jo diria, lleial. Sap què ha passat durant aquests anys a la Diputació de Tarragona? Doncs miri,

senyor Tomàs, amb la col·laboració, amb el consentiment del seu partit polític, dels representants del seu partit polític a la Diputació de Tarragona, es varen traspasar, per exemple, els serveis d'agricultura, la finca Mas Bové i els serveis d'investigació a la Generalitat. Sap com es van traspasar? Amb els recursos de l'últim pressupost i amb un acord d'incrementar-se anualment amb el que creixés el pressupost de la Diputació. També, amb el consens i amb l'ajut i el suport extraordinari de la gent del seu partit a la Diputació de Tarragona, varem traspasar les biblioteques a la Generalitat, abans de les lleis d'ordenació territorial. Saps com es va fer? Amb un acord, dient: «li traspassem les biblioteques, les bibliotecàries, li donem el pressupost de l'últim any, i cada any l'incrementarem amb el que creix el pressupost».

Per això dic, la seva actitud no ha estat, sortosament, generalitzada en tota la gent i en tots els diputats del Partit Socialista; jo en tinc proves evidents, i que he agraït sempre profundament. Aquesta ha estat l'actitud de la Diputació de Tarragona; no solament aquella altra, sinó que ha estat aquesta. Jo els invito a fer el mateix, hi ha exemples. La Diputació de Tarragona ho va fer l'any 84, i li vaig a dir més, perquè em demana coses concretes. No traspassi els serveis en l'últim pressupost —i d'això n'hauríem de parlar—, perquè es clar, hi ha serveis que des que saben que els han de traspasar vostès han anat desinvertint i, aleshores, l'actualització d'aquells serveis, d'aquells equipaments, necessita molts recursos extraordinaris per poder-los situar en el nivell d'eficiència que tota administració els ha de mantenir. Parlem d'això i parlem d'una altra cosa. Parlem de quins recursos s'han de traspasar als serveis, i si vostès, per primera vegada em diuen —diguin-m'ho ara— estem disposats a traspasar els serveis als ens comarcals o als municipis amb els recursos necessaris perquè funcionin tal com la Diputació els ha fet funcionar. Si és així, demà podem signar l'acord i després enviar-lo al Parlament de Catalunya.

Moltes gràcies. (*Remor de veus.*)

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Moltes gràcies, Honorable Conseller. Per a un torn de rèplica, té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Esteve Tomàs.

El Sr. TOMÀS: Senyor Conseller, no li tindrè en compte les paraules desagradables que m'ha dit (*rialles*), gens, perquè penso que si no es trencarien els ponts de contacte entre els grups parlamentaris i el Consell Executiu; jo això no ho faré, no ho faré això. (*Remor de veus.*) Què vol dir «veiem-nos demà», senyor Conseller? Què vol dir? Que tornem a reformular tots els grups parlamentaris les lleis? Què vol dir «veiem-nos demà»? Pot vostè concretar en la contrarèplica què significa això? Significa que tornem a fer una ponència, reelaborar les lleis, a veure què és el que ha anat bé, el que anat malament, el que cal modificar?, perquè és que si no no té sentit «veiem-nos demà». Perquè aquí, això no és una administració local, o la Generalitat en la qual, doncs, hi ha un despatx, i s'asseuen, i es mira d'acordar... No, això és el Parlament i aquí hem de dir el que es legisla, el que s'ha d'aplicar, i el que no va bé és el que s'ha de reformular i aquí hi ha un Govern que porta endavant una iniciativa, i aquí hi ha una oposició que la controla, que mira que, en tot cas, aquella legislació s'apliqui. M'agradaria que em contestés això, què significa «veure'ns demà». Si vostè té una proposta concreta. Perquè si té la proposta concreta, a la millor, tot el que hem dit, doncs, només haurà servit per fer aquesta pro-

posta, per donar-li contingut. Un continent i un contingut. Per tant, ho reitero, perquè crec que això és molt important. Vostè ha dit una cosa que mereix la..., ha merescut molt la meua atenció i penso que la de tota la Cambra. Concreti què vol dir «veiem-nos demà» i com es concreta legislativament.

Miri, vostè, evidentment, ha estat President d'una diputació de Tarragona, de la Diputació de Tarragona, i lògicament, davant el que jo li he dit —tinc el paper aquí—, a la Diputació de Tarragona vostè —em sembla que el tinc aquí—, doncs sobre l'aportació voluntària en el punt... —no, no per res, senyor Conseller—, i llavors vostè ha vingut a dir: «Oh, escolti jo quan era President de la Diputació vaig traspasar Mas Bové, les biblioteques, buscant la legitimització.» Miri, en aquest Parlament —no sé si vostè ho coneix— s'han fet moltes lleis: de traspassos, d'activitats i de serveis —Mossos d'Esquadra, bombers, el Cartogràfic, etcètera— cap a la Generalitat amb unes condicions..., i d'això ja fa anys, ja fa anys. Crec que aquest no és el camí. El camí, senyor Conseller, és dir: assumeixo o no assumeixo, en primer lloc, la titularitat d'aquells serveis, d'aquells serveis de les diputacions que són de competència de la Generalitat. Aquest és el primer pas polític, després vindrà un pas econòmic. Primer pas polític: l'assumeixo o no l'assumeixo? Segon pas, l'econòmic. Vostè sap que els ens locals i les quatre diputacions, sempre, sempre han estat lleials a la Generalitat; sempre han practicat la lleialtat institucional, i, en aquest sentit, a vostè li han comunicat, li ho han comunicat públicament, una voluntat implícita que aquesta titularitat vagi amb el suport, fins que vostès aconseguixin el finançament per la via que l'han d'aconseguir, d'aquells serveis. I aquesta oferta, generosa, nacionalista, catalanista, de compliment de l'Estatut, vostès no l'han volguda, per una raó: perquè vostès saben que aquests serveis, tal com estan portats, estan, a la millor, ben portats, i, a més a més, amb un cost inferior dels que segurament els costaria a vostès si ho administressin directament. I aquest és un tema que els fa paralitzar. I si és així, siguem sincers: «Escolti, jo sóc la titularitat i vostès continuen gestionant aquests serveis»; no passa res. Continuem en línia de sinceritat. Vostès estan fent activitats al món local..., facin una cosa, donin-les al món local. No vulguin convertir-se en una administració única de Catalunya, trenquin, si us plau, el seu principi de centralisme; vagin per les vies per on va el pensament polític de l'Estat de les autonomies d'Espanya i de l'Estatut d'Autonomia de Catalunya; admetin que els tres nivells són sobirans i tenen autonomia; admetin que vostès han de governar per vies de coordinació. Si no és així, si no és així, vostès continuaran dia a dia intentant agafar competències locals per convertir-se en l'administració única de Catalunya.

Això es defensava —vostè ho sap molt bé i vostè és jurista, em sembla— en els principis institucionals de l'Europa dels anys trenta i quaranta, quan es reafirmava un model d'Estat, que segurament correspon a estats que tenen poca fe en la seva nació. Perquè un Estat, i els estats moderns avui ho estan demostrant, que tenen fe en el seu propi poble estan descentralitzant i desconcentrant. I segurament vostès tenen por que la nació, que el poble de Catalunya no els segueixi, i per això utilitzen tècniques administratives de control jacobí, centralista, a ultrança. Miri, el PUO, senyor Conseller, mostra els programes de cooperació municipal, fets per les tres, les quatre diputacions. Rigorosos, equànimes (*rialles*), servint —no, no riguin,

senyors diputats, no riguin, agafin els textos—, equànimes, rigorosos, rigorosos, sempre al servei dels municipis. Volen fer un exercici de sectarisme i partidisme? Agafin l'aprovació definitiva i anual d'una cosa que se'n diu Pla Únic d'Obres i Serveis (*remor de veus*) —no és pedagògic, no, senyor Conseller, és molt pedagògic el que estic dient jo aquí—, que, de forma sectària, sectària, margina en pessetes, en projectes i en el temps els municipis que no són del seu color. Crec que no anem bé. Hem d'anar a la suma d'esforços en les inversions locals; hem d'anar que vostès es coordinin i facin la seva funció de coordinació, no de subordinació, cap als ens locals, i crec que treuríem molts recursos d'aquesta manera, de la mateixa manera que vostès s'han de fer càrrec dels serveis de la seva competència.

I jo vull que em respongui, per acabar, si vostès, d'aquests serveis, la titularitat la reclamaran, la volen, perquè, escolti, si vostès la volen, totes les administracions locals afectades demà signen— i que em concreti què significa «veiem-nos demà», des d'una perspectiva política i parlamentària.

Moltes gràcies.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Moltes gràcies, senyor Diputat. Per fer el torn de contrarèplica, té la paraula l'Honorable Conseller de Governació, senyor Gomis.

El Sr. CONSELLER DE GOVERNACIÓ: Molt Honorable senyor President, senyores i senyors diputats; senyor Tomàs, d'entrada, jo li prego que em disculpi si he dit alguna paraula que l'hagi pogut ofendre, no la recordo, però si en el debat s'ha escapat alguna expressió que a vostè li hagués pogut semblar que era personal, jo la retiro, li demano disculpes, perquè no era aquesta la meua intenció.

Segona, no sabia que una frase que he emprat tingués aquesta transcendència; sembla que sigui, no ho sé, el primer punt de la Bíblia: «Veiem-nos demà», una paraula quasi messiànica. Miri, «veiem-nos demà» ho he dit amb aquell to que ens hem vist altres vegades. (*Remor de veus*.) Ens hem vist altres vegades. He dit: «tornem-nos a veure demà», per fer un acte més d'humilitat, de dir: a la millor no serveix per res, però tornem-nos a veure. Ho he dit amb aquesta actitud. «Digui'm i concreti'm si assumeix la titularitat, d'acord amb les lleis del Parlament de Catalunya.» Titularitat amb recursos per al bon funcionament dels serveis. Demà al matí, a les dotze. Concretat? Titularitat assumida per la Generalitat o pels ens locals, ens comarcals, o ens locals o ajuntaments amb els recursos suficients per al bon funcionament d'aquests serveis.

Activitats del món local. Escolti..., jo li asseguro. Miri, a vegades penso, i que deu ser així, no?... , vostè diu una cosa que té raó, és que la Generalitat té moltes competències que podrien ser desenvolupades i traspasades al món local. És veritat. I penso, vull trobar una explicació de dir en el moment que es constitueix la Generalitat, que és feble, que no té res, ha de fer coses. I per exemple diu: «Faré un servei d'extinció d'incendis de tot Catalunya» —que, per cert, em sembla que funciona perquè no hi ha interpeHacions sobre aquest servei. Bé, aleshores resulta que, miri, miri una cosa: aquest no és un servei d'un govern de Catalunya; aquest és un servei del món local que a tots els països avançats, doncs, el foc l'apaga el món local. I ho fa la Generalitat i no ho hauria de fer, evidentment, i altres coses d'aquesta manera. I estem estudiant la manera com es pot fer i la Generalitat inverteix en incendis 8.000, 9.000 milions de pes-

setes que no paga el món local. Aquest és el cost del servei de bombers d'incendis de Catalunya, en un projecte inicial. Vull dir, jo ho reconec. Per què? Perquè l'esperit és: tot allò que pugui fer un ajuntament, no ho ha de fer la comarca; tot el que ha de fer la comarca, no ho ha de fer el Govern de Catalunya», i és evident. Per tant, hi estem plenament d'acord.

Home!, sectarisme del POS. Jo li asseguro que no. I els interlocutors del POS —i abans n'hem parlat amb el senyor Nadal— ho saben, que es varen consensuar les bases, i que, si en la seva execució hi ha disfuncionalitats, estem disposats a recollir-les.

Vol que li parli de sectarismes? Miri, jo també... —i aquí també haig de fer una excepció, perquè no em puc referir al Partit Socialista, perquè amb el Partit Socialista a la Diputació de Tarragona fèiem repartiment de molts diners: del Pla d'Obres i Serveis, del Pla del Cànon Energètic. Mai de la vida, mai de la vida havíem fet una ratlla que digués: «quant toca als ajuntaments socialistes, quant toca als d'Aliança Popular, quant toca als de Convergència i Unió?» Vol que li digui quina ha estat la discussió durant aquests anys?, que a mi em sorprenia i que el President em deia: «És que jo tampoc ho voldria»? Era: «quin bloc toca als ajuntaments socialistes?, quin bloc toca a Aliança Popular? Quin bloc toca?» La discussió s'ha fet d'aquesta manera, li ho asseguro. S'ha parlat d'aquesta discussió. Per tant, home, sectarisme en el moment que els recursos públics dels ajuntaments, on hi ha ciutadans de tots els colors i de tota manera, es filtren, es miren i es discuteixen en funció de quants en toquen a un partit polític o toquen a un altre partit polític.

Moltes gràcies.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Moltes gràcies, Honorable Conseller. Correspon ara substanciar el punt 13, la interpeHació sobre el desenvolupament i l'aplicació de la Llei 6/1987, del 4 d'abril, sobre l'Organització Comarcal, que formula l'Honorable senyor Diputat Lluís Armet.

InterpeHació al Consell Executiu sobre el desenvolupament i l'aplicació de la Llei 6/1987, del 4 d'abril, sobre l'Organització Comarcal de Catalunya

El Sr. ARMET: Senyor President, senyores i senyors diputats, en primer lloc, un aclariment previ —perquè crec que té una gran significació política—: és l'única llei institucional important o bloc de lleis que no va ser consensuat —recordem-ho: això és important. I també dir que el Conseller de Governació no era a l'aprovació; per això, evidentment, li haig d'agrair aquest esperit voluntariós i els dubtes que té sobre el mateix bloc legislatiu —per tant, és normal.

Però el que sí que és cert és que, en la història de tots els temes territorials, jo he tingut una magnífica relació amb els consellers de Governació —relació personal, fins i tot relació política, fins i tot entesa institucional, fins i tot llançar idees que després han estat, diguem-ne, incorporades, encara que després desvirtuades—, i després, evidentment, es manifestava una alta —no en grandària, però sí en importància institucional—, una alta voluntat política, que era la que tancava la porta o era la que posava absurdes muralles a la ciutat de Barcelona, o era la que considerava que les comarques havien de ser un fet polític-

zat. I això és el que ha estat; per tant, no ens enganyem, perquè ara podem estar entenent-nos perfectament, fent mostres de bona voluntat, però el que hi ha hagut és una voluntat política de la més alta instància, és a dir, del President de la Generalitat i del seu Govern, lògicament, col·lectivament, que en un moment determinat, en cadascun dels moments, han pres les accions pertinents.

Jo voldria començar per dir que el Partit dels Socialistes de Catalunya vol fer una defensa del comarcalisme —com sempre ha fet i sempre ha estat al bell mig de les tradicions catalanistes en defensa de la descentralització i del comarcalisme. I voldria començar per dir que l'autonomia de Catalunya tenia quatre grans reptes. Primer: la descentralització de la Generalitat; estem com estem —un autèntic fracàs—, tenim una administració que, en aquests moments, és un model de jacobinisme i de centralisme. En segon lloc: l'esperit comarcalista defensant el paper important i central de les ciutats intermèdies: no solament s'ha potenciat això sinó que el que s'ha fet són quaranta-un petits parlaments al llarg del territori com a lloc de confrontació, en lloc de ser lloc de cooperació. El fet metropolità, posat en plural a l'Estatut: no solament no s'ha estès la concepció de fets metropolitans que ens deia l'Estatut, sinó que s'ha fragmentat l'única realitat metropolitana constituïda a Barcelona. I, per últim, la política de muntanya, del nostre Pirineu, del vint per cent de la superfície de Catalunya, que calia una política de muntanya específica per part del Govern català, tampoc s'ha fet.

Entrem en el tema de comarques. Fa dos anys i mig que es van aprovar unes lleis; fa un any i mig que el tema està posat en marxa. Què ha passat? Jo voldria començar per llegir unes declaracions d'una alta personalitat de Catalunya que, dirigint-se a un consell comarcal que crea una fundació patriòtica que ajuda a conservar —diu— l'esperit nacionalista i català, acaba dient: «Hi ha consells comarcals que no s'han assabentat que ells mateixos existeixen», i, evidentment, diu que cal formar entitats d'aquest caire. És evident que un observador diria que això ho ha dit un membre de l'oposició, o que això ho ha dit un catalanista comarcalista de tota la vida; doncs ni un membre de l'oposició ni un catalanista comarcalista de tota la vida: això ho ha dit el President de la Generalitat, fa tres dies, a Solsona —exactament això. Perquè és evident que, un cop feta una llei, l'impuls polític de la llei depèn del Consell Executiu, i calia fer un impuls en una direcció molt determinada.

La pregunta central que jo els recomano que vostès es facin és la següent: és la comarca un lloc de cooperació institucional o és un lloc de confrontació política? Aquest és el tema central, perquè, si no és de cooperació institucional, el comarcalisme està realment en perill, perquè no es pot pretendre, amb la realitat política i institucional de Catalunya, voler constituir les comarques amb quaranta-un parlaments que, mitjançant una llei electoral, són controlats pel partit que avui té la majoria en el Govern de Catalunya. Aquest és el plantejament que s'ha fet. Si anem a la confrontació política, és el camí de l'esterilitat, de la burocràcia, de la duplicació de costos, de creació d'un conjunt de decisions equivocades.

Nosaltres, el que defensem, evidentment, és un comarcalisme que doni lloc a allò tan positiu al nostre país: a la mancomunitat de serveis, a la promoció territorial, al fet que puguin exercir aquelles competències que donin suport al conjunt de

municipis de la mateixa comarca. Perquè pensin vostès que una Catalunya vertebrada en quaranta-una comarques té sentit quan la ciutat intermèdia, que és la capital de comarca, la dotem dels serveis —i no fem les duplicacions de xarxes que de vegades fan els municipis i ara fa la mateixa comarca—, la dotem dels serveis necessaris, perquè la millor defensa que podem fer del municipi petit és que pugui anar a la capçalera de comarca i que trobi el noranta per cent de serveis públics que puguin ser oferts a aquesta capçalera de comarca sense trasllats innecessaris. Aquest és el gran servei que podríem fer al comarcalisme i als ciutadans de Catalunya: dotar les comarques de la força, del prestigi i de la voluntat de cooperació que, sens dubte, requereixen.

Això, lògicament, només és possible si hi ha un clima d'entesa política, si hi ha un principi que, per nosaltres, és absolutament fonamental: situar la política on s'ha de situar, que és a les opcions pressupostàries —i aquí és on es veuen les diferències entre els partits—, però mai la col·laboració institucional pot ser objecte de política. Si nosaltres hem criticat el Pla Únic d'Obres i Serveis, no ho hem fet ara: ho hem fet des de l'any 80, i hem denunciat que, un Govern, el que feia és no solament esbiaixar, sinó decantar de manera descarada uns ajuts als municipis en funció del color polític —des de l'any 80 hi ha un seguit d'interpellacions en aquesta línia que s'han fet en aquesta Cambra. I això no hauria de ser mai, això no hauria de ser mai, perquè és un malversament de recursos, és la creació de l'esperit polític més mesquí en el conjunt del territori, és el triomf dels polítics de segona divisió que fan de la mesquinesa i del control polític de tota la realitat la seva manera de viure i la seva manera de ser, i va en contra del principi fonamental, del principi fonamental que ha inspirat sempre la més noble tradició del catalanisme.

I, això, els ho dic amb molta, amb molta rotunditat: els àmbits polítics de Catalunya han de ser, lògicament, les eleccions locals, les eleccions autonòmiques, les eleccions generals. Hi ha unes institucions: s'ha d'arribar a l'entesa necessària, i hi ha unes comarques: a les comarques hi han de ser tots, tots els municipis, entenent perfectament el paper central que ha de fer el municipi intermedi com a capçalera de comarca, i s'han d'emprendre un conjunt de mesures que siguin beneficioses per a tots els ciutadans. Quan, per mitjà dels consells comarcals i d'una llei —que jo els invito que vostès surtin a veure aquesta magnífica exposició i que, per cert, felicito el President del Parlament de Catalunya i la Mesa per la iniciativa extraordinària que han tingut dels dos-cents anys dels Drets Humans—, vostès llegeixen això, el que estem fent a Catalunya, que en un territori petitíssim, de mil quilòmetres quadrats, el principi «un home, una dona, un vot» no funciona, i que hi ha municipis que el seu vot té un pes específic cinquanta, cent i cinc-cents vegades superior al d'altres.

Pot entendre's, al final del segle XX, que es faci un plantejament electoral presidit pel principi de dir: «controleu-ho, ja que tenim el Govern de Catalunya», en lloc de: «cerquem mecanismes de cooperació, fem unes comarques fortes, que hi siguin tots els alcaldes, del signe polític que siguin, col·laborant en comú per un projecte nacional»; perquè, quan la politització es porta lluny, a la societat civil, a totes les realitats, amb la institucionalització del país, el que fem, sens dubte, és afeblir el sentit patriòtic del mateix país, perquè la millor manera de re-

forçar el sentit patriòtic del mateix país és que les institucions funcionin, que la cooperació institucional sigui vàlida, que els principis polítics es manifestin en cadascuna de les instàncies, però que, evidentment, el repartiment dels recursos i les actuacions polítiques institucionals funcionin amb el principi de l'objectivitat i amb el principi del vot proporcional.

Nosaltres hem analitzat l'evolució comarcal. Jo podria aquí fer una cosa que no vull fer, que és anar agafant tots els retalls de diaris, tots els retalls de diaris —que són immensos—, per veure les decisions que es van prenent a partir dels consells comarcals. Jo els dic amb tota sinceritat que em recorda aquella pel·lícula del Groucho Marx —en alguns casos, en altres casos no, ni molt menys, en alguns casos— allò el «Llibertònia», claríssimament, perquè, és clar, un consell comarcal diu que ha d'aplegar el President del Senat, l'altre diu tal cosa, l'altre diu l'altra, l'altre la consigna política que li passa un partit..., i, curiosament, no veus els temes de realitat. Per què? Per una raó molt senzilla: perquè tenim la immensa sospita, la immensa sospita que, un cop fet el control polític, un cop fet el control del territori, un cop posades les persones claus, un cop col·locats els presidents dels consells comarcals —moltes vegades, els perdedors de les eleccions municipals perquè tinguin alguna coseta a fer i perquè puguin treure el cap—, un cop fet això, no hi ha hagut l'impuls polític necessari, des del punt de vista econòmic, des del punt de vista d'orientacions, per donar coherència al moviment comarcalista a Catalunya. I això és especialment greu, això és especialment greu.

Posar 1.250 milions de pessetes de Fons de Cooperació Local en un pressupost d'un bilió —és evident que aquí no m'estendré en aquest tema—, però si avui, des del Govern de Catalunya, no es parla, com a mínim, d'un 2% per a la cooperació local, si avui no es parla d'una quantitat mínimament important, que ha d'anar a ajuntaments i ha d'anar lògicament, diguem-ne, a comarques, estem fent realment un flac servei al comarcalisme. Però quan nosaltres estudiem aquests pressupostos observem aspectes molt curiosos: una gran potenciació del capítol de personal; és a dir, el primer que es fa, evidentment, si, a les comarques, no se'ls donen unes orientacions polítiques i de servei precises, què fa la gent?: comprar castells locals i masies i, ràpidament, posar el gerent de la confiança estricta del president del consell comarcal —per tant, del mateix signe polític—, uns quants treballadors allà —que van molt bé, perquè així tenim un petit nucli important—, i endavant. I això realment és el que ha succeït en el moviment comarcal, i, sincerament, a mi em preocupa enormement: no solament em preocupa sinó que em produeix, des del punt de vista polític, un actitud, no diré ja de rebuig, sinó realment de desencant. I no té cap responsabilitat cap membre del consell comarcal, perquè els membres dels consells comarcals hi van amb la il·lusió de servir el país, hi van amb la il·lusió de servir el país.

Podríem veure també, en tota aquesta evolució, la quantitat de picabaralles polítiques ridícules, absolutament ridícules —que un país que vulgui estar vertebrat institucionalment no es pot permetre mai—, que fan d'aquests quaranta-un petits parlaments una situació de petita inestabilitat institucional i que permeten el control institucional del territori per un partit, no per les directrius que puguin sortir d'un govern català.

I, per últim —com que veig que s'acaba el temps, tindrem oportunitat de parlar-ne en la rèplica—, el moviment comarcal

curiosament ha servit per ser instrumentalitzat per altres polítiques, instrumentalitzat per altres polítiques. Avui, per exemple, es produeix a Barcelona un dels fets més transcendents dels últims anys: la possible fusió de dues caixes; per al sistema financer català pot ser una gran notícia —jo ho he dit, el Govern de Catalunya no—, evidentment he posat unes condicions, de viabilitat econòmica, de respecte als treballadors i, per tant, he aplaudit aquest tema, perquè és un tema d'ambició, d'una gran importància. Sens dubte, d'aquest tema, no se'n va parlar en el debat general, quan era el tema més important o un dels més importants que hi havia a Catalunya.

Què succeeix amb aquest tema, i per què ho lligo amb els consells comarcals? Perquè als consells comarcals, a més de no donar-los ni instruccions ni recursos i d'estar absolutament polititzats, els seus consells comarcals, i d'impedir que hi participi tot el món municipal de Catalunya, se'ls ha fet servir com a representació del món local a Catalunya. I és evident que a ningú no s'escapa que aquests nous estatuts, nous estatuts, d'aquesta gran fusió, sorgeixen com a conseqüència d'una llei catalana, i aquesta llei catalana, al darrere —i, això, no ho hem pogut veure en aquesta Cambra—, ha vingut un reglament, i aquest reglament ha esbiaixat de manera rotunda, ha capgirat el que és la representació del món local a Catalunya, gràcies a dir que el cinquanta per cent de la representació del món local són els consells comarcals. Com que vostès tenen, evidentment, el control del noranta i escaig per cent dels consells comarcals, òbviament, el que estan fent és trencar el que és una lògica elemental: a Catalunya, al món local, hi ha una relació d'un setanta per cent del que en podríem dir partits d'orientació progressista en un sentit genèric, i un trenta per cent de partits d'orientació de centre-dreta —perquè vegin que estic, realment, d'una delicadesa molt notable, fent aquesta al·lusió (*remor de veus*), i aleshores resulta que quan es fa, evidentment, el plantejament de qui serà a l'assemblea de les caixes —a part dels impositors, d'entitats representatives, que, d'això, en podríem parlar també extensíssimament—, del que es tracta és de fer un plantejament logístic que digui: «meva, meva» —com es diu amb tantes coses: amb un club de futbol, amb la caixa, amb el que sigui—, «meva», i aleshores, lògicament, s'utilitzen les comarques per intentar capgirar aquesta realitat, la qual cosa vol dir que en la gran fusió de caixes la representació del món local de Catalunya serà, serà, evidentment, pel que fa referència al món local —i ho dic molt cordialment, amb la indignació absolutament continguda, però molt cordialment—, un 30% als que els tocaria un 70, i un 70% als que els tocaria un 30. *Chapeau!*

Ara, jo els dic una cosa: un país que polititza fins i tot l'aire que respira, no solament no va enlloc, no va enlloc, sinó que estan creant unes dificultats que seran molt difícils de superar.

Jo els demano, a vostès, una rectificació; jo els demano, a vostès, que facin una reflexió profunda sobre aquests temes; jo els demano, a vostès, que, pel bé de Catalunya, es plantegin els temes institucionals amb la seriositat que mereixen i amb el sentit patriòtic que requereixen.

Gràcies.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Moltes gràcies, Honorable senyor Diputat. Té la paraula l'Honorable Conseller per contestar la interpellació.

El Sr. CONSELLER DE GOVERNACIÓ: Molt Honorable senyor President, senyores i senyors diputats, senyor Diputat in-

terpellant, senyor Armet, jo li agraeixo molt el seu to i, evidentment, a més a més, aquesta manifestació de comarcalisme dins la preocupació i dins la crítica lògica en tot debat d'aquesta mena, però, evidentment, penso que ha fet crítiques que no s'ajusten a la realitat; que alguna altra, segurament, s'ajusta més a la realitat. I des d'aquí li agafo, li accepto i procuraré..., i m'ho ha de permetre també, perquè penso que el fet comarcal i el comarcalisme i els ens comarcals són en aquests moments, no sols objecte d'interpellació, sinó que han de ser objecte d'una valoració més global, d'on venim, què som i on anem.

En realitat m'ha semblat que vostè feia..., centrava la crítica, més que res, sobre la Llei Electoral dels Consells Comarcals. Bé, vostè sap que, a més a més, el debat electoral, tant aquí com quan s'ha fet el debat a Madrid de les lleis electorals de les diputacions o dels ajuntaments, sempre ha estat un element de valoració discutible, que un donava un vot i la participació que hi té el territori i que hi ha sistemes de tota manera i que, per tant, s'han de trobar sempre els mecanismes d'ajustar, que la representació dels ciutadans a la institució sigui al més correcta possible. Però en parlarem.

El que sí que és cert és que en acabar —i començo com vostè ha acabat— hauríem de sortir convençuts que, no sols a les comarques, als ens comarcals, sinó que la reestructuració de l'Administració local a Catalunya és una qüestió que està per damunt d'interessos partidistes a curt termini, i que el Govern de la Generalitat no trobarà altres dificultats a vèncer en aquest procés de comarcalització, en el qual estem immersos, que les moltes dificultats —que hi són— i que dimanen de l'adequació d'un sistema local peculiar que l'Estatut ha donat a Catalunya, a la normativa bàsica establerta pel conjunt de l'Estat, sabem que no és una qüestió fàcil, però la preocupació d'un socialista envers el desenvolupament de les lleis d'ordenació territorial —que es tradueix en aquestes diverses interpellacions i que ja he tingut ocasió de dir abans i que el Govern de la Generalitat comparteix— ens fa creure, amb optimisme, que els entrebancs institucionals quedaran definitivament superats.

Fetes aquestes consideracions generals em permetran que els exposi què ha fet i què farà el Govern de la Generalitat per tal de desenvolupar la Llei 6/87 —que aquest és el tema de la interpellació—, sobre l'organització comarcal de Catalunya. De tots —i aquí sento reincidir— és prou conegut l'estret lligam que relaciona la província i la comarca. Tant l'una com l'altra —ho repeteixo— són ens de naturalesa territorial formats per l'agrupació de municipis i amb plena capacitat per al compliment dels seus fins: articles 3, 81 i 83 de la Llei Municipal. D'aquí que la Llei 6/86, fixant al seu article 25 el marc competencial de la comarca, diferís a futures lleis d'aquest Parlament la seva concreció; concreció que, per raons de coherència, s'ha de produir simultàniament amb la promulgació d'aquelles lleis que per a la distribució de competències de les diputacions preveu l'article 4 de la Llei 5/87.

Dels diversos aspectes que configuren els ens locals, com són la seva delimitació territorial, la seva organització interna, el seu règim competencial i el seu règim de finançament, podem considerar que els dos primers han estat ja objecte de desenvolupament. Per tant, jo no hi dedicaré més temps en aquest comentari.

Pel que fa a les qüestions de competències, senyor Armet, em permetrà algunes consideracions. En primer lloc vull dir-li

que la Llei 6/87 estableix per a les comarques un règim competencial dual: aquesta és la Llei. D'una banda, fixa un marc de possibles competències en sectors de l'Administració pública, la concreció dels quals —com anteriorment hem assenyalat— difereix a futures lleis d'aquest Parlament. Per l'altra, i pel que fa a la capacitat de les comarques per assegurar l'establiment de l'adequada prestació de serveis municipals en el seu territori, la Llei concreta tant l'abast competencial com el procediment a seguir per exercir-la. Així mateix, cal assenyalar que tant l'article 33 com el 34 i el 36 estableixen determinades competències pròpies de la comarca. Aquesta dualitat de tractament i, per tant, l'existència d'un marc competencial definit des del mateix moment de la constitució de les comarques, ha estat oblidat i ha estat oblidat per aquells que critiquen o han criticat el Govern de la Generalitat per raó d'una suposada manca d'atribucions concretes a les comarques. Les comarques, des del seu naixement, han tingut i tenen competències per exercir. Això no vol dir que, com en tota organització que comença, hagin estat en disposició de fer-ho, i això és important i penso que calia dir-ho.

Dit això, hem d'insistir en un punt, sovint també bandejat pels crítics del procés de comarcalització de Catalunya. Les comarques són ens territorials que han nascut en un complex entramat organitzatiu; no han sorgit en un desert administratiu, i és aquesta circumstància la que ens obliga a donar al desenvolupament de l'àmbit competencial de les comarques un tractament molt acurat.

Com tots vostès coneixen —i sento fer-me pesat—, tant la Llei estatal de Règim Local com la Municipal i del Règim Local de Catalunya classifiquen les competències dels ens locals en virtut del seu origen en competències pròpies, competències delegades i competències assignades. Més enrere ja assenyala la dualitat de tractament legal que s'ha donat a les competències pròpies donant, de bell antuvi, a les comarques aquelles competències que legalment no estaven atribuïdes, de forma específica, a cap altre ens territorial, i es diferia a una normativa del Parlament de Catalunya la redistribució d'aquelles altres instàncies administratives que estan ja desenvolupant altres institucions; més concretament, les diputacions i la mateixa Generalitat —com en la interpellació d'abans he tingut ocasió de fer-ne esment. Només quan l'interès dels municipis afectats ho demanin, aquesta redistribució afectaria competències fins ara dels municipis, i, en tot cas, utilitzant sempre la via de les garanties del procés de conversió dels serveis municipals en serveis comarcals. Aquest és el repte, senyor Armet: redistribuir les competències entre els diversos nivells d'administració avui a Catalunya. I això ho estem fent progressivament, i ho estem fent intentant fer-ho ordenadament. Potser no amb tota la celeritat que algú voldria, i que segurament jo també desitjaria, però penso que interessa, per damunt de tot, assentar que les passes que es van donant, per tal que el model territorial català sigui una realitat, que pugui competir amb avantatges en relació amb el model d'organització territorial de la resta de l'Estat.

Això vol dir que, prescindint d'altres raons, el model territorial català ha de ser més eficaç i menys car que l'esmentat model vigent a la resta de l'Estat. La quantitat i la qualitat dels serveis públics prestats per l'Administració local catalana han de, poden i, sens dubte, seran millors. Assolir aquest objectiu

implica aquestes dues premisses: d'una banda, cal evitar fins el possible que es produeixin duplicitats i encavallaments competencials, i, d'altra banda, les competències i els serveis s'han d'atribuir —ho repeteixo, potser per tercera vegada avui— aquell nivell administratiu en el qual la participació de l'administrat, en la gestió dels serveis públics que li són més immediats, sigui la més elevada i, alhora, compatible amb un real i raonable nivell de costos. Avançar per aquest camí significa avançar, paral·lelament, en el redimensionament de les diputacions catalanes. Aquest redimensionament exigeix, senyors diputats, un acord polític, evidentment, per aprofitar fins al límit la regulació que sobre la província, com a entitat local, està establert tant en la Constitució com en la Llei de Bases de Règim Local, i confirmada per diverses sentències del Tribunal Constitucional i que ens permetrà al seu torn donar a les diputacions catalanes una dimensió diferent, molt diferent de la que tenen conceptualment i políticament els ens provincials de règim comú a la resta de l'Estat.

Tanmateix, ho considerem —i això és cert, senyor Armet— com una fase possibilista o l'etapa intermèdia fins a assolir un últim objectiu, que és fer de Catalunya una província única; perquè aquest és l'objectiu d'aquest Parlament; perquè aquest és l'objectiu de les lleis d'ordenació territorial de Catalunya. Mentre això no sigui un fet no seria congruent maldar pel desenvolupament comarcal i, alhora, pel manteniment d'una administració local provincial sense altres trets diferencials en relació amb la resta de diputacions de l'Estat que els que podrien resultar d'una transferència en determinats serveis sectorials, feta més per imperatius moltes vegades d'alleugerar-se de càrregues pressupostàries que no pas en un intent de resituar el mateix ens, la mateixa diputació en aquell terreny que, legalment i políticament, Catalunya s'ha dotat.

Si la voluntat del legislador vol ser, sol ser suficient per a la creació d'una nova figura administrativa, senyor Armet, convindrà amb mi que, per tal que aquesta pugui arrelar i potenciar-se, cal una adaptació sociològica que va més enllà de la promulgació d'una norma, d'una norma més o menys..., o per exhaustiva que sigui.

Així, doncs, per fer aquesta possible adaptació dels ens locals el Govern de la Generalitat ha triat un camí, que, sense trencaments sobtats de l'equilibri de competències interinstitucionals, permeti a les comarques, ens novells —un any i mig, la que en porta més— de l'Administració catalana, trobar el seu propi estat, el seu propi espai cercant suport, i no la confrontació de les administracions locals, que, en determinades competències i a un mateix nivell d'administració, hauran de subsistir. En aquest sentit, i com a etapa inicial i transitòria, hem fomentat i fomentem una política d'atribució de competències per una de les tres vies possibles: la via de la delegació. Aquesta té la novetat d'intentar allunyar-se del camí que avantposa la norma a la realitat, camí gairebé sempre criticat, però del qual difícilment sabem separar-nos.

D'aquesta manera, l'ens delegat ha de disposar d'immediat d'uns recursos finalistes que li permetin finançar aquelles competències que li han estat transferides, la qual cosa permet posposar el problema de l'atribució de recursos amb caràcter no condicionant. Fruit d'aquesta política són els convenis ja signats amb les Diputacions de Girona i de Lleida, abans d'aquest estiu, que delegaven a les comarques, compreses en els seus

àmbits, en els seus territoris, una sèrie de competències en diversos àmbits materials. Pel que fa a la mateixa Generalitat, els decrets de delegació a les comarques en matèria d'activitats classificades, d'ensenyament, benestar social i cultura són l'exponent d'aquesta política de potenciar progressivament —estem en els inicis, molt poca cosa encara, però així s'ha avançat—, aquest és el camí, aquest és el projecte.

Fa un moment, però, senyor Armet, hem esmentat la significació que l'atribució de competències a tot ens per delegació significava en l'ordre financer. Això que és vàlid per a una situació transitòria no ens pot fer oblidar els problemes de fons que del finançament del nou model —i vostè n'ha parlat i m'agradaria correspondre'l— se'n deriven.

Permeti'm unes molt breus consideracions. La primera i potser més important és donar resposta a una qüestió que n'arrossega moltes altres: el fet que el territori de Catalunya s'estructuri en municipis i comarques, amb la persistència constitucionalment de les diputacions, ha d'ésser més onerosa per als ciutadans de Catalunya? La resposta, òbviament, és: no. I aquesta resposta, que estic segur que és compartida per tots vostès —per vostè especialment— ens suscita un altre dubte que fins ara no ha tingut resposta i que, de tenir-la, segurament, podrien donar-la, podria donar-la potser vostè o algun altre dels senyors diputats del seu Grup. La qüestió és aquesta: és que el Govern central —i perdoni que hi faci referència, però és que és obligada (*remor de veus*), és obligada de cara al finançament dels ens comarcals—, és que el Govern central pretenia mantenir els costos de l'Administració local catalana al mateix nivell que a la resta de l'Estat, quan va presentar i el Congrés dels Diputats va aprovar la Llei reguladora de les hisendes locals? I, més concretament, quan va redactar l'article 136, que diu textualment: «Las comarcas no podrán exigir ninguno de los impuestos y recargos regulados por la presente Ley ni percibir participación en los tributos del Estado». Trobar resposta..., i estic segur que vostè està en contra d'aquest plantejament, però trobar resposta a aquest dubte és important, perquè podria ser la clau política del finançament dels ens comarcals i de l'organització territorial de Catalunya. (*Remor de veus.*)

Estem, doncs —i per acabar, senyor Armet—, en situació d'afirmar el següent: que el procés de comarcalització s'està portant endavant sense cap mena de dilació. Potser —ho torno a repetir—, no amb la celeritat o amb la pressa que molts desitjaríem, però seguint el camí que he exposat, que —i com en el decurs d'aquesta sessió potser després també tindrem ocasió d'explicitar— estem preparant les corresponents lleis sectorials que significaran un pas endavant en la comarcalització de l'Administració catalana; que la voluntat del Govern de la Generalitat és que aquest procés i el canvi que significa l'actual realitat administrativa local no ha de ser més car que altres models d'organització territorial vigents a la resta de l'Estat. I que tot això implica un redimensionament competencial i econòmic de les diputacions catalanes fins que la transformació de l'actual divisió provincial resolgui, definitivament, les funcions que originen la seva pervivència.

Aquestes són les concrecions que jo puc fer-li i que, en tot cas, podria ampliar en el seu torn de rèplica.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Moltes gràcies, Honorable Conseller. Té la paraula, per fer el torn de rèplica, el Diputat Honorable senyor Armet.

El Sr. ARMET: Senyor President, senyores i senyors diputats, en un debat d'interpellació es poden tenir actituds i formes educades com les que té el Conseller de Governació, la qual cosa és bona —jo també intento sempre tenir-les—, però això no exclou que es tinguin actituds d'una impertinència política bastant notable, perquè, és clar, voler convertir una interpellació que es fa, diguem-ne, al Govern en unes preguntes que fa a un diputat parlant d'altres coses, sincerament, és una mostra o de no saber replicar en un debat o d'escapolir-se, de la manera tradicional a què vostès ens tenen acostumats.

Però, és clar, és que un debat polític és un debat polític, i un debat parlamentari és un debat parlamentari, i el tema de les comarques és un tema greu, i és un tema molt important per a Catalunya. O sigui, de la mateixa manera que vostè surt amb les diputacions i ha pogut —diguem-ne— parlar amb absoluta llibertat i amb absolut convenciment —diguem-ne— personal del tema, aquí ha vingut amb una cosa absolutament llegida, recordant-nos els articles de la Llei comarcal. I en el tema de la comarcalització de Catalunya ens hi estem jugant molt, ens hi estem jugant el model de descentralització, però ens estem jugant una cosa molt més important, que és la confiança en una cosa que havia estat patrimoni de tots els catalans, almenys dels catalans progressistes i dels catalans que defensaven Catalunya quan l'havien de defensar. Per a això sí que ha estat important el comarcalisme. I, aquí, la pregunta clau, la pregunta absolutament clau: anem a un model de cooperació d'entesa i que tots els alcaldes hi siguin presents, o anem a un model que és l'apropiació de territori per un partit polític que, a través d'un sistema electoral el que fa és el control del territori, crea unes estructures burocràtiques pròpies i està portant, en aquests moments, a la duplicació de costos, perquè si mirem el que s'ha fet en capítol I, personal, i capítol VI, inversions —en un 80% inversions d'instal·lació— veurem on s'han destinat els pressupostos consolidats de tots els consells comarcals.

I aquest és un tema realment important, i realment greu. Vostès creuen que pot funcionar bé el Consell de l'Alt Penedès sense l'alcalde de Vilafranca? Vostès creuen que pot funcionar bé el Consell del Maresme sense l'alcalde de Mataró? Vostès creuen que pot funcionar bé el Consell del Gironès sense l'alcalde de Girona? Vostès no s'adonen que s'està perdent un dels capitals polítics i l'experiència política més important? Però aquest no és un tema partidista, aquest no és un tema partidista, és un tema institucional. És que vostès poden pensar que excloent el que són les realitats democràtiques representatives es pot avançar en el comarcalisme? I aquest és el tema absolutament central, i aquest és el tema important en la qüestió de les comarques. I jo els diré com veig el tema, molt breument.

La comarca hauria de ser un lloc d'entesa, d'entesa de tothom, per una raó molt senzilla, perquè quan a Catalunya s'han fet experiències d'entesa territorial per definir quins són els dèficits més importants que es produeixen en el territori puc dir —i això ho dic amb orgull— que les diferències de partit han quedat una mica en segon pla, perquè, davant de la urgència dels temes, davant de les necessitats reals que es produïen a la comarca tothom arribava a l'acord de prioritats. I quan a Catalunya s'han fet esforços de mancomunitats dirigits per l'ajuntament entremig, perquè té més mitjans i ho ha de fer i ha de donar acollida al comarcalisme, juntament amb els municipis petits, i han llançat iniciatives positives, el resultat ha estat

òptim. Per tant, són fórmules provades, temes que coneixem perfectament, que corresponen a la tradició, a la tradició més noble del nostre país. I aquí la pregunta, ho torno a dir: o fem d'això un marc de confrontació i de control polític del territori per part de vostès, anem a polititzar-ho tot —anem a polititzar-ho tot sectàriament, no noblement, no amb les legítimes alternatives democràtiques— o anem a crear un marc de cooperació estable que permet tirar endavant i de forma racional el comarcalisme a Catalunya. Aquest, senyor Conseller, li ho dic sincerament, és el gran repte. Per una raó molt senzilla, i vostès ho entendran perfectament.

O nosaltres creem marcs de cooperació, creem marcs de racionalitat, creem marcs d'il·lusió, creem marcs de posar tothom, tothom amb objectius comuns que il·lusionen, que són la defensa i la promoció de la pròpia comarca, o no estarem fent comarcalisme en el país, estarem fent una altra cosa, una altra cosa absolutament diferent. I quan jo en la meua presentació els he parlat, per entendre'ns, perquè crec que és important parlar al Parlament dels temes significatius del dia, d'allò de l'assemblea de les caixes, és exactament igual, és exactament igual. O prevalen criteris de gran professionalitat o prevalen criteris de viabilitat econòmica, de respecte als interessos dels treballadors, d'una representació de l'assemblea que ningú mana, perquè està compensada, i que es pensa pel conjunt d'una idea que és extraordinàriament positiva, o aquesta politització, aquesta politització equivocada, desorientada, desorbitada i absolutament innecessària posa en perill una noble idea i un noble projecte. I ho vull dir aquí, al Parlament de Catalunya, perquè segurament d'aquest tema en parlarem, n'haurem de parlar molt, i no m'agradaria que novament un gran projecte d'entitat quedés desvirtuat per un intent groller, novament, de politització.

Senyor Conseller, vostè ha parlat que «vencerem entrebancs constitucionals»; ha dit una frase enigmàtica, eh?: «vencerem entrebancs institucionals». Jo l'invito, en aquest cas —i crec que tots els meus companys que avui parlen—, a trobar acords, i fins i tot demà li anuncio que presentarem o no presentarem una moció si estem d'acord amb aquesta moció. Aquest debat ha de servir per reconsiderar una situació que, realment, en aquests moments, està en alerta roja i amb uns perills molt indubtables. Per tant, aquesta és la nostra voluntat, i vull que ho entengui amb tota claredat. Vostès tenen l'oportunitat, després de dos anys i mig d'aprovació de les lleis, després d'una certa voluntat en aquesta legislatura manifestada en aquest sentit, després d'unes expressions fetes per vostè en aquesta direcció, d'emprendre un camí de reconsideració. No estem dient —perquè som perfectament clars, amb esperit democràtic— que aquestes lleis es retirin, és absurd; reconeixem les majories i minories que en un moment determinat el poble de Catalunya pot haver establert, i som respectuosos en aquest tema, però creiem que és absolutament necessari per al país anar a una reconsideració en profunditat dels temes que avui esmentem.

Si no es fa això, que quedi clar que vostès van aprovar unes lleis sense cap consens —o no el van cercar—, que la Llei de comarques, en concret, es va fer, inequívocament, sota interessos estrictament partidistes i sense esperança en el comarcalisme. Hi ha hagut algú molt important que ha dit: «oh, les comarques han de fer alguna cosa, perquè ho diu l'Estatut», sense una confiança real en el comarcalisme. I, aleshores, el que s'ha volgut fer, evidentment, és aquest intent. Vostès han

continuat, han vist els resultats d'aquesta política. Jo no puc demanar-los un canvi radical perquè seria absurd i seria ingenu per la meua part, però, realment, per sentit patriòtic, reconsiderin-ho.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Moltes gràcies. Té la paraula per contrareplicar l'Honorable Conseller de Governació, senyor Gomis.

El Sr. CONSELLER DE GOVERNACIÓ: Molt Honorable senyor President, senyores i senyors diputats, potser sí, potser ha estat impertinent per la meua part adreçar-me personalment a vostè tantes vegades, disculpi'm, no era el meu interès. Em semblava que vostè, bé, vostè havia parlat i jo m'hi he adreçat, però res més que això; no volia ser impertinent. Diu: «la clau de volta és el model...», anem al model de confrontació política, sectària o anem al model de col·laboració institucional dins el marc aquest dels interessos locals que corresponen a un fet per tots reconegut i per tots volgut, que és la comarca.» Anem a un marc de col·laboració. Realment, un ens que si es polititza i que si s'hi participa des d'una visió sectària i per interessos sectaris, no complirà mai els seus fins, per tant, completament d'acord. I, per tant, perdoni, anem a la consideració ràpida de veure què ha fallat —si alguna cosa ha fallat—, què s'ha de reconduir, en el que s'hagi de reconduir, i en la Llei Electoral, de la qual sembla que vostè fa esment, de la participació, si el Consell pot funcionar, si hi ha l'alcalde de Girona o si no hi ha l'alcalde de Girona. Evidentment que les aportacions de determinades persones que tenen càrrecs poden ser molt valuoses. Aquests alcaldes hi podrien participar, i segurament les seves aportacions serien valuosíssimes i l'ens comarcal se'n podria enriquir. No oblidin, de totes maneres, que es varen crear els consells comarcals, es varen fer les eleccions dels consells comarcals, que d'aquí dos anys hi ha eleccions municipals i que serà definitiu el sistema que s'estableixi i que, per tant, en podem parlar.

En podem parlar, senyor Armet, però d'una manera. Jo he intentat, des del començament, fer entendre que les lleis d'ordenació territorial de Catalunya van estretament lligades, que hi ha un model aprovat per aquest Parlament i que és un conjunt que té unes lleis específiques que regulen sectorialment cada un d'aquests processos i cada un d'aquests instruments.

Parlar només dels ens comarcals, sense parlar de tota la resta, i discutir i aprofundir només en un d'aquests temes sense discutir i veure globalment quin és el procés, no de comarcalització, sinó com deia abans de la província, i segurament després, com tindrem ocasió de parlar, què passa amb la Regió I i què passa, realment, amb altres, segurament, tipus d'organització i d'ens, doncs, tampoc seria just.

Segurament que de l'aplicació de les lleis —i aquesta és la gran riquesa— n'esdevenen unes experiències que fan possible que després es puguin corregir defectes que hi pot haver hagut, que no s'hagin contemplat. Per tant, com que aquest és l'esperit, doncs, aquest ha de ser el camí i, per tant, no des de la confrontació, no des del sectarisme, sinó de la voluntat de cooperació, perquè els ens comarcals siguin i tinguin i juguin aquell paper que Catalunya els ha dotat a la seva... Hi coincidim perfectament i, per tant, disposats, evidentment, a obrir diàleg, a parlar-ne amb totes les forces polítiques i a reconsiderar-ho. Perquè ens mou, el que ens motiva i el que ens preocupa i el que volem és, realment, que la comarca sigui, no solament un ens de confrontació política —que en certs moments n'hi

deu haver—, sinó que sigui un òrgan de col·laboració de tots els ajuntaments de la comarca per resoldre els greus problemes que tenen plantejats, a nivell local, tots els ajuntaments d'aquell territori de la comarca.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Moltes gràcies, Honorable Conseller. Correspon ara la propera interpellació sobre el desenvolupament i l'aplicació de la Llei 7/87, de 4 d'abril, per la qual s'estableixen i regulen actuacions públiques especials en la conurbació de Barcelona i en les comarques compreses en la zona d'influència directa, interpellació que formula el Diputat Excel·lentíssim senyor Pasqual Maragall, qui té la paraula.

**Interpel·lació al Consell Executiu
sobre el desenvolupament i l'aplicació
de la Llei 7/1987, del 4 d'abril, per la
qual s'estableixen i regulen les Actuacions
Públiques Especials en la Conurbació de
Barcelona i en les Comarques Compreses
dins la seva Zona d'Influència Directa**

El Sr. MARAGALL: Senyor President, senyores i senyors diputats, la Llei 7/87, que va crear, amb aquest nom una mica estrany, la conurbació barcelonina; conurbació que, de vegades, després de sentir, per exemple, aquest matí les paraules del company Pere Ayguadé, sembla més aviat una pertorbació que una conurbació, quan diu que es triga més a arribar des de Molins de Rei fins a aquest Parlament que des de Lleida a Molins de Rei. Amb el nom que sigui, aquesta àrea, aquesta zona, aquesta aglomeració, aquesta àrea metropolitana ha estat legislada. Jo no vinc ara a discutir, senyors membres del Consell Executiu, si va ser ben legislada o mal legislada; nosaltres creiem que les lleis no estaven adaptades a la realitat ni als desigs de la població d'aquesta àrea i de la població de Catalunya, però aquest és un fet que es va aprovar en aquest Parlament i té i mereix, per tant, tot el respecte de les lleis aprovades democràticament, i és més, una Llei que nosaltres hem considerat iniqua té la sanció del Parlament i té, a més, una convocatòria electoral al darrere, posterior a la Llei, en la qual vostès, per un vot, és cert, per un escó, perdó, van revalidar la mateixa majoria que la va aprovar. Per tant, respecte per aquesta llei.

Nosaltres no venim aquí, senyors membres del Consell Executiu, a demanar ni amb aquestes ni amb les altres lleis una revenja d'una decisió que ja es va prendre en una Cambra diferent. Nosaltres venim a una altra cosa, venim a demanar respecte a l'esperit de confiança i al clima de diàleg que va semblar crear-se tot just després de les eleccions de 1988. Feta la Llei, fetes les eleccions, va semblar —ens va semblar—, va semblar a l'opinió pública catalana, que vostès deien: «Senyors, estem disposats, en el nou mandat» —ho va dir el President de la Generalitat, ho van dir alguns dels Consellers—, «estem disposats a fer de manera que políticament sigui viable, que aquestes lleis, que ja hi són, puguin ser o modificades o, en tot cas, aplicades amb un esperit que faci possible que la seva assimilació per a la població de Catalunya i el seu territori sigui el fruit, si no en el moment de la creació sí en el de l'aplicació, d'un consens». Això és el que els venim a recordar, perquè han passat els mesos, ha passat pràcticament un any i mig, divuit mesos des de la nova legislatura, i no veiem que aquell clima i aquella esperança i aquella expectativa ens hagi dut enlloc. I jo m'haig

de referir molt concretament a una d'aquestes lleis, que és la Llei 7, i els faré memòria, breument —perquè vostès ho coneixen tan bé com jo—, de quins són els resultats d'aquella Llei, en tres camps: l'urbanístic, el del transport i el de l'aigua i el medi ambient.

La Llei, en urbanisme, va desapoderar una entitat local nascuda de l'època de la transició a la democràcia, i va centralitzar la decisió urbanística en el nivell del Govern de Catalunya. Avui dia els plans especials passen a ser aprovats per la comunitat autònoma i no per una entitat local; no hi ha, per tant, estrictament parlant, urbanisme metropolità —si no és de gestió, i de gestió mancomunada voluntària, però no normatiu, urbanisme normatiu, planejament, ni disciplina ni control de l'eficàcia o l'execució del planejament—, encara que hi ha Pla Metropolità, perquè aquest no es va derogar, i, per tant, aquest està vigent. Aquesta és una paradoxa, i jo passo immediatament a preguntar als membres del Consell Executiu si, en aquest punt, pensen complir la promesa —que correspon a aquell moment d'esperança, al qual m'he referit, de fa un any i mig—, promesa que van fer en el sentit de retornar, almenys, l'aprovació dels plans parcials i especials als ajuntaments de més de cinquanta mil habitants i capitals de província —com succeeix en altres comunitats autònomes espanyoles—, o si pensen, en el futur, mantenir la situació actual, que, a banda de poc satisfactòria des del punt de vista polític, és —els ho asseguro— poc eficaç des del punt de vista pràctic.

Encara, en el nivell de l'urbanisme, dir-los —més que dir-los, preguntar-los, perquè realment aquesta és una inquietud que és corrent entre els membres del meu Grup, crec que de la resta de la Cambra i, en tot cas, dels alcaldes de la regió metropolitana, de la conurbació, com vostès diuen— què succeirà amb la comissió de redacció del Pla Territorial de la Regió I, què succeirà quant a terminis, quins són els plans del Consell Executiu quant a fer públics els resultats del treball de la ponència que s'ha creat, i quins són els seus plans quant al manteniment i al possible desenvolupament —o no— d'un clima de diàleg entre poder autonòmic i poder local en aquest tema tan crucial com és el planejament territorial, que, com vostès saben, no substitueix el Pla General Metropolità antic, no zonifica, no qualifica sòl, però, en canvi, sí que diu: «aquí hi ha sòl urbà, aquí hi ha sòl urbanitzable, aquí hi ha sistemes generals». Per tant, marc fonamental per al desenrotllament de la política urbanística en la Regió I.

Transport. Tot just la Comissió que la Llei va crear es comença a reunir ara: ha passat el temps i ha passat més temps que no pas el que ha passat des de la formació d'aquesta Cambra —han passat pràcticament dos anys i mig des que la Llei es va aprovar— i tot just es comença a reunir l'Entitat del Transport que ha de definir quina és la xarxa de metros de Barcelona, què s'ha de fer amb l'express regional, quan i com es crearà la famosa autoritat única del transport... En definitiva, que ha de concretar i materialitzar el que són les línies de treball d'un dels temes, d'un dels grans temes de la política territorial i de la política *tout court*, de la política catalana. I jo em pregunto i els pregunto, senyors membres del Consell Executiu, qui dotarà l'Entitat del Transport que vostès van crear —i que funciona, i que té les seves competències, en aquest cas, mantingudes, si bé sobre un territori una mica més reduït del que hi havia prèviament—, qui dotarà aquesta entitat, qui farà que sigui possible

que aquesta entitat participi —amb el 15%, suposem, que és el que nosaltres havíem pensat que era lògic, i vostès també, en un primer moment— del finançament del dèficit conjunt del transport públic en l'àrea metropolitana. Com s'ha de finançar, aquest 15%? Ha de ser —tal com diu aquesta Llei 7, en un apartat d'un article— sobre la base de participacions en impostos de la Generalitat, o subvencions —com diu un altre apartat—, o bé ha de ser, si això no es produeix, si això primer no es produeix, sobre la base de recàrrecs sobre la contribució urbana en els municipis de l'entitat? Per dos anys, els municipis de l'entitat, la mancomunitat, els ha demanat això primer; si vostès no accedeixen a això primer, a alguna forma d'això primer, del primer tipus de subvenció, de finançament, caldrà anar, evidentment, al segon.

Entitat de l'aigua i del medi ambient. Aquesta entitat funciona, i funciona bé, sobre la base d'acords amb la Junta de Sanejament, pel que es refereix al sanejament. Potabilitza i distribueix l'aigua neta, captant-la en unes plantes que vostès van nacionalitzar, alguna d'elles —eren propietat dels ajuntaments, que les van finançar, amb un cànon de sanejament que en aquell moment era local—; plantes, per altra banda, que no han ampliat suficientment —i aquest és un compromís important, en fi..., no és avui el tema per debatre, evidentment, però és un compromís important que vostès tenen i que han de complir—, i potabilitzen, potabilitza aquesta entitat en altres plantes que, en aquest moment, estan sotmeses a una pressió, a una demanda judicial per part de vostès respecte de qui ha de tenir la titularitat d'aquestes.

Per tant, tot i amb aquesta situació, diríem, jurídicament i políticament d'indefinició o, en tot cas, d'una certa tensió, l'entitat funciona, i funciona bé. I la col·laboració a nivell de la Junta de Sanejament funciona, i funciona bé: amb un greu dubte per la nostra banda, que és que, en crear-se el Pla de sanejament, vostès saben que hi ha unes zones a Catalunya, i aquesta entitat treballa sobre una part d'una de les zones, i aquesta zona —avui ho he acabat de veure—, segons el Tribunal de Comptes, al final del 31 de desembre del 86, al final del 86 —perquè només tenim dades del Tribunal de fa tres anys, aquesta és la veritat—, acumula un romanent, un superàvit de set mil milions. Vol dir que els cànon que s'han cobrat en aquesta zona i aquells que s'han gastat, doncs, assenyalen una diferència molt apreciable. Però en aquests temes no hi entraré, perquè aquests són temes, més aviat, d'estricta política territorial.

Jo els pregunto, en el cas de l'aigua i del medi ambient, donades aquestes circumstàncies, i constatat el fet que hi ha un problema gran, més gran que tots els que he citat, que és que no hi ha aigua, constatat aquest, els pregunto com s'ha d'aplicar la Llei, com pensen vostès que en aquestes circumstàncies es pot potenciar una política hidràulica important a la Regió Primera.

Jo sé que alguns de vostès —i, concretament, el Conseller de Governació— fa un any i mig no hi eren aquí, és a dir que no van ser responsables directes d'aquelles lleis —que ara no estem posant en qüestió en tant que tals. Però jo pregunto als membres del Consell —als que hi eren i als que no hi eren, a aquells que van participar, a més, en l'intent de fer unes lleis més consensuades i que després van veure com, a l'hora de la veritat, aquest bon esperit no podia quallar i van haver, fins i tot, de marxar de Catalunya un temps, per tornar-hi després—, pregunto a tots, als que hi eren i van marxar, als que no hi eren i

després han vingut i als que hi eren i hi continuen sent, que pensen fer per arreglar una situació de la qual uns van ser responsables directes i els altres no tant, però que, en tot cas, és una responsabilitat del Consell Executiu en el seu conjunt.

Nosaltres no venim aquí a demanar la derogació d'unes lleis que considerem iniquies, i no ho demanarem perquè el 88 es va votar aquesta mateixa majoria, que és la que va fer la Llei: venim —ho repeteixo— a preguntar si l'esperit de confiança que es va generar després d'aquelles eleccions ha estat o no de nou traït per un gir del pensament governamental; venim a preguntar i a requerir si pensen vostès aprofitar els trens legals que sortiran, a partir d'ara, per materialitzar aquelles intencions.

Mirin: la conurbació —que diuen vostès..., que diu la Llei— que van crear no té urbanisme, no té pla de metros —ni metropolità ni regional— i, per no tenir, no té ni aigua —sembla que es van deixar l'aixeta oberta: ho he llegit avui al diari, que es van deixar l'aixeta oberta, tema del qual n'haurem de parlar un altre dia. Per no tenir, ni té clar que el TGV, és a dir l'ample de via europeu, arribi al port de Barcelona, perquè darrerament estan dient que serà purament per a passatgers i que el tema d'arribar al port de Barcelona tampoc està clar. Aquesta regió, doncs, aquesta conurbació, aquesta regió metropolitana, no té unes expectatives clares en cap dels terrenys fonamentals de la seva vida social.

Venim a requerir —no a preguntar—, venim a requerir que vostès aprofitin les oportunitats legals que es plantejaran a partir d'ara per arreglar aquesta situació.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Moltes gràcies, senyor Diputat.

Per contestar la interpellació, té la paraula l'Honorable Conseller senyor Gomis.

El Sr. CONSELLER DE GOVERNACIÓ: Molt Honorable senyor President... *(Pausa.)*

Senyores i senyors diputats, senyor diputat, jo ho he fet ja amb els altres il·lustres interpellants i ho faig amb vostè: jo també li agraeixo que la interpellació consisteixi en això, posar de relleu unes preocupacions i que vostè vulgui que el Govern de la Generalitat li doni resposta a aquestes preocupacions, i que hi entrem des de no reobrir debat ni discussió sobre les lleis que al seu dia va aprovar aquest Parlament de Catalunya. Per tant, em permetrà que, en algun aspecte puntual, el senyor..., l'Honorable Conseller de Política Territorial li pugui donar resposta; jo em limitaré a explicar-li, a dir-li quin entenem que és el procés dins les lleis d'ordenació territorial, el procés de tot aquest fenomen de la Regió Primera i dels problemes que presenta, i després podria entrar en algun aspecte puntual que a vostè l'interessés.

Perquè és cert que la Llei 87 abordava el tractament de la problemàtica de Barcelona, i ho va fer amb un criteri obert, presidit pel principi de necessària participació de totes les administracions públiques afectades. I avui podem dir, des dels principis generals, que els propòsits de capteniment del Consell Executiu, pel que fa al desenvolupament de la Llei, són els mateixos que van presidir la seva elaboració; aquest esperit de participació i de trobar resposta, en cada moment, als problemes que s'hagin presentat.

La Llei 7/87, la que vostè interpella, o que motiva la seva interpellació, és un intent de resoldre la diversitat de problemes de l'àrea metropolitana de Barcelona amb un enfocament radi-

calment diferent d'aquell que al seu dia va inspirar —vostè també n'ha fet menció— l'extingida entitat metropolitana. I, en tot el procés del desenvolupament d'aquesta Llei, evidentment que sorgeixen dificultats, que en poden sorgir, i evidentment que hem de donar-hi resposta i que el Govern de la Generalitat no defuig ni defugirà les seves responsabilitats i els seus compromisos.

Hem de reiterar, com a explicació de caràcter general, que els problemes que genera la concentració de Barcelona s'ha de fer com una peça més, molt important: jo no sé si la més important, però tampoc i no més que aquelles altres que cal acoblar per culminar la nova organització territorial de Catalunya. I, això, voldria que quedés molt clar. El tractament del tema metropolità necessita, sens dubte, importants reajustaments, els necessita. Però això cal fer-ho buscant noves fórmules adaptades al present i no recreant, a vegades —i no voldria entrar-hi, encara que vostè n'ha parlat, de la Mancomunitat: no vull fer-ho, en aquests moments, perquè sembla que el seu objectiu no és precisament parlar de la Mancomunitat...

És evident que la tendència de concentració dels grans nuclis produeix, constantment, desequilibris i desajustaments, que el que ha de permetre és que la normativa sigui clara, que la participació dels ens i la coparticipació i els nivells de gestió estiguin ben determinats. I això és el que creiem que les lleis al seu dia aprovades, i sobretot aquesta Llei, preveïen i, sobretot, determinaven. Encara que des de sempre s'ha produït —i vostè ho sap— una abundant literatura —«Com tractar els problemes dels fets metropolitans»—, no hi ha hagut un model que es pugui adaptar: cada realitat és singular, cada realitat és diferent. Els problemes inherents a cadascuna d'aquestes realitats motiven solucions no sols formals, no sols legals, sinó actituds polítiques de col·laboració diferents: de col·laboració, normalment, i en tots aquests fets metropolitans, entre el Govern central —en aquest cas, la Generalitat— i els ens locals que estan afectats i que més directament es troben dins aquest fet a vegades d'imprecisos límits. Perquè no tots els límits coincideixen a vegades amb els límits que es poden definir per a uns serveis determinats. Com a molt s'ha arribat —i parlo ja com a principi general—, en molts casos, a un exhaustiu inventari de realitats, de necessitats i de com fer millor les coses. La problemàtica metropolitana —i vostè ho sap millor que jo— té una doble dimensió. Una dimensió planificadora i una altra que abasta l'intent d'una gestió coordinada unitària o unitària dels serveis públics. En molts casos, competència concurrent entre diverses administracions —com li deia abans.

Aquesta distinció que pot semblar una obvietat, jo penso que és important. Si fins a la Llei 7/87 el tractament es caracteritzà per incloure a un mateix nivell d'administració la planificació i la gestió dels serveis d'interès metropolità, la Llei 87 estableix separacions entre ambdues qüestions i, en conseqüència, assigna a diferents nivells d'administració les competències corresponents.

Tenint en compte que el model teòric que, des d'un punt de vista tècnic, correspon a l'àrea metropolitana de Barcelona és el d'àrea-regió, la Llei va determinar un desplaçament de l'esfera local a l'autònoma d'una de les funcions bàsiques de tota administració metropolitana: la planificació territorial. Per això la Generalitat es va reservar, en col·laboració amb els ens locals afectats, la planificació territorial metropolitana de què vostè ha

fet esment, la planificació hidràulica i la planificació del transport.

Aquests processos planificadors —i això ho hem de recalcar—, la Generalitat intenta dur-los a terme en col·laboració amb les entitats locals afectades, i amb aquest esperit de col·laboració, a través dels únics mecanismes de participació que la norma, la mateixa norma legal, estableix. És a dir, la Comissió d'Ordenació Territorial Metropolitana de Barcelona, pel que fa al Pla territorial parcial de les comarques de la denominada Regió I, la Comissió Coordinadora del Transport Metropolità de Barcelona, pel que fa a la Intermodal del Transport, i la Comissió de Govern de la Junta d'Aigües, en què estan representades les entitats locals de Catalunya, mitjançant vocals designats per la Federació de Municipis i per l'Associació de Municipis.

En els tres camps de la planificació s'està treballant i vostè ho ha dit; en aquesta línia podem anunciar, concretament —dins d'aquest esperit de participació de l'Administració local en els grans processos de planificació metropolitana—, que s'han iniciat els treballs previs a la inauguració del Pla territorial metropolità i que s'ha constituït també —com ha assenyalat— la Comissió d'Ordenació Territorial de Barcelona. Potser amb més retard del necessari però no per culpa de la Generalitat. Aquí hem de dir que es va sol·licitar el 14 d'abril els representants a diferents institucions i que fins un any després, dotze mesos després, aquests representants no han estat assignats a la Comissió.

Amb referència a la planificació hidràulica, destaquem el Pla hidrològic de Catalunya, que conté les determinacions específiques establertes per la Llei, en l'article 13 de la Llei. La Comissió del Transport Metropolità de Barcelona va iniciar les seves reunions a principis d'aquest any, i s'han celebrat, fins avui, ja tres sessions. Quant a la gestió dels diversos serveis d'interès metropolità, la política del Govern de la Generalitat s'orienta en el sentit de fomentar les immenses possibilitats que en aquest aspecte tenen les comarques de l'àrea metropolitana. I amb això hem de redefinir i hem d'ajustar i hem de trobar punts de coincidència, i joestic convençut que els trobarem, com els trobarem, sens dubte, en una peça clau que falta d'aquesta Administració, que és la peça de la Carta Municipal de Barcelona, que a vostè li consta i sap que estem intentant trobar aquells mecanismes d'apropament que ens permetin, en acabar aquest procés, fer això que vostè desitja i és que, a través de les institucions que existeixen en aquests moments, i a través de la rectificacions que calgui —perquè aquest és l'esperit—, trobar solució als problemes que aquesta àrea-regió té plantejats en aquests moments.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Gràcies, Honorable Conseller. (L'H. Sr. Conseller de Política Territorial i Obres Públiques demana per parlar.) Té la paraula..., té la paraula per replicar... (Pausa.) Qualsevol membre del Govern pot intervenir en qualsevol moment del debat. Si el Conseller ho desitja, pot intervenir; si no ho desitja, no pot intervenir (Rialles.) Conseller, vol intervenir? Per tant, té la paraula.

(Remor de veus.)

El Sr. CONSELLER DE POLÍTICA TERRITORIAL I OBRES PÚBLIQUES (Joaquim Molins): Bé, d'acord. Simplement, per aclarir algun dels aspectes més concrets que l'Il·lustre Diputat senyor Maragall ha plantejat en aquesta interpellació,

pel que fa a tres àmbits concrets de competències del Departament, si més no en la seva realització pràctica, no pas en la legislació, que és competència del Departament de Governació. Tres àmbits concrets: transports, aigües i urbanisme.

Respecte a l'àmbit del transport, crec que l'Honorable Conseller Gomis ha estat prou explícit; potser remarcar que la Comissió s'ha reunit el dia 1 de febrer del 89, en ple, l'1 de febrer del 89, el 9 de maig del 89 i el 19 de juliol del 89. La subcomissió permanent de la Comissió s'ha reunit el dia 28 de febrer del 89, el dia 30 de març del 89, el dia 20 de juny del 89; la subcomissió del Pla Intermodal de Transports per què s'interessava l'Il·lustre Diputat, s'ha reunit el dia 24 d'octubre del 89, i s'ha reunit el dia 21 de novembre del 89. I la subcomissió de Coordinació d'Infraestructures i Explotacions s'ha reunit el dia 8 de novembre del 89. És a dir, la Comissió està treballant, està treballant a un bon ritme; com sap l'Il·lustre Diputat, té representació de tots els municipis i de tots els representants de les diferents entitats locals, municipals, etcètera, del territori que considera, i crec que està fent una bona feina; una feina que no serà curta. Com sap també l'Il·lustre Diputat, a aquesta comissió pertanyen, convidats per la Comissió —perquè no tenien possibilitat, diguem-ne, d'obligar la seva presència—, RENFE i els representants del Ministeri de Transports, ja que part de les infraestructures del transport estan servides en aquesta conurbació per aquestes institucions —també hi són presents, i com li deia no serà senzilla la coordinació de tots aquests organismes. És el que pretenem; d'aquí, probablement, la multiplicitat de les reunions, que jo espero que ens donin els resultats que tots —entenc jo—, que tots conjuntament busquem.

Ha plantejat l'Il·lustre Diputat temes de finançament. En el finançament —i ho sap molt bé, i em consta que també ha intentat al llarg d'aquests anys que aquesta situació canviés—, les inversions del Govern de la Generalitat en l'àmbit de les infraestructures del transport a la conurbació de Barcelona, no hi ha una dotació específica en els traspassos de competències i que vénen i han vingut sempre dirigides o adreçades a través de convenis específics amb el Govern central. I que aquests convenis específics per a la realització, per exemple, quant a inversions, del Pla de metros, venia a través d'un contracte-programa. Contracte-programa redactat segons un pla de metros l'any 85 i que està pendent de signatura. Difícilment pot acomplir l'Administració de la Generalitat els seus compromisos respecte al transport a la ciutat de Barcelona, mentre no es doni compliment als aspectes contemplats dintre del Pla de metros i a través del contracte-programa.

Per altra banda, l'Entitat Metropolitana rep per mitjà dels Pressupostos generals, i concretament l'any 1989, 4.411 milions de pessetes per tal d'afrontar les obres i els serveis comuns de caràcter metropolità que entenem que és la manera de finançament a través de la qual es financen aquests tipus de serveis.

Pel que fa a les responsabilitats del Govern de la Generalitat, unes eren directes amb pressupostos propis del Govern de la Generalitat, que s'han anat invertint en l'àmbit metropolità, escrupolosament, malgrat la no-signatura del contracte-programa al llarg d'aquests anys. Han estat una mitjana de 2.125 milions de pessetes que han permès tirar endavant algunes de les inversions contemplades en Pla de metros, les que eren i estaven dintre dels pressupostos de la Generalitat; les que havien de ve-

nir subvencionades o a través dels mecanismes de finançament del Govern central, aquestes no s'han produït ja que no ha estat signat el contracte-programa i no han vingut aquests diners. Per tant, en cap cas incompliment del Govern de la Generalitat.

Pel que fa al tema de l'urbanisme, el mateix Il·lustre Diputat ha fet esment a l'instrument urbanístic d'aquesta conurbació, que és el Pla General Metropolità. És en compliment del Pla General Metropolità que els diferents municipis que el conformen creen els seus plans especials i els tramiten a través de la Comissió d'Urbanisme, que, d'acord amb aquesta planificació general, dóna i dictamina les seves resolucions a través de les comissions d'urbanisme. Aquesta és la forma en què es fa l'urbanisme pràcticament arreu del món; mai és el mateix organisme, la mateixa ciutat, el mateix àmbit de planificació el que decideix finalment com es desenvolupa aquest urbanisme. Així està també establert en el cas nostre. Ha fet una esmena al tema de la disciplina; la disciplina, l'aplica la Comissió d'Urbanisme, però és obvi que cada un dels municipis tenen, han de tenir i tenen els seus propis serveis de disciplina urbanística, que són els primers i els més propers al problema i, per tant, els que amb més coneixement de causa poden donar compliment als casos d'indisciplina urbanística que es produeixin; nosaltres, des de la Comissió, actuem, però és després que actuem, d'acord amb les seves competències, els municipis.

El Pla de la Regió Primera. El Pla de la Regió Primera, contemplat en les lleis d'ordenació territorial, s'ha posat en marxa, s'ha reunit ja repetides vegades, està fent el treball de recopilació de dades, de recopilació d'informació; concretament, la Comissió es va constituir el dia 25 de juliol —com ha recordat l'Honorable Conseller Gomis—, no pas per retards del Govern de la Generalitat, sinó per manca d'assignació de representats per les diferents institucions i els ens locals representats en la Comissió; els treballs de preparació i d'informació relacionats amb els principis i objectius s'han anat fent; l'anàlisi de plans anteriors al Pla Cerdà; l'anàlisi dels plans de zones metropolitanes; l'anàlisi de plans de zones metropolitanes de fora del país; s'està fent recopilació de cartografia; s'estan fent estudis sectorials mitjançant convenis i contractes, i serà la mateixa Comissió que ja està —com li deia— constituïda, Il·lustre senyor Diputat, la que decidirà els terminis en els quals podrà donar compliment a la seva feina, que no és pas senzilla, que no és pas senzilla. Serà la mateixa Comissió, en què són representats tots els ens locals que conformen la Regió primera, la que determinarà amb quina freqüència ha de fer els seus treballs i, sobretot, quan podrà tenir enllestida la seva feina, que no és pas senzilla, senyor Diputat.

Per últim i finalment, senyor President, disculpi'm, el tema de les aigües. El tema de les aigües, com vostè sap —i hi ha fet esment—, ha estat funcionant jo diria que molt satisfactòriament, el sanejament, al llarg d'aquests anys. Ha fet referència que només té dades del Tribunal de Comptes; probablement sí, fins a l'any 86; però estic segur que té dades molt més recents perquè és l'Entitat Metropolitana qui les inverteix, l'eix metropolità de serveis hidràulics qui les inverteix; han estat, en aquest moment, el 31 de desembre del 89, són 19.000 milions els invertits en temes de sanejament en la zona cinquena, que és la denominació que en termes de sanejament té aquesta zona compresa en la Regió Primera, territorial; 19.000 milions de pessetes, dels quals 15.000 invertits pel mateix ens metropolità,

i que està molt per sobre dels diners recaptats, perquè la Junta de Sanejament s'endeuta. Per tant, aquests 19.000 milions estan molt per sobre del recaptat. Probablement l'any 86 no era així perquè com sap l'Il·lustre senyor Diputat —estic segur que ho sap— no és fàcil posar en marxa un mecanisme d'obres que comporti aquesta inversió tan extraordinàriament costosa. Les depuradores no es fan en quatre dies, els collectors no es fan en quatre dies i, en aquest moment —com li dic—, Il·lustre senyor Diputat, són 19.000 milions els invertits el 31 de desembre del 89; a hores d'ara són molts més els invertits en la zona cinquena, molt per sobre dels diners recaptats.

EL Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Moltes gràcies, Honorable Conseller. Té la paraula l'Excel·lentíssim senyor Pasqual Maragall.

El Sr. MARAGALL: Senyor President, senyors membres del Consell Executiu, senyors diputats, amb una mica..., en fi, amb el sentiment una mica defraudat, he escoltat les seves respostes. Les nostres preguntes, les meves en concret, eren preguntes i eren requeriments. Vostès n'han contestat algunes, referides sobretot..., una mica cansadament, han explicat una colla de reunions que es fan —el senyor Molins ja ho ha fet altres vegades davant meu en aquest Palament—, i són respostes, evidentment, molt llargues, molt cansades i que testimonien una feina que jo no nego. Aquestes preguntes s'han contestat, però no s'han contestat bé aquelles que es refereixen a recursos, en fi, a fórmules de finançament del transport, fins i tot en el tema de l'aigua —que això ho deixarem per a un altre dia— ...en fi, hi ha alguna confusió aquí que no va. I no s'han contestat sobretot els temes referents a què cal fer. Mirin, nosaltres, francament, avui hem vingut aquí amb la sana intenció, sincera intenció de demanar-los si sí o no, com a membres del Consell Executiu, estan en condicions de reeditar, de reprendre, de tornar a començar una fase que va semblar positiva i prometedora, no ja de consens en l'elaboració —a mi quan el senyor Gomis ha dit: «tornem a estar en el mateix esperit de consens que va presidir la fase d'elaboració», és clar, m'he quedat una mica, si l'he entès bé, m'he quedat una mica sorprès i fred; després he vist que en l'evolució de la seva resposta, molt lentament, molt tímidament hi apareixia una llum d'esperança i al final una clara llum d'esperança quan ha dit «rectificacions» i quan ha dit «Carta Municipal». Aquest és realment el motiu de la pregunta. Carta Municipal, prevista en la «LLOT», que s'ha de crear, que s'ha de fer; altres instruments legals que hi podrà haver, perquè és ben segur que n'hi poden haver que estan previstos i altres que es poden generar. Donaran sortida, per la via de la innovació i de l'addició o per la via de la rectificació de lleis anteriors, donaran sortida a aquesta necessitat i a aquesta demanda de consens que el poble de Catalunya té sobre aquest tema? No ens enganyem perquè en totes les interpellacions que hi ha hagut avui, i en particular en aquesta de la conurbació —de la mal anomenada conurbació, però legalment anomenada conurbació—, és evident que el que hi ha és un desig de col·laboració —jo diria, un desig de reconciliació de la classe política davant del seu poble. Perquè el poble s'adona que, en el debat de les comarques..., el poble no se n'adona, té la impressió que, en el debat de les comarques, els que estem discutint, majoria i minoria, els grups que aquí hem parlat avui, és el pam quadrat de terreny polític de Catalunya. I jo estic segur que el que estem discutint en el fons, el que nosaltres pensem que estem discutint

en el fons no és exactament això: vostès estan defensant en el seu fur intern una altra cosa, ben segur, que no pas el domini partidista o partidari del qual nosaltres els acusem perquè ho veiem així, i nosaltres no estem demanant un repartiment de poder polític sobre el territori, que ens deixi acontentats des del punt de vista de la col·locació de les nostres, diguem, demandes o de la satisfacció de les nostres legítimes, segurament, demandes personals, doncs, de realització en el terreny polític. No és això el que ens mou, ni a vostès ni a nosaltres, però el poble s'ho pensa; està convençut quasi, jo diria, que és així, i que quan nosaltres critiquem aquell castell que es compra o no es compra, o quan vostès diuen: «no s'han presentat a tal reunió...», l'únic que estem discutint és a veure qui manarà: no qui governarà, qui manarà.

Nosaltres tenim la impressió —i en el debat de política general el primer Secretari del nostre partit i President del Grup parlamentari ho va dir—, tenim la impressió que vostès s'apoderen més que governen. És la impressió que en tenim: vostès fan una política de poder, i ben feta i conseqüent, i segurament, fins i tot, des d'un punt de vista dels interessos nacionals de Catalunya, és discutible que s'hagi de condemnar en la seva totalitat. Però tenim la impressió que fan exclusivament una política de creació d'un poder català, administrat per vostès, però no una política de govern, no una administració de govern.

Dit això, pensem que seria legítim que, en aquest moment, nosaltres els requeríssim —i els hem requerit, des d'aquesta legitimitat— que variïn la seva posició, no en la seva radicalitat, però sí en un punt molt important, que és passar de pensar que tot el que es va fer estava ben fet, i adormir-s'hi al damunt, i tractar de demostrar que es compleixen els terminis que es compleixen —i també els que no es compleixen, que és la seva obligació, segurament—, o bé fer un punt i a part, passar pàgina, i dir: «no, senyors, estem disposats a reconsiderar-ho». No facin apellacions a quin era l'esperit intern amb el qual van fer les lleis, perquè jo el respecto —no hi estic d'acord, però el respectem—, ni nosaltres en farem a les nostres. Els demanem: reconsiderin-ho. Quan el Vice-president del Grup parlamentari ha dit que nosaltres estaríem disposats a presentar una moció en determinades condicions, que eren les condicions d'un acord, ha dit el que nosaltres pensem: nosaltres no presentarem cap moció si no és sabent que vostès hi estan d'acord. I no acceptarem una moció aigualida, aquelles mocions... —això sí que els ho diem—, no acceptarem una moció aigualida per sortir del pas i que es pugui dir que hi ha hagut una cosa i que després no passi res. No, això tampoc ho acceptarem. Però si hi ha voluntat real de reconsiderar-ho —com sembla que s'ha derivat de les últimes paraules, de les últimes, del senyor Gomis—, nosaltres presentarem, tractarem de presentar una moció conjunta amb vostès que posi el Govern en l'estat —el Govern, la majoria i la minoria—, en l'estat de col·laborar en la recreació d'un consens que va existir segurament abans de les lleis, de les «LLOT», i, en tot cas, també amb certesa, després de les «LLOT» i, concretament, després de les eleccions al Parlament de 1988.

Aquest és el nostre esperit, i prenguin-lo literalment: oferim col·laboració, no entendríem que no hi fos, i pensariem que, si realment no podem anar a aquesta sortida avui en aquest Parlament, s'haurà perdut un altre tren, no de la importància i de la transcendència que va ser el tren de les «LLOT», però sí un moment de reconsideració important que permetria resituar i re-

direccionar un tren que va sortir malament, des del nostre punt de vista.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Moltes gràcies, Excel·lentíssim senyor Diputat. Té la paraula, per a un torn de contrarèplica, l'Honorable Conseller senyor Molins.

El Sr. CONSELLER DE POLÍTICA TERRITORIAL I OBRES PÚBLIQUES: Completarà la rèplica l'Honorable Conseller Gomis. Simplement, en alguns aspectes, Il·lustre senyor Diputat, la manera com estem aplicant la legislació és aquest esperit obert que demana l'Il·lustre senyor Diputat. La Comissió de Transports, que és un organisme útil per poder fer el que es vol fer, que és l'estudi i decisions respecte a com ha de ser el transport a la conurbació, com ha de ser el transport en l'àmbit de la Regió Primera o, en un àmbit més ampli, si creiem que les necessitats dels nous desenvolupaments així ho poden aconsellar, nosaltres estem absolutament oberts, no només a rebre propostes sinó a fer també les nostres, amb totes les administracions implicades, que no és només la responsabilitat del Govern de la Generalitat: ho és el de la planificació, no ho és el de l'execució d'aquestes infraestructures. Per tant, aquest esperit existeix, jo li ho asseguro, i molt probablement l'Il·lustre senyor Diputat sap que és veritat, perquè aquest és l'ambient que presideix les reunions d'aquestes comissions.

No voldria que ens cridéssim a engany, de tota manera, Il·lustre senyor Diputat, independentment de les respostes que doni l'Honorable Conseller Gomis: si per consens s'interpreta acceptar a ulls clucs les propostes que fan vostès, això no ho tindran. Per què dic això en aquest Parlament? Pel tema de l'aigua, senyor Diputat. Vostè ha fet una afirmació que entenc que no la pot fer un diputat d'aquesta Cambra, Alcalde de la ciutat de Barcelona. Dir que la manca d'aigua que està patint la conurbació de Barcelona és perquè ha llegit en els diaris avui que ens hem deixat una aixeta oberta, l'Administració de la Generalitat, em sembla de molt mal gust i molt poc en el camí que vostè, senyor Diputat i senyor Alcalde, demana. El problema de l'aigua és molt més ampli que aquest; el problema de l'aigua, com vostè sap, l'hem intentat afrontar amb dues lleis —que ens poden agradar més o menys—, que jo m'he ofert al diàleg en tot moment, tant per la de l'abastament Ter-Llobregat com la del cànon hidràulic, que és la que ens ha de possibilitar fer les infraestructures que el país necessita, perquè la manca d'aigua, òbviament, no és conseqüència que ningú s'hagi deixat una aixeta oberta.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: El senyor Gomis desitja intervenir? Té la paraula.

El Sr. CONSELLER DE GOVERNACIÓ: Sí, molt breument, senyor President. Senyores i senyors diputats, senyor Diputat, miri, senyor Maragall, potser sí que en el començament no i després a poc a poc he anat avançant cap a una posició més entenedora. En tot cas, quan vostè parla: «estan disposats a reconsiderar-ho?», permeti'm que, honestament, també li digui: «estan disposats a reconsiderar-ho?», perquè és evident —almenys jo haig de partir sempre d'aquesta base— que no tot ho hem fet bé, no tot ho farem bé, però l'esperit que ha mogut les «LLOT» és un esperit que es va entendre que és el que volia el poble de Catalunya quant a l'organització territorial de Catalunya.

Segurament hi ha coses —ho he dit abans— que potser no han funcionat com es pretenia: corregim-les; segurament que

potser hi ha hagut trencaments que són innecessaris i que no són bons per avançar cap a la construcció d'un model on tots ens sentim més còmodes: rectifiquem. Per tant, jo li diria: «nosaltres, sí». Miri: ho portava escrit, perquè jo volia tancar el debat d'avui —em pensava que es faria un sol debat i que, per tant, jo el podria tancar—, i, per tant, m'ho he escrit, perquè no volia dir ni una paraula més ni una paraula menys, o sigui, no és fruit de la improvisació, ni, diríem, de les seves paraules, que jo valoro en certa part positivament; en altres ho hauríem de discutir, i no voldria allargar-ho jo en aquest moment. Els ho llegiré, per acabar només la meua intervenció. Deia, al final: «Estem disposats —ho hem de dir de nou, perquè no en quedi cap dubte— a introduir en la normativa vigent totes les modificacions que calguin, en la mesura que el desenvolupament institucional ho aconselli, i cercar en tot moment —tal com hem manifestat en anteriors intervencions— les majors cotes de consens amb totes les forces polítiques en el tractament d'una qüestió de tanta transcendència per al futur de Catalunya. Però, això sí, sempre que no es pretengui fer un pas enrere en el procés d'actualització dimanant de l'Estatut, de les estructures de l'Administració local catalana i de l'obligat equilibri entre aquestes i les de la Generalitat de Catalunya.»

Aquest és el principi, aquest és el fonament i aquest és l'acabament d'aquesta intervenció.

Gràcies.

(*L'I. Sr. Maragall demana per parlar.*)

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Moltes gràcies. Només per aclarir-ho: el debat en relació amb la interpellació està clos; crec que s'han produït les alternances. Ara bé, interpreto que l'Il·lustre Diputat vol replicar o contestar una breu al·lusió. En tot cas, per fer-ho té la paraula. Només en relació amb l'al·lusió, si li plau.

El Sr. MARAGALL: Sí, ja ho he entès: no replicaré ni contestaré les paraules del Conseller Gomis, que, d'altra banda, en fi, agraeixo.

Senyor Molins, del tema de l'aigua, ja en parlarem: té a veure amb l'aixeta oberta i té a veure amb altres coses més importants, com vostè ha dit. A parer del nostre Grup, la manca d'aigua es produeix per una falta de política de previsió, com està succeint en molts fenòmens de la vida social, econòmica i territorial del nostre país, i és culpa de moltes administracions: tothom té el problema, en aquest moment, que totes les infraestructures estan essent molt més utilitzades del que s'havia previst, atès el creixement econòmic que hi ha, en fi, que se sol oblidar en les fases de crisi. Això passa amb les autopistes, que és un servei públic gestionat per una empresa privada que vostès coneixen bé —avui s'hi ha fet al·lusió aquí—, això passa amb els telèfons, això està passant, d'alguna forma, amb l'energia elèctrica, i passa, d'una manera molt greu —potser la més greu de totes, això sí que m'ho haurà de reconèixer—, amb el tema de l'aigua, perquè, és clar, no tenir aigua és un tema quasi diria jo de continent, no de país; és a dir, que ens situa en un altre continent mental.

Per tant, el que pugui haver-hi darrere d'aquesta situació és un tema que haurem de discutir i escatir a fons. Jo crec que es va menysprear una oportunitat important, de diàleg intercomunitari, en un moment que hi ha altres comunitats que tenen molt a dir sobre aquesta qüestió, tenien una actitud, per primera vegada, objectiva i no sacralitzada, sobre el tema. Vostè sap

que, de l'aigua, se'n pot fer una religió, i se n'ha fet molt sovint: hem viscut uns anys —que ara desgraciadament han passat— en els quals les autoritats autonòmiques —no les nostres, sinó d'altres autonomies amb les quals hem de parlar i entendre'ns, segurament— havien adoptat una actitud objectiva i no religiosa respecte al tema. I van dir: «necessitem 400.000 hectàrees de regadiu», 400.000, que són moltes, però és un número, no és una religió, no és un déu ni és una apel·lació a alguna cosa infinita, és finit. Doncs bé, aquell moment es va desapropiar per les raons que siguin, que ara no jutjo de qui van ser culpa.

En tot cas, hi ha un problema gran, gran, de l'aigua, gros, a llarg termini, que no es pot transferir fàcilment a un culpable únic, però després hi ha un tema més concret, i és que hi ha la possibilitat que del febrer a l'abril hi hagi restriccions d'aigua a la zona cinquena, a l'àrea de la Societat General d'Aigües de Barcelona. En aquest cas, en fi, jo li demanaré que s'ho miri: crec que es van deixar l'aixeta oberta; no perquè ho hagi dit el diari, sinó perquè darrere d'aquesta cosa que diu el diari hi han uns informes de l'Entitat Metropolitana que indiquen que hi va haver un desembassament important —l'estiu del 88, em penso que va ser—, d'uns 80 hectòmetres cúbics, a Susqueda, em penso que va ser, i, en fi, que això representa el consum de tres o quatre mesos. Si això resulta no ser cert, el problema continuarà essent igual de greu com és i políticament igual de transcendent; si això resulta ésser cert, vostès hauran de prendre algunes mesures que, en fi, ja anirem seguint, perquè aquest no és el cas a discutir.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Moltes gràcies, senyor Diputat. Correspon ara substanciar el punt set de l'ordre del dia: la interpellació sobre la seguretat dels habitants de les zones properes a les centrals nuclears, interpellació que formula l'Il·lustre Diputat senyor Víctor Gimeno, que té la paraula.

Interpel·lació al Consell Executiu sobre la seguretat dels habitants de les zones properes a les centrals nuclears

El Sr. GIMENO: Gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats, després del debat ampli sobre l'ordenació territorial, voldríem passar a un tema molt més concret, però que també afecta directament l'ordenació territorial. I dic que tot això se'n podria anar en orris —i contactaria amb el que ha comentat l'Il·lustre Diputat Pere Ayguadé aquest matí—, que si hagués explotat Vandellòs I, en aquests moments la problemàtica seria una altra, no estariem parlant de com ho ordenem sinó de com intentem sobreviure aquells que no hagin quedat tan afectats.

Perquè hi ha una cosa que és clara: el 19 d'octubre va posar en evidència que en aquest país, i concretament a Catalunya, un accident nuclear és possible, no és una mera consideració teòrica que està escrita damunt d'un paper, sinó que un accident nuclear és possible. El mateix President del Consejo de Seguridad Nuclear, Donato Fuejo, plantejava que avui dir que la seguretat..., assegurar que les centrals nuclears eren segures, això era una fallàcia. I també l'informe del Consejo de Seguridad Nuclear —aquest provisional que se'ns ha lliurat— diu que la fuita radioactiva, en més o menys intensitat, va estar molt pròxima; parla que vam arribar a la temperatura del CO₂ a 310 graus,

quan el màxim és 315, o que la pressió va ser de 29,7 bars quan la màxima és de 30,1, penso que ens hauria de fer reflexionar sobre la proximitat a què va estar de produir-se una fuita radioactiva.

I també crec que ha quedat damunt la taula la sensació que les condicions de seguretat dels habitants són molt precàries. I, a això, el mateix informe també hi fa referència quan diu que: «gràcies a l'habilitat manual dels tècnics de la central nuclear, no es van produir més accidents», i quan —no ho diu l'informe, però també és clar— gràcies al valor demostrat pels bombers de la Generalitat, que hi van anar sense cap formació, sense cap preparació específica, però van utilitzar el seu sentit de responsabilitat, l'accident, l'incendi, no va ser més greu, i avui podem parlar que simplement no va haver-hi fugues radioactives, no es va produir res irreparable. Però crec que, en les conclusions que hauríem de traure d'aquell accident —i que no totes, però moltes, les fa el mateix informe provisional del Consell de Seguretat Nuclear—, es pot deduir que, en l'aspecte preventiu, el PENTA, el Pla d'Emergència Nuclear de Tarragona, és un gros —i dic «gros» perquè hi ha bastant de paper— document inhàbil.

Per què no va funcionar l'avisada de la central nuclear, del director de la central nuclear a Protecció Civil. Protecció Civil no va saber quin punt havia d'aplicar del PENTA perquè no tenia informació —i no en va tenir fins passades unes hores— de la central nuclear —actuava per intuïció i no per unes normes conseqüents d'una informació que se'ls havia, que se'ls donaria i que no se'ls va donar—: van aplicar —i ho diu així Protecció Civil— una situació de pre-emergència 0, però que s'actuava com si fos situació 1 —això són paraules del mateix Governador Civil de Tarragona.

Però és que, a més, dins d'aquesta insuficiència preventiva, s'ha pogut constatar que no hi ha cap sistema de seguretat i de prevenció d'incendis a l'interior de la central nuclear Vandellòs I: no hi ha sistema de protecció d'incendis; no hi ha ni un bomber que estigui destinat a aquesta central; no hi ha, en els bombers de la Generalitat que van actuar, cap pla de formació, ni mitjans apropiats —no hi ha ni tan sols coneixement, ni tan sols coneixement, de quines són les instal·lacions de la central; és a dir, no sabien, quan hi anaven, on s'havien de trobar—, i és simptomàtic que el primer vehicle que va arribar allà, a la central nuclear, va ser un vehicle tot-terreny, apte per apagar focs forestals, i va ser el primer que va arribar perquè no hi ha mesures apropiades per afrontar un risc d'aquestes característiques.

I també pensem que està clar que l'àrea d'influència, l'àrea d'influència del PENTA, no és la més correcta. I posaré simplement un exemple, no sols de la extensió, sinó que hi ha pobles que, cas que hi hagués un incendi, hi hagués un accident nuclear, estarien obligats a evacuar o bé nedant —o bé nedant— o bé de cara a les centrals nuclears; és a dir, se n'haurien d'anar aproximant-se a les centrals nuclears pel tipus de comunicacions que tenen (*remor de veus*).

Però, a part del tema preventiu, també es va mostrar una insuficiència de la vigilància, ja que el control i la vigilància del que fa la central nuclear és totalment insuficient. No hi ha —i s'ha reconegut així— inspector resident —que és obligatori a totes les centrals, i es veu que Vandellòs I deu tenir butlla. Però tampoc no hi ha, no hi ha hagut fins ara, per part del Consejo de Seguridad Nuclear, una exigència de control de les mesures...

de compliment —vull dir— de les mesures de seguretat que se'ls van instar, a aquesta central nuclear, el juny del 86, a partir de l'avaluació de l'accident de Txernòbyl: se'ls van posar cinc exigències, i les més importants, que anaven quant a protecció d'incendis i quant a millora del sistema de refrigeració, no s'han portat a terme; en tres anys, el Consejo de Seguridad Nuclear no ha tingut temps, valor, voluntat que això es portés a terme.

No s'han donat dades sobre si l'accident pot ser degut que s'ha produït una sobreexplotació d'aquesta central nuclear; es podria haver produït un tema com és el de la fatiga de materials degut a això, a passar de la potència màxima establerta, i que això podria ser una de les causes: de causes, no se'n parla. I tampoc no sembla que s'hagin pres, tot i que hi ha algun rumor que ja se sabia, ja s'havia avisat, per part dels tècnics, no es comenta si s'havien demanat algunes mesures sobre la detecció de les vibracions al turbogeneradors; vull dir: sembla —ho repeteixo— que aquestes vibracions ja s'havien detectat i, en canvi, no s'havia fet res. Fins i tot direm més: el mateix informe diu que no hi ha..., no estava previst, com a possible accident, com a possible accident dins la central nuclear, la ruptura del turbogenerador i l'incendi que es va produir.

I, finalment, en els tres aspectes deficitaris —ni el preventiu ni el de vigilància—, el d'evacuació dels ciutadans tampoc no està plantejat seriosament en cap PENTA. Per què? Perquè la megafonia és incompleta i té fallades freqüents —i, això, ho sap tothom. Les carreteres, els ponts, realment, mesures d'evacuació urgents no estan..., no són correctes... I, si no, només cal preguntar als veïns de l'Ametlla de Mar com haurien de sortir quan tenen tres muralles —tres muralles— que els dificulten la seva sortida: per una banda el mar i per l'altre cantó hi ha l'autopista i la xarxa dels ferrocarrils, que els fa passar per diverses corbes i carreteres estretes i inhàbils per a situacions d'aquestes, d'emergència. No hi ha cap organització d'evacuació perquè tampoc els veïns tenen cap formació suficient de què és el que haurien de fer si passés algun d'aquests accidents.

I, això, ho estem dient, que hi ha insuficiències —i fixin-s'hi bé— divuit anys després que Vandellòs I s'hagi posat en marxa. Quan un pla de prevenció i d'evacuació hauria de ser previ a l'existència del risc, fa divuit anys —divuit anys— que funciona aquesta central nuclear, i després s'han anat acumulant les centrals nuclears en aquella zona i els plans encara no estan en funcionament: s'està discutint, s'està treballant, estem resolent les mancances, hi han fet inversions; si hi ha mancances vol dir que no s'han complert i si no s'han complert divuit anys després vol dir que, des de llavors fins ara, no hi ha hagut seriositat.

Finalment, en aquestes mesures d'evacuació, les unitats o centres d'acollida no estan condicionats i els sanitaris que estan en teoria adscrits a atendre aquesta gent que haguessin de fugir tampoc no tenen ni cap preparació ni els mitjans adients per poder atendre adequadament les persones evacuades.

I això, que ha sortit arran de l'accident de Vandellòs I, estem convençuts que no és un defecte de Vandellòs I: moltes d'aquestes mesures són defectes de totes les centrals nuclears de Catalunya i de l'Estat espanyol. Doncs, per què, per què, a l'informe preliminar del Consejo de Seguridad Nuclear, se'ns fa una anàlisi tan succinta de les causes —diu que s'estan estudiant—, de les causes de l'accident, i per què no es parla, en ab-

solut, d'exigir responsabilitats a tots aquells que en poguessin tenir i, simplement, el que es proposa és una sanció, una sanció administrativa i fer una sèrie de mesures que moltes ja estaven plantejades fa tres anys i que, fins ara, no se n'havien preocupat?

Jo els diré per què, per què no hi ha aquesta anàlisi de causes i exigència de responsabilitats: perquè totes les administracions hi estan —i em permetran la paraula— «enfangades». La Generalitat, perquè té deficiències en bombers, en sanitat i en la seva acceptació tàcita o explícita d'aquesta fantasmada del PENTA; el Consejo de Seguridad Nuclear, en ser una administració nomenada pel Govern central, tot i que la llei diu que és independent, perquè accepta fer uns dissenys de plans d'emergència nuclear que no serveixen per a res, ni tan sols com a model teòric; perquè hi ha una supeditació als interessos de les empreses elèctriques, i perquè hi ha una negligència manifesta a fer complir les exigències mínimes, com podrien ser aquestes que porten arrossegant durant fa tres anys i que ells mateixos reconeixen que, per la burocràcia, no s'han pogut portar a terme.

Lavors —acabo ja—, a mi em fa una mica de gràcia, però al mateix temps pena, que el Diputat Serratusell, quan aquest matí parlava que es negaven a crear la comissió d'investigació, deia que el que cal és retornar al país la confiança, el que cal és instar..., és demostrar que les institucions vetllen pel compliment de les normes de seguretat, i —també se m'ha dit per aquests passadissos— que no hem de fer alarmisme, que hem de retornar al poble la tranquil·litat, que cal no donar-li més voltes a l'assumpte.

Bé, a mi em sembla que, per a això, no és prou dir que les institucions vetllen pel compliment de les normes de seguretat, perquè això avui s'ha demostrat que és una mentida, i que cal fer un gest seriós, responsable i contundent de quines són les mesures que, a partir d'ara, es promouen des de qualsevol administració. Des de la Generalitat, què és el que es pensa fer? I això és el que voldria que se'm contestés, quina valoració fa el Govern de la Generalitat sobre les condicions de seguretat que hi ha a l'entorn de les nuclears i quines són les seves propostes d'actuació immediata.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Moltes gràcies.

Té la paraula, per contestar la interpellació, l'Honorable Conseller de Governació, senyor Gomis.

El Sr. CONSELLER DE GOVERNACIÓ: Senyor President, senyores i senyors diputats, senyor Gimeno, home!, ha parlat amb paraules que són una mica gruixudes: «institucions enfangades», «mentides de certes institucions»,... Jo no sé si es pot fer aquesta valoració des del rigor i des de la responsabilitat. Evidentment que el tema és preocupant! Evidentment que ens ha de preocupar a tots! Però, en realitat, del que està parlant és de tornar a reobrir un debat que ja s'ha fet en aquest Parlament, sense tenir en compte les conclusions que va prendre aquest Parlament, unes conclusions que són: des de la preocupació, demanar la revisió del pla PENTA, perquè entenem que hi ha insuficiències, demanar el traspàs de la seguretat de la protecció civil a la Generalitat de Catalunya, demanar que no es torni a posar en funcionament Vandellòs I si no es compleixen totes les seguretats que la població necessita i totes aquestes mancances de carreteres, etcètera, que vostè ha enumerat, que aquest Parlament ja ho ha contemplat, que va fer la seva valoració.

Per tant, jo li demanaria, per favor, que això d'«institucions

enfangades», doncs, em sembla que és un criteri que no sols no s'ajusta a la realitat de la preocupació del Parlament de Catalunya i de la Generalitat, sinó que no s'ajusta a una cosa que és important: voler donar a entendre que el Consell d'Energia Nuclear és una institució manipulada, és una institució que està al servei de no sé qui..., del Govern central, perquè està nomenada per ell... Jo, en aquests moments —deixi'm que li digui, amb tot respecte—, em fa la impressió que hi ha coses que no les podem posar en dubte: en principi, hem d'entendre que el Consell d'Energia Nuclear, integrat per tècnics en la matèria, ha fet una anàlisi prèvia sobre la situació, i ha dit: «Es va produir un accident greu, hi ha coses que van fallar, i acabarem aquest informe». I, aleshores, mentrestant, què hem fet nosaltres? Hem seguit el plantejament des de la responsabilitat: demanar la revisió del Pla, demanar que totes les mancances —que potser sí, i segurament, que fa divuit anys moltes d'elles s'havien d'haver corregit— d'infraestructures de carreteres, que es tinguin en compte...

Però després vostè m'ha parlat d'una cosa que jo li haig de dir que no és certa. Miri, jo vaig ser aquella nit allà, jo hi vaig ser, i jo estava amb els bombers; vostè ha fet cas d'unes opinions, que a mi em mereixen també respecte, però que no s'ajusten gaire a la realitat: els bombers de la Generalitat de Catalunya van anar a apagar un foc convencional, d'una zona convencional de la central. I tampoc és cert —jo li podria llegir— de dir «els bombers no tenen cap formació». Miri: s'han fet cursos sobre radioactivitat, sobre tècniques i manipulació dels vestits —li tinc la relació dels bombers de la Generalitat que hi han assistit—, un curs superior sobre energia nuclear de la Direcció General de Protecció Civil, un curs sobre capacitació d'emergències nuclears, jornades d'informació sobre la radioactivitat a Bellaterra, etcètera. Hi ha material! Ara bé, compartim la seva preocupació, l'ha compartit aquest Parlament, s'ha discutit àmpliament i a bastament.

Per tant, quina és l'actitud del Govern de la Generalitat? Demanar la revisió del pla PENTA, demanar que no s'obri la central fins que no es compleixin tots els requisits de seguretat —i que ha de posar qui els ha de posar, que és el Consell d'Energia Nuclear— i demanar que la protecció civil passi a Catalunya. Aquest és l'esquema del plantejament que la Generalitat assumeix, no sols que la Generalitat respecta, sinó que la Generalitat hi participa i demana que sigui d'aquesta manera. Aquest és el capteniment del Govern de la Generalitat de Catalunya.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Té la paraula el senyor Gimeno, per replicar aquesta interpellació.

El Sr. GIMENO: Gràcies, senyor President.

Jo no sé si la paraula «enfangades» —ja he dit que em permetessin..., que em podien permetre l'expressió— potser és una mica dura o malsonant, però que podríem dir involucrades, involucrades en negligència i en poc interès, jo no crec que fins ara se'm pugui demostrar el contrari.

L'opinió dels bombers de la Generalitat, la seva actuació i la seva formació, jo penso que no puc parlar en nom d'uns determinats bombers de Comissions Obreres —com aquí es va dir en el debat de política general l'altra setmana—, sinó a la majoria dels bombers, ja que Comissions Obreres és el sindicat clarament majoritari dintre dels bombers. Però no em vull referir a les paraules d'ells; em vull referir, em vull referir a un escrit de la Direcció General de Prevenció i Extinció d'Incendis i Salva-

ments de Catalunya, en el qual fan manifestació explícita que hi ha mancances. Diu: «Com a conseqüència de l'incendi, s'ha posat de manifest que, per resoldre incidents d'aquestes característiques, manquen els equips de protecció necessaris per garantir la seva seguretat personal». Per tant, vol dir que, que ens hagin teoritzat o que hagin dit que allí tenen tres vestits d'amiant per a proteccions d'aquest tipus, que els tinguin a Tarragona, a Cambrils o on sigui, quan hi van haver més de quaranta, a la vora d'una cinquantena de bombers que van anar allà, ja em diran com es pot considerar que les dotacions són mínimament suficients, quan no tenien detectors, no hi havia detectors de radioactivitat —els bombers no en portaven—, ni tenien dosímetres, i que la formació específica... També ens diu: «Cal donar la formació teòrica i pràctica suficient perquè aquest treball es dugui a terme amb totes garanties d'efectivitat. Aquesta Direcció General té la voluntat de resoldre aquests aspectes i d'aconseguir les dotacions econòmiques suficients per portar-ho a la pràctica». Per tant, aquí fa una constatació manifesta que els bombers no estan suficientment preparats.

Això, per una banda. Però és que en l'aspecte sanitari, entenc que la manca és la mateixa: tampoc no hi ha les instal·lacions i la preparació suficient de les institucions sanitàries com per poder fer aquestes acollides de la gent que estigui afectada per un accident nuclear.

Llavors, jo és que no sé si fer tremendisme és dir les veritats o si el millor, el més adequat és callar i procurar que la cosa es vagi diluint, perquè, a mi, que al Parlament aprovéssim una resolució que deia —no deia que demanàvem el tancament de Vandellòs, com a la premsa surt—, deia que el Parlament recomana —escoltin, fer recomanacions no té el valor de fer exigències o de fer sol·licituds—, recomana la conveniència —que és una altra matisació molt subtil—: recomanem la conveniència que no es torni a posar en marxa la central de Vandellòs I. Això no és una exigència, això és recomanar conveniències.

Llavors, nosaltres pensem que el que ens guia aquí, en totes les nostres actuacions, és la garantia, el que exigim és la garantia de la seguretat del conjunt dels habitants de Catalunya, i molt especialment dels que estan més pròxims a les nuclears, i no volem, en absolut, que aquesta seguretat se'ls pugui donar o aquesta sensació de seguretat se'ls pugui donar des del silenci o des de la ignorància dels mateixos afectats de quines són aquestes conseqüències. Jo crec que també aquesta ignorància ens podria portar a allò que en diem: «deixem-ho tot en pau» i podríem arribar a la pau dels cementiris. I, en això —i encara que sigui una mica macabre—, diuen alguns veïns d'aquella zona: potser per això, potser per això, per aquesta sensació que podem arribar tots allà, als plans de mancances s'arreglen molts camins que van dirigits a les ermites i als cementiris.

Nosaltres pensem que la seguretat dels ciutadans sols pot aconseguir-se sense centrals nuclears, sense centrals nuclears. De totes maneres, som conscients que avui no poden tancar-se totes les centrals; creiem que és necessari tancar ja Vandellòs I, per la quantitat de mancances demostrades, però que s'ha d'anar a un procés, al més ràpidament possible, de tancament de les altres centrals nuclears, i que per això cal impulsar d'una forma clara i rotunda, tant aquí com a Madrid, el procés d'investigació i d'aplicació d'energies alternatives, per substituir aquestes centrals nuclears. Però, mentrestant, i com que les tenim i com que estan funcionant, pensem que cal extremar i con-

trolar els plans i sistemes de seguretat en la perspectiva, no d'una hipotètica fuga radioactiva, sinó del major accident nuclear, i això significa, no fer retocs al PENTA sinó reformular, de cap i de nou, el PENTA. I que per això també cal dedicar els recursos necessaris per fer efectius els plans, i pensem que cal obligar les empreses elèctriques a efectuar les inversions que comporten tots aquests plans i que vénen com a conseqüència de la seva implantació, i que els podrien fer modificar els seus índexs de rendibilitat, que avui sí que els permet dir que és l'energia, que la nuclear és l'energia més rendible, més rendible perquè no apliquen mesures de seguretat interior, ni en protecció d'incendis ni en els mitjans tècnics suficients; no fan ells les despeses directes dels plans d'emergència per a la població, no tenen planificat —i evidentment, encara no estan resolts ni per les empreses ni pel Consejo de Seguridad Nuclear— el control dels residus i tot el que això comporta; no tenen encara pressupostat quins són els costos de manteniment de les centrals una vegada que aquestes s'hagin tancat, i no tenen en compte tampoc quines són les repercussions econòmiques de caràcter indirecte sobre la població afectada per la seva proximitat a les centrals nuclears i que, moltes vegades, es limita la seva activitat agrícola, com la industrial, com la turística, i aquestes limitacions haurien d'estar contemplades dins del que són els plans d'inversió de les centrals. No pot ser que la gent que estigui al costat visqui amb aquestes hipoteques, i de tant en tant, a través dels ajuntaments, se'ls doni algunes subvencions, més per garantir la passivitat dels ajuntaments que per preocupar-se realment pel futur d'aquesta gent.

I, per últim —i acabo—, pensem també que cal, per recuperar aquesta credibilitat i aquesta voluntat que les institucions estan preocupades, exigir les responsabilitats que calgui —tant civils com penals— a tota aquella gent de les empreses i de les institucions que han pecat de negligència i que han pecat de desprotegir la majoria dels habitants de Catalunya.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Moltes gràcies, Il·lustre senyor Diputat. L'Honorable Conseller té la paraula per contrareplicar.

El Sr. CONSELLER DE GOVERNACIÓ: Molt breument, senyor President. Senyores i senyors diputats, senyor Gimeno, deixi'm dir-li —a més a més, vostè sap que li puc dir des de l'afecte d'una amistat de fa molts anys— que, quan l'acusen a vostè de tremendisme, s'equivoquen, no el coneixen. Aquesta és la seva sensibilitat, vostè trasllueix una congruència extraordinària, i quan utilitza aquests mots i aquestes frases és des d'una sensibilitat i un sentiment i una opció, evidentment, política que realment el fan parlar d'aquesta manera. Vostè no utilitza paraules de mort i de cementiri per fer tremendisme: vostè ho sent d'aquesta manera i ho explica, i això, jo que el conec, sé que és d'aquesta manera.

Segona, les resolucions del Parlament de Catalunya, vostè les va votar: no me les critiqui ara. Jo sé que segurament li devien costar un esforç, des del seu discurs programàtic sobre l'energia nuclear, però vostè les va votar. Per tant, el que no és bo és que, vuit dies després, es vingui a criticar si són més febles, si s'havia d'haver dit o no s'havia d'haver dit. Les conclusions, les resolucions van ser serioses i em sembla que vostè les compartia.

Posició del Govern de la Generalitat, la que li he dit abans: exigir la màxima seguretat, perquè el que ens importa és la se-

guretat de tots els ciutadans i evitar que es pugui produir un accident com el que es va produir. I per això actuarem dins les nostres possibilitats i capacitats legals i polítiques que tenim perquè això sigui d'aquesta manera.

Res més i moltes gràcies.

(*L'I. Sr. Gimeno demana per parlar.*)

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: No, no, perdoni, perdoni, vostè només pot intervenir si ha estat contradit en relació amb l'afirmació del senyor Conseller, en el sentit que no hagués votat el que ha referit. (*Remor de veus.*) Silenci, senyor Diputat! Si no és així, no pot intervenir. Ara, si vostè ha d'intervenir per dir que el que ha dit el Conseller no respon a la veritat, aleshores pot intervenir. Si no, no.

El Sr. GIMENO: Bé, jo crec que hi ha una contradicció: és a dir, nosaltres vam votar una proposta, que no era la nostra, perquè enteníem que era un mal menor, però la nostra proposta...

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Senyor Diputat, senyor Diputat...

El Sr. GIMENO: ... era exigir el tancament.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Senyor Diputat, ho sento molt. El que vostè va votar en aquell moment va tenir els mecanismes reglamentaris per defensar-ho o no defensar-ho, però no hi ha hagut contradicció: el senyor Conseller ha fet una afirmació sobre la base d'uns fets que es van produir aquí; la contradicció és quan es falta a la veritat, i el Reglament ho especifica molt clarament. Per tant... (*L'I. Sr. Saura demana per parlar.*) Senyor Portaveu?

El Sr. SAURA: Sí, crec que sí que hi ha una contradicció (*remor de veus*), quan el senyor Gomis acusa... Perdó, perdó, senyor President, dir que...

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Senyor Portaveu, el senyor Gomis acaba de dir-li, al senyor Diputat, que el senyor Diputat va votar unes resolucions en un determinat sentit. Això ha dit i res més.

El Sr. SAURA: Amb això, totalment d'acord. Ara...

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Doncs, aleshores, senyor...

(*Remor de veus.*)

El Sr. SAURA: No, és que jo vull fer una altra interpretació: dir que s'acusa...

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Silenci!

El Sr. SAURA: ..., dir que s'acusa el senyor Gimeno de tremendisme... (*Remor de veus.*)

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Perdoni, no, no... (*Remor de veus.*) Silenci, si us plau! Aquesta Presidència no ha sentit el que acaba de dir el senyor Diputat; per tant, si ho hagués sentit, com en altres ocasions, li hauria donat el torn corresponent per al·lusions, en tot cas. No s'ha produït així.

Per tant, senyors diputats, ara suspendrem la sessió, que reprendrem a dos quarts de cinc, amb el torn corresponent de preguntes. (*Remor de veus.*)

Moltes gràcies i fins a dos quarts de cinc. Se suspèn la sessió.

(*Són tres quarts de dues del migdia i deu minuts.*)

La sessió es reprèn a tres quarts de cinc de la tarda i sis minuts. Presideix el M. H. Sr. President del Parlament, acompanyat dels I. Srs. Vice-presidents Primer i Segon i de l'I. Sr. Secretari Primer, la I. Sra. Secretària Tercera i l'I. Sr. Secreta-

ri Quart. La Mesa és assistida per l'Oficial Major i els lletrats Sr. de Alfonso i Sr. Sol.

Al banc del Govern seuen els H. Srs. Consellers de Governació, d'Ensenyament, de Cultura, de Política Territorial i Obres Públiques, d'Indústria i Energia i de Benestar Social.

El Sr. PRESIDENT: Es reprèn la sessió.

Anunci de la constitució de la Comissió de Seguiment dels Jocs Olímpics

Abans d'entrar en la continuació de l'ordre del dia, d'acord amb l'article 37.2 del Reglament, es comunica la constitució de la següent comissió: Comissió de Seguiment dels Jocs Olímpics. President, l'Illustre senyor Higiní Clotas i Cierco, Vice-president, l'Illustre senyor Jané i Bel, i, Secretari, l'Illustre senyor Miquel Àngel Marimon.

Preguntes

D'acord amb l'article 133.3 del Reglament, es passa ara a les preguntes amb resposta oral. La primera, la formula l'Illustre Diputat Xavier Guitart i Domènech, del Grup Socialista.

Pregunta al Consell Executiu sobre el retard de les obres de la residència per a la tercera edat al polígon La Capa (Barcelona)

El Sr. GUITART I DOMÈNECH: Gràcies, senyor President.

Quan es va formular el projecte d'un polígon, a la Zona Franca de Barcelona —polígon La Capa—, es va projectar una residència per a ciutadans de la tercera edat. Aquest polígon es va acabar fa un any i mig i aquesta residència, doncs, encara no està en funcionament, i sembla que li queda encara uns quants dies. La pregunta és, simplement, que interessa saber quan aquesta residència podrà estar en funcionament, tal com estava previst posar-la en funcionament fa un any i mig. Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Guitart.

Pel Consell Executiu té la paraula l'Honorable Conseller senyor Comas.

El Sr. CONSELLER DE BENESTAR SOCIAL (Antoni Comas): Sí. Molt Honorable senyor President, senyores i senyors diputats, en primer lloc voldria puntualitzar que no es tracta, pròpiament, d'una residència per a la tercera edat, sinó de quaranta-quatre habitatges en règim de promoció pública, destinats a cobrir les necessitats de persones grans. A més a més dels habitatges, el projecte consta d'una llar d'avis i d'un centre social, ubicats a les plantes baixes i a l'entresol del mateix edifici. L'aprovació del projecte es va produir el juliol del 88. La licitació de les obres va tenir lloc tres mesos després, i se'n va produir l'adjudicació definitiva el 29 de setembre del mateix any, i l'acta de replantejament es va efectuar el 15 de desembre del mateix any. El termini d'execució de les obres és de setze mesos, i n'està previst, per tant, l'acabament el 15 d'abril de 1990. Jo crec que, realment, no es pot parlar d'endarreriment d'inici de l'obra, perquè és diferent aquesta promoció, quant a terminis i quant a projecte, dels cent setanta-sis habitatges de promoció pública que hi ha allà mateix, a La Capa, que aquest va començar el 28 de desembre del 84 —molt abans que es fes el

projecte de què estem parlant ara— i va finalitzar l'1 de febrer del 88.

Aquesta és la situació, senyor Diputat: està previst l'acabament —i en aquests moments és de preveure que es complirà— el 15 d'abril del 1990.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Conseller.

Per a rèplica, el senyor Guitart té la paraula.

El Sr. GUITART I DOMÈNECH: No, senyor President, cap rèplica, sinó agrair, simplement, la informació.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Guitart.

Pregunta al Consell Executiu sobre la subvenció atorgada al polígon d'habitatges La Capa

El Sr. PRESIDENT: La següent pregunta també la formula el mateix Diputat senyor Guitart, sobre la subvenció atorgada al polígon d'habitatges La Capa. Té la paraula.

El Sr. GUITART I DOMÈNECH: Sí, senyor President, gràcies.

Sobre aquest mateix polígon del qual parlàvem abans, la Conselleria de Benestar Social subvenciona uns quants ciutadans propietaris d'alguns pisos d'aquest polígon amb la quantitat —si no ho recordo malament— d'unes 1.000 pessetes mensuals, que, a més, han de passar a recollir per les oficines de Benestar Social. El que motiva aquesta pregunta és per què aquesta subvenció es dona a un determinat nombre de ciutadans d'aquest polígon, i no es dona a tots els ciutadans d'aquest polígon, essent que tots els ciutadans estan allà en unes condicions molt similars. Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Guitart. L'Honorable Conseller senyor Comas té la paraula per contestar.

El Sr. CONSELLER DE BENESTAR SOCIAL: Sí. Molt Honorable senyor President, senyores i senyors diputats, bé, això, la realitat és la següent. Hi ha el barri d'Eduard Aunós, que és un dels barris degradats que té Barcelona, i que patia regularment inundacions greus: la darrera —molt greu, per cert— va tenir lloc l'octubre del 87; tan greu va ser que els habitatges més humils, que com a màxim arribaven a divuit metres quadrats el que en tenia més —que eren 67, exactament, 67 habitatges—, els qui vivien en aquests habitatges ho van perdre tot, i aquella mateixa nit no van ni poder residir, continuar residint en el mateix habitatge, i van ser traslladats a aquest polígon de La Capa, que estava acabat —encara les obres no estaven ben bé acabades, però hi havia habitatges que podien ser ocupats. Aleshores, l'Ajuntament de Barcelona —amb molt bon criteri— els va traslladar allà, i van ser uns ciutadans que van tenir aquest habitatge durant molt de temps, fins i tot sense contracte, perquè es va dir que es faria després. Aleshores, com que això havia anat succeint, aquests ciutadans havien anat tenint inundacions molt freqüentment, o amb certa freqüència, el Departament de Benestar Social, acollint una petició que havia fet l'Associació de Veïns d'Eduard Aunós —no de La Capa, sinó d'Eduard Aunós, que és on residien aquests habitatges—, va decidir, perquè va creure que recollint l'opinió dels veïns i de les altres persones i altres associacions dels entorns, que aquests ciutadans havien de tenir una baixa en els seus habitatges, atesa la consideració de trasllat forçós, produït per la causa que he dit: aquesta va ser la condició. Per tant, no van ser tots els habitatges..., uns pocs habitatges, sinó que van ser 67, que eren tots

els qui van patir aquestes inundacions.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Conseller.

Per a rèplica, el senyor Guitart té la paraula.

El Sr. GUITART I DOMÈNECH: Gràcies, senyor President.

Jo crec, senyor Conseller, lamento que no dec haver aconseguit d'explicar-me. En realitat, trobo molt bé la decisió de la Conselleria, de subvencionar aquestes famílies d'un barri que estava en una situació límit, Eduard Aunós, i, per tant, és absolutament raonable i just, i llàstima que no pugui ser amb més quantitat que se subvencioni aquestes famílies; la pregunta no és aquesta, que ja dic que trobo absolutament correcta, sinó per què no se subvencionen totes, essent que les altres famílies que són allà hi són també fruit d'expropiacions i han hagut d'anar allà amb les mateixes necessitats que els ciutadans d'Eduard Aunós. Per què uns sí i els altres no, essent que tots hi han anat amb la mateixa necessitat? Per altra banda, quant a criteri, jo no sé si el criteri, diguem-ne, a l'hora d'atorgar una subvenció, ha de ser un criteri estrictament territorial o ha de ser un criteri de situació econòmica familiar. Jo no sé si seria més just veure, diguem-ne, qui pot pagar i qui no pot pagar i, aleshores, ser més atent amb qui no pot pagar que no atribuir un simple criteri territorial que, en principi, no té per què coincidir amb el criteri econòmic. Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Guitart.

Senyor Conseller, només li queden vint-i-set segons.

El Sr. CONSELLER DE BENESTAR SOCIAL: Bé, en vint-i-set segons li diré que s'ha intentat fer no un criteri territorial; el que passa és que unes persones que vivien en un habitatge de divuit metres quadrats, realment estaven en una situació molt límit, i, aleshores, la subvenció, jo entenia que l'havia de fer l'Ajuntament de Barcelona, el Patronat Municipal d'Habitatge, que és a qui pertocava, però ja que no ho podia fer, no estava en les seves possibilitats —deien—, aleshores es va creure que la Generalitat ho havia de fer per a aquests habitatges, que no tots eren iguals, ja que aquests havien patit la pèrdua de tots els seus béns, cosa que no passa als altres que van a viure en aquells...

El Sr. PRESIDENT: Se li ha acabat el temps, senyor Conseller.

Passem a la tercera pregunta, que la formula la Diputada senyora Dolors Torrent, del Grup Socialista. Té la paraula.

Preguntes al Consell Executiu sobre la subvenció del Departament de Cultura per a la producció de pel·lícules i sèries per a la televisió i sobre la subvenció del Departament de Cultura per a programes de promoció cultural de TV3

La Sra. TORRENT: Senyor President, senyores diputades, senyors diputats, si m'ho permet, senyor President, acumularíem la pregunta número 3 i la número 4.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé. Pot fer-ho.

La Sra. TORRENT: Gràcies.

Senyor Conseller de Cultura, ha passat tant de temps des que es va fer la formulació de les preguntes que he dubtat de fer-les. Finalment, he cregut que tenien plena actualitat i vigència perquè els directors i els productors de cinema han protagonitzat durant aquest any una important mobilització en relació amb la manca d'una política cultural de la Conselleria de Cultura i de TV3. Per tant, li formulo les preguntes.

Públicament es va anunciar que el Departament de Cultura de la Generalitat destinarà aquest any una partida de 900 milions de pessetes a impulsar la producció de pel·lícules i sèries per a la televisió. És evident que, per dur a terme una política nacional de cinematografia, cal comptar amb la cooperació de la televisió, però, atesa la potència de recursos econòmics de què disposa TV3, quin és l'objectiu d'aquesta subvenció anunciada per la Conselleria de Cultura? I, d'aquests 900 milions que s'anuncien per a programes de cooperació cultural, s'ha establert algun conveni amb TV3 que contempli les condicions i la quantia econòmica que es destinarà a produccions cinematogràfiques?

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyora Torrent.

L'Honorable Conseller de Cultura té la paraula per contestar.

El Sr. CONSELLER DE CULTURA (Joan Guitart i Agell): Sí, senyor President.

Senyores i senyors diputats... En primer lloc, senyora Diputada, jo crec que els productors i directors de cinema han protagonitzat algunes actuacions aquests darrers mesos, però em fa l'efecte que potser no és tota la informació exactament tal com vostè l'obté, sinó que la principal preocupació que hem tingut ha estat, precisament, per la modificació que els afecta, fonamentalment, dels decrets a nivell d'Estat que regulaven els ajuts a la cinematografia —és a dir, per parlar clar, en canviar el «decret Miró» pel «decret Semprún», i em sembla que aquest ha estat l'objectiu principal de les seves, si més no, de les seves expressions. I nosaltres hi hem participat també, hem parlat amb ells i hi hem col·laborat d'alguna forma, i així ho hem fet arribar també al Ministeri de Cultura en relació amb aquesta inquietud, que és una inquietud fonamentada. Vostè sap que moltes de les..., els ajuts, aquests ajuts de protecció del cinema no han estat transferits, i, per tant, els diners de què es disposa a l'Estat es disposen..., en disposa el Ministeri de Cultura, malgrat la nostra reclamació i no en disposem nosaltres.

Efectivament, nosaltres vàrem signar, a part dels 300..., dels 250 milions que es consignen en el Pressupost, un conveni amb TV3 per incrementar la quantitat destinada a adquirir drets d'antena de pel·lícules catalanes o a la realització de coproduccions amb productors catalans o encàrrecs, preparació de projectes o sèries de televisió. És a dir que el conveni amb TV3 era per incrementar la quantitat que ells ja tenien anteriorment per fer producció catalana. L'import que s'ha destinat a això, que és un increment per a producció, és de 450 milions de pessetes, una consignació addicional. I, efectivament, hi ha un conveni signat amb TV3 en què sí que s'estableix, i s'estableix com això es realitza i, al mateix temps, s'estableix una comissió paritària entre la Direcció de TV3 i la Direcció General de Promoció Cultural per tal de poder fer el seguiment dels projectes que la televisió seleccionarà.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, Honorable Conseller Guitart.

Per fer la rèplica té la paraula la Il·lustre Diputada senyora Dolors Torrent.

La Sra. TORRENT: Vostè em remet al descontentament dels productors del cine català respecte de Madrid. Jo el que li vull discutir... Evidentment que jo abans de formular la pregunta i d'expressar-me avui he parlat també amb el sector, i sóc una

conexidora del descontentament que existeix envers la Conselleria de Cultura. Senyor Guitart, jo el que li volia discutir és..., en relació amb la meua pregunta voldria deixar clar un principi: la peça central que ha de fer possible un cinema en català és l'existència d'una política cinematogràfica de la televisió; cap cinema nacional no ha emergit a Europa sense una televisió al darrere. Totes les televisions europees tenen una política cinematogràfica excepte TV3.

Crec que no és correcte que el Departament de Cultura hagi de subvencionar TV3 per fer política cinematogràfica pròpia. Crec que és una paradoxa que des del Govern és dediquin diners a TV3 per al cinema en català quan, d'altra banda, s'ha dit en aquest Parlament que TV3 s'autofinançava; si és així, no s'hauria de permetre que el Departament de Cultura s'endeutés. El que caldria és sumar esforços des de la Conselleria i des de la televisió pública per promocionar la cultura i el cinema en català. Aquí es fa al revés del que pertoca; no hi ha indústria cinematogràfica pròpia sense el suport de la televisió. Per posar-li un exemple: al País Basc es fa una oferta de suport des de la televisió pública; la indústria cinematogràfica alemanya ha arribat als nivells de qualitat actuals gràcies a l'impuls i al suport de la televisió.

D'altra banda, dels 450 milions, dels 900 per a cooperació cultural que es destinen a produccions cinematogràfiques, vostè diu que s'ha establert un conveni. Fins ara, de tota manera, els productors n'estan descontents; no s'han aclarit criteris, no se'ls ha consultat, i vostè també ho saben. Els professionals es queixen que no es coneixen les condicions; per tant, no hi pot haver control. Només hi ha descontentament, com deia: la incoherència, la manca d'una política cultural clara i seriosa ha fet que, durant aquest any, hagin proliferat les posicions crítiques vers la política cultural del Govern de la Generalitat. De fet, l'empenta cultural innovadora de què presumim els catalans ha quedat per sota de les seves possibilitats, i Catalunya ha perdut així el ritme i les capacitats d'influència: vostè en són, en un grau ben elevat, responsables.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Torrent.

L'Honorable Conseller senyor Guitart té la paraula per a la contrarèplica.

El Sr. CONSELLER DE CULTURA: Senyora Diputada, em sap molt de greu haver-la de contradir, una persona —com vostè diu— tan informada com vostè, però jo tinc cartes i converses i documents dels productors catalans en els quals s'hi manifesten d'acord. Jo en tinc una de molt recent amb les converses i amb les actuacions que hem tingut a la Conselleria. Probablement devien saber que vostè era socialista i es devien pensar que retransmetria el seu descontentament, que això sí que existeix a tot el sector, en relació amb el nou decret anunciat, l'anomenat «decret Semprún», i a aquest sí que hi hagut una..., la professió unànimement s'hi ha mostrat descontenta. Per tant, jo tinc la impressió que vostè, probablement, s'ha equivocat en la seva orientació.

Per altra banda, coincideixo amb vostè en una altra cosa: efectivament, la cinematografia requereix una televisió que sigui capaç de poder tenir una producció cinematogràfica adequada, i això és veritat. És a dir, el cinema de tots els països europeus es fonamenta..., hi dona un gran suport la televisió. I per això, precisament, s'ha fet aquest conveni, en el qual s'in-

crementen de 450 milions les quantitats minses que tenia la televisió. Una televisió pot estar equilibrada econòmicament, però ho pot estar de moltes maneres. I una pot ser perquè no tingui diners suficients per emprendre produccions pròpies, que, per altra banda, són molt costoses. I nosaltres el que hem procurat fer ha estat afegir aquests diners que complementen els que ja tenia perquè puguin destinar-los a producció pròpia, i hi han participat els productors, hi ha moltes persones que hi estan actuant, i, per tant, em sorprèn quan, precisament, vostè diu que no saben de què va, quan hem tingut moltes, diverses converses i hi ha programes i actuacions que s'han iniciat i s'han dut a terme.

Jo crec, senyora Diputada, que en aquest cas no hi ha descontentament amb la política de la Generalitat; jo crec que hi ha una comprensió de l'esforç que es fa, sobretot quan li haig de repetir una cosa, i que jo crec que vostè podria fer alguna cosa en aquest sentit: el fons de protecció al cinema no està transferit; els recursos que s'apliquen des de la Generalitat per a això han estat uns recursos no transferits, i hi ha un recurs al Tribunal Constitucional, però, si nosaltres tinguéssim aquest 30% que reclama, jo li puc assegurar que això sí que satisfaria els productors i els directors perquè disposarien de diners per fer cinema català.

És a dir —i per resumir—, jo crec que el que hi ha és una injustícia en no haver estat transferida aquesta quantitat; aquesta injustícia ha estat sovint reclamada —em sap greu haver-ho de dir amb aquesta claredat— i crec que, en aquest moment, l'element de gran intranquil·litat és, precisament, per aquest Decret que alguns coneixen, però que no se'ls ha acabat de consultar, que hi ha un diàleg, però que sembla que no se'ls acaba d'escoltar, i, per tant, nosaltres l'única cosa que podem fer és acompanyar aquests productors catalans amb uns ajuts insuficients, però que estem convençuts que poden donar un ajut al cinema.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Conseller.

Pregunta al Consell Executiu sobre el nombre de ciutadans europeus

La següent pregunta la formulen els Diputats senyor Manuel Nadal i Arseni Gibert. Té la paraula el senyor Arseni Gibert.

El Sr. GIBERT: Moltes gràcies, senyor President.

Amb motiu de les passades eleccions europees del mes de juny, el Consell Executiu va endegar una campanya institucional amb el lema «Som sis milions d'europeus». Ens podria dir algun membre del Consell Executiu quin era el missatge profund i la intenció d'aquesta campanya, que, la veritat, no ho vam acabar d'entendre?

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Gibert.

Per contestar, té la paraula l'Honorable Conseller senyor Alavedra.

El Sr. CONSELLER D'INDÚSTRIA I ENERGIA (Macià Alavedra): Senyor Gibert, el missatge «profund» (*rialles*) d'aquesta campanya és que els sis milions de catalans som sis milions d'europeus i que, per tant, aquelles eleccions ens concernien. Crec que li puc dir, li puc assegurar que els sis milions de catalans, excepte raríssimes excepcions, ho van entendre (*rialles*).

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Conseller.

Per fer la rèplica, té la paraula el senyor Gibert.

El Sr. GIBERT: No, senyor President, més que rèplica, repregunta, que em sembla que és reglamentàriament ortodoxa. A la llum de la resposta, la repregunta seria: en algun moment d'aquesta darrera campanya de les legislatives va pensar el Consell Executiu a fer una campanya amb l'eslògan «Som sis milions d'espanyols»?

Moltes gràcies.

(*Remor de veus.*)

El Sr. PRESIDENT: El senyor Conseller té llibertat de contestar perquè, és clar, no és el text de la pregunta, però no li coarto la llibertat, si la vol contestar.

El Sr. CONSELLER D'INDÚSTRIA I ENERGIA: La veritat és que no hi vam pensar. (*Rialles i remor de veus.*)

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Conseller.

Preguntes al Consell Executiu sobre l'avantprojecte de l'autopista Terrassa-Rubí, sobre la fórmula de peatge per al tram d'autopista Terrassa-Rubí i sobre la possible adjudicació de la construcció de l'autopista Terrassa-Rubí a l'empresa Autema

La següent pregunta és del Diputat senyor Magí Cadevall, del Grup Socialista, que té la paraula per formular-la.

El Sr. CADEVALL: Si em permet, senyor President, acumularé les preguntes 6, 7 i 8.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé.

El Sr. CADEVALL: Aquestes preguntes són sobre l'autopista Rubí-Terrassa, i voldria fer uns aclariments previs. En primer lloc que no estem contra la construcció de modernes vies de comunicació i que un acte simbòlic, en aquest sentit, seria l'agermanament de les ciutats de Terrassa i Manresa, dues ciutats separades per Sant Llorenç i la serra de l'Obac i ara comunicades per autopista. El problema és la mala qualitat i el peatge. També voldria fer constar que les preguntes van entrar el 10 de maig, fa sis mesos, i aquest retard de sis mesos em farà canviar algun matís.

La primera pregunta és sobre els defectes de l'avantprojecte de l'autopista Rubí-Terrassa. Tant alguns municipis com associacions de veïns varen presentar alegacions; algunes alegacions han estat ateses —per exemple hi ha una millora en la redacció definitiva de l'avantprojecte dels enllaços a l'entrada de Terrassa—, però altres alegacions no han estat ateses, han estat desestimades —algunes referents a l'impacte ecològic: jo insistiria, especialment, en el traspàs de la riera de Rubí, pel sistema de terraplanar i, altre cop, el traspàs de la riera del Palau; això fa que una mateixa vall quedi tancada dues vegades i el barri de les Fonts completament aïllat.

La segona pregunta és: per què s'ha adoptat la fórmula de peatge? Catalunya s'està convertint en un país de peatge i això és totalment inadmissible, si no són casos excepcionals, potser, com el túnel en l'àrea metropolitana. A més a més, en el Pla especial de comunicacions de l'eix Terrassa - Rubí - túnel de Vallvidrera no es preveia la fórmula «peatge», ho sap el senyor Conseller, i vam tenir una desagradable sorpresa quan va sortir aquest avantprojecte de peatge.

La tercera pregunta és: per què s'ha fet l'adjudicació directa a Autema, faltant a totes les normes jurídiques que regeixen en aquest país i a totes les normes ètiques que haurien de presidir

la contractació pública? Sobretot, penso que aquí es tracta d'un cas gravíssim de favoritisme, perquè la valoració de l'avantprojecte és de més de 6.000 milions de pessetes i té, a més a més, un altre aspecte, que és que es dona una concessió, aproximadament, per trenta-cinc anys. En defensa de la legalitat i de l'ètica de les contractacions, el PSC ha presentat un recurs de reposició; com que d'això ja fa més d'un mes, penso que podem entendre que aquest recurs està denegat per silenci administratiu.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Cadevall.

Per contestar té la paraula l'Honorable Conseller senyor Molins.

El Sr. CONSELLER DE POLÍTICA TERRITORIAL I OBRES PÚBLIQUES: Senyor President, aniré responnent per parts.

En primer lloc, la relació de modificacions que s'han introduït en el projecte de l'autopista a través o com a conseqüència d'una informació pública realitzada. S'ha adaptat l'enllaç de l'A-7 a l'obra que s'està executant en aquest tram; s'ha recuperat el traçat que era previst en el Pla especial de comunicacions de l'eix Terrassa - Sant Quirze - Rubí - túnel de Vallvidrera, entre els quilòmetres 1,5 i 2,5 de l'autopista; s'ha modificat l'enllaç amb la carretera de Rubí a Terrassa, deixant-hi tan sols les sortides i les entrades cap a Barcelona i traslladant els altres moviments a l'enllaç del quilòmetre 5: aquesta modificació comporta la rebaixa de rasant i la construcció d'un túnel artificial de 100 metres de longitud, i la raó d'aquesta modificació és la preservació de l'entorn de la zona de Can Felinet —el senyor Diputat, almenys en la pregunta per escrit, feia referència a aquest tram—; s'ha disposat una intersecció a diferent nivell amb l'avinguda del Vallès.

Quant al tema concret del traspàs per la riera de Rubí, que hi feia referència el senyor Diputat, i del Palau, i vistes les alegacions de l'Ajuntament de Rubí, s'ha incrementat la llum dels viaductes al punt quilomètric 5,1, i al punt quilomètric 1,400 del ramal de l'enllaç de Terrassa sud, amb la qual cosa disminueix notablement el terraplanament previst i se salva el risc d'avingudes que l'Il·lustre Diputat demanava o esmentava en la seva pregunta formulada per escrit.

Òbviament, respecte a la baixa qualitat del projecte, i malgrat les moltíssimes alegacions presentades, moltes d'elles molt crítiques, respecte al projecte, cap, ni una d'elles, feia aquesta valoració que fa l'Il·lustre senyor Diputat respecte a la qualitat del projecte tècnic. Probablement no ho coneix el senyor Diputat, però també en el moment de la informació pública del projecte es va treure a informació, per primera vegada, l'estudi de l'avaluació de l'impacte ambiental. Fruit d'aquella avaluació d'impacte ambiental —primer projecte que es fa a Catalunya d'avaluació de l'impacte ambiental—, va venir la informació corresponent i la Comissió d'Activitats Classificades en la seva darrera reunió, de fa poques setmanes, va aprovar, finalment, les prescripcions imposades per aquest estudi d'impacte ambiental. Hi ha molts punts, que recull aquest informe: considera que l'expedient d'avaluació d'impacte ambiental del projecte esmentat s'ha tramitat adequadament; formulà una declaració d'impacte ambiental amb caràcter favorable i després fa tot un reguitzell, tot un seguit de mesures relatives a l'impacte sobre la «gea», mesures relatives a l'impacte sobre les aigües subterrànies i superficials, abans, durant la construcció i durant

l'explotació, mesures relatives a l'impacte sobre la vegetació, mesures relatives a l'impacte sobre el paisatge, mesures relatives a la contaminació acústica, amb la construcció d'uns apanallaments en determinades zones de l'autopista, mesures relatives a la contaminació per pols, etcètera. Per tant, es fa, per primera vegada, s'ha fet aquest estudi d'avaluació d'impacte, la Comissió d'Activitats Classificades ha dictaminat, i aquestes prescripcions s'incorporaran al projecte definitiu —com és preceptiu, per altra banda.

Feia també referència, l'Il·lustre senyor Diputat, al tema de per què de peatge. I en la seva pregunta per escrit fa referència a les males comunicacions d'aquesta zona. Val a dir que no puc estar d'acord amb l'apreciació de l'Il·lustre senyor Diputat: és de les poques zones de Catalunya que està servida amb una autopista lliure de peatge, precisament, que és l'autopista Barcelona-Sabadell-Terrassa.

Quant a la unió concreta entre Terrassa i Rubí, està servida per una carretera de la Diputació de Barcelona; no és competència de la Generalitat de Catalunya i, per tant, si creu el senyor Diputat que està en mal estat, adreçis, en tot cas, a la Diputació de Barcelona, que és la competent en aquesta carretera Terrassa-Rubí, concretament.

Precisament perquè ja hi ha una carretera és quan creiem nosaltres que, per fer una via que és objecte de necessitat, precisament per les que s'estan construint... És curiós que l'Il·lustre senyor Diputat només cregui que és necessari el peatge en el túnel de TABASA: és l'única carretera de Catalunya que, pel que es veu, creu el senyor Diputat que aquesta sí que s'ha de fer per peatge —no deixa de ser curiós.

El tram Terrassa-Rubí unirà, exactament, dos trams de carretera de peatge: el túnel de TABASA i la Terrassa-Manresa. O sigui, el que no tindria cap sentit és fer una autopista lliure de peatge, precisament, en una zona que és intermèdia entre dues autopistes de peatge. La Terrassa-Rubí, tal com està programada actualment, és d'acord amb l'existència de dues autopistes de peatge, la Terrassa-Manresa i el túnel de TABASA. Per tant, crec que queda plenament justificat el perquè del peatge en aquest tram, per altra banda relativament curt quant a quilòmetres respecte a la longitud total de l'itinerari, que, com li dic, comença, de fet, a la Via Augusta de Barcelona i finalitza exactament a Sallent —no és Manresa, és exactament a Sallent.

Quant al perquè de l'autorització d'aquesta perllongació de la concessió de Terrassa-Manresa, aquí ha fet esments a l'ètica que, jo, Il·lustre Diputat, permeti'm que hi passi per sobre, sense..., fent veure que ni l'he sentit, perquè crec que és el que es mereix.

La Llei 8/1972, del 10 de maig, ateses les peculiaritats de les concessions que constitueixen el seu objecte, regula específicament en el seu article 25 l'ampliació de les concessions d'autopistes existents, com un supòsit diferenciat al d'atorgament de concessions per a la construcció i l'explotació de noves autopistes. D'acord amb les potestats que atribueix a l'Administració aquest precepte, que és una llei, senyor Diputat, el Consell Executiu de la Generalitat, en data 28 de juliol de 1989, va aprovar el conveni d'ampliació de la concessió de l'autopista de peatge Terrassa-Manresa, adjudicada pel Decret 351/86, del 18 de desembre, amb el tram Rubí-Terrassa, segons l'avantprojecte XB032, que autoritza aquest Conseller —el Conseller de Política Territorial i Obres Públiques— a formalitzar el conveni cor-

responent. L'ampliació s'ha acordat en apreciar la concurrència dels pressupòsits establerts a tal efecte per l'article 25 d'aquesta Llei del 72, amb subjecció estricta al procediment que aquest precepte estableix, adaptat a la mateixa organització de l'Administració de la Generalitat.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, Honorable Conseller. El senyor Cadevall pot fer rèplica.

El Sr. CADEVALL: Respecte als defectes, senyor Conseller, tinc aquí una fotocòpia de l'avantprojecte definitiu, i no correspon al que diu. Per exemple, la llum dels viaductes s'ha ampliat, diguem-ne, un tram per banda, però això no soluciona el problema: queda el terraplenament, que destrueix, que talla la vall. Segon, ha estat incorrecta la seva informació que s'havia solucionat l'accés a diferent nivell de l'avinguda del Vallès: si el senyor Conseller ha llegit l'avantprojecte definitiu, sabrà perfectament que allà hi ha una cosa impresentable, que és que diu que hi ha una partida alçada per desenvolupar una solució, i ni es pressuposa ni es dona la solució tècnica, i, això, senyor Conseller, ho ha de fer una empresa privada que potser mirarà més el negoci que no pas la qualitat tècnica de la solució.

Segon, sobre el peatge. És caríssim; a més a més, el peatge que han posat, en pessetes, del 88..., que ja ho veurem, quan s'estrenarà, a quin preu serà, no? I, a més a més, el pla anterior —per alguna cosa es fa, aquest pla especial, aquesta planificació, senyor Conseller— preveia que aquesta autovia complia una funció comarcal, també; per tant, hi havia enllaços complets. En el moment que ha estat una autopista de peatge, s'han fet enllaços incomplets i no serveix per a una funció comarcal, senyor Conseller —i no faci bromes amb les carreteres de la Diputació que, a més a més, en aquests moments, l'han reparada totalment—, que aquest pla comarcal preveia, doncs, una funció..., aquest pla de comunicacions, una funció comarcal que no tindrà de cap manera amb aquests semienllaços i el peatge... I d'això s'ha queixat l'Ajuntament de Rubí, tots els ajuntaments, no me n'he queixat jo, senyor Conseller.

I, finalment, anem a l'últim punt. Són vostès els qui han dit que s'atenien a l'article 25 de la Llei d'Autopistes: no he estat jo. Doncs, llegeixin, si us plau, bé, l'article 25 de la Llei d'Autopistes, perquè allà diu molt clarament que «només per necessitat del servei» es pot fer una ampliació. Jo li pregunto, senyor Conseller, es pot, sensatament i racionalment, considerar una ampliació un tram de set quilòmetres, que està separat dos quilòmetres i escaig per un tram lliure de peatge de l'autopista de Manresa? Perquè, el que vostès diuen que és una..., n'ha dit «perllongació», llegeixi bé, allà no parla de «perllongació», parla d'ampliació —que podia tenir un sentit molt diferent. I com es pot dir que és una ampliació un traç discontinu, sobretot quan tots els antecedents consideraven que l'autopista Rubí-Terrassa formava part de l'eix del túnel de Vallvidrera i no de l'autopista Barcelona-Sabadell-Terrassa-Manresa, quan vostès mateixos, a l'autopista de Manresa, li han posat el títol d'A-18 i hi han posat el quilometratge de l'A-18?

I una altra cosa: si llegeix bé aquest article 25, veurà que en el paràgraf 2 diu que es necessita el dictamen previ del Consell d'Estat. On és, senyor Conseller, aquest dictamen previ del Consell d'Estat, que és el que podria aclarir si té raó vostè o tinc raó jo? Per tant, penso que tenim un motiu suficient i el partit s'està pensant seriosament que, si vostès no fan cas de les

nostres denúncies polítiques, aquest assumpte l'haurem de portar a un judici contenciós administratiu, i veurem, senyor Conseller, qui té raó.

Jo lamentaria molt que un tribunal hagués de desautoritzar imprudències fetes per la Generalitat en benefici d'una empresa privada, perquè, senyor Conseller, no és l'únic incident que passa amb aquesta empresa: quan hi va haver el problema del viaducte de la Baells, ja va sortir de seguida el Delegat del Govern, el delegat territorial, abans de tenir cap informe, a dir que l'empresa no és responsable. Per tant, hi ha casos repetits de favoritisme respecte a aquesta empresa: algun motiu hi deu haver —jo no el sé, senyor Conseller; m'agradaria que me'l pogués explicar.

I, a més a més, han aplicat malament, però molt malament, quant a tècnica jurídica, l'article 25. I, a més a més, en la inauguració de l'autopista de Manresa, el senyor Pujol ho va dir molt clar, el senyor President; va dir: «Tenim la voluntat política de donar la concessió a aquesta empresa, i ja buscarem una fórmula jurídica». Senyor Conseller, la fórmula jurídica que han buscat és molt dolenta.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Cadevall.

A l'Honorable Conseller li queda un minut i deu segons per a la contrarèplica.

El Sr. CONSELLER DE POLÍTICA TERRITORIAL I OBRES PÚBLIQUES: Gràcies, senyor President.

Primera, el tema que comentava, del Consell d'Estat, com vostè sap, senyor Diputat, bona part de les competències del Consell d'Estat han estat traspassades al que es diu, al que s'anomena la Comissió Jurídica Assessora, i aquesta Comissió Jurídica Assessora ha fet l'informe preceptiu en aquest cas, i l'ha fet, i, òbviament, és favorable. I probablement l'Il·lustre Diputat potser no ho coneix, però així és. Només perquè la Comissió Jurídica Assessora el mes de maig ja havia fet aquest informe favorable, el senyor President va fer l'afirmació que va fer en el moment de la inauguració de la Terrassa-Manresa, perquè, òbviament, a través de la voluntat política, però també a través de l'informe favorable de la Comissió Jurídica Assessora, ja estàvem en condicions d'afirmar la forma jurídica que adoptaria la realització d'aquest tram d'autopista Terrassa-Rubí. Per tant, informe del Consell d'Estat —en aquest cas, de la Comissió Jurídica Assessora.

Segonament: si vostè, doncs —que segur que ho fa—, va pel món, s'adonarà que moltes de les autopistes que existeixen avui tenen lliures de peatge els trams urbans, els trams que es poden considerar circumvallacions. És aquest és cas del tram de circumvallació de la ciutat de Terrassa, que té dos quilòmetres, que ja s'ha fet, que posa en comunicació l'A-18 amb l'autopista Terrassa-Manresa i que igualment posarà en comunicació, sense trencar la seva continuïtat, l'autopista Terrassa-Rubí. Per tant, entenem nosaltres —com ho ha entès, també, la Comissió Jurídica Assessora— que existia i que es donava aquest supòsit contemplat per la Llei d'Autopistes, de possibilitat de tirar endavant l'autopista Terrassa-Rubí a través d'aquest mecanisme d'ampliació de la concessió de la Terrassa-Rubí.

Per últim —i referent al contingut del projecte definitiu—, no és l'avantprojecte que vostè coneix l'últim projecte. Com vostè sap, precisament... em penso que el dia 4 de desembre, la concessionària està obligada, pels terminis exposats en la concessió, a presentar el projecte definitiu. Només serà el projecte

definitiu el que podrà demostrar si contempla o no totes aquestes coses que —li ho repeteixo, senyor Diputat— estan incloses dintre de les prescripcions a través de les quals la concessionària ha de fer el projecte definitiu. Només després podrem entendre'ns respecte a si es recullen o no les coses que jo he dit.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, Honorable Conseller.

*Pregunta al Consell Executiu sobre les obres
d'habilitació del Vapor Marcet per a
l'escola pública Lanaspà, de Terrassa*

La següent pregunta també la formula el Diputat senyor Magí Cadevall, que té la paraula.

El Sr. CADEVALL: Gràcies, senyor President.

Aquesta pregunta és sobre l'habilitació del Vapor Marcet per al col·legi públic Lanaspà, de Terrassa, que és un col·legi dividit en dos locals separats, i això creava un greu problema. El senyor Conseller havia assegurat que estava fet el projecte i es disposava de recursos, mentre que el Cap dels Serveis Territorials deia que no existia aquest projecte i això va motivar la pregunta per aclarir la situació. També aquí el temps transcorregut fa que, en aquest moment, em consti que ja hi ha un projecte acabat, que tots els qui han vist aquest projecte diuen que es tracta d'un projecte excel·lent, i que ha començat en aquest moment l'enderrocament de les parts no aprofitables de l'edifici. Per tant, només em queda preguntar al senyor Conseller quan s'adjudicarà aquesta obra i en quins terminis es realitzarà.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Cadevall.

Per contestar la pregunta, té la paraula l'Honorable Conseller senyor Laporte.

El Sr. CONSELLER D'ENSENYAMENT (Josep Laporte): Gràcies, senyor President.

Senyor Cadevall, vostè ha explicat moltes coses... No cal que entrem en la discussió sobre les dates en què l'Ajuntament de Terrassa va fer la transferència dels terrenys a la Generalitat. Contestant breument el que vostè pregunta, li puc dir que el termini previst és de divuit mesos a partir del començament de les obres d'enderroc.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, Honorable Conseller.

Vol fer rèplica, el senyor Cadevall?

El Sr. CADEVALL: Només agrair al senyor Conseller la informació.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies.

*Pregunta al Consell Executiu sobre el
Premi Internacional Catalunya*

La següent pregunta la formula l'Illustre Diputat senyor Jaume Sobrequès, que té la paraula.

El Sr. SOBREQUÈS: Moltes gràcies, senyor President.

Com és sabut, el passat 2 de maig, l'Institut Català d'Estudis Mediterranis —que va ser qualificat per l'Honorable senyor Joan Hortalà com a *tinglado* personalista— va convocar el Premi Internacional Catalunya —que va ser qualificat per l'Illustre Diputat senyor Ignasi Riera com a «propri d'una república bananera»—, i el motiu de la meua pregunta és demanar al Consell Executiu que ens expliqui quines motivacions ha tingut la con-

vocatòria d'aquest Premi, i per quina causa aquest any la concessió va ser feta d'una manera tan precipitada, amb absoluta manca de rigor i de seriositat, fins al punt que hi ha amplis sectors del món de la cultura internacional i nacional catalana que consideren que això va comprometre el prestigi internacional del Govern i de les institucions catalanes.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Sobrequès.

Pel Consell Executiu, té la paraula l'Honorable Conseller senyor Guitart.

El Sr. CONSELLER DE CULTURA: Miri, em sap molt greu no poder fer esment de cap dels diputats que no estan en aquesta Cambra, però el que jo li puc dir és que aquest Premi es va crear i es va convocar, precisament, per prestigiar Catalunya i per donar-li una projecció externa. I també li haig de dir que, des del moment que es va atorgar el Premi, des del moment que va ser concedit, varen desaparèixer les crítiques que hi havia hagut. I tothom va reconèixer que aquest acte del dia 24 en la figura de Karl Popper va aconseguir un ressò a Catalunya, a tot l'Estat i internacionalment envejable.

Jo li podria donar, de la mateixa manera com feia referència a diversos diputats, em podria referir a informes internacionals. Per exemple, com s'hi va referir, d'una manera encomiàstica, la mateixa Televisió Espanyola, o diferents fonts d'informació, com el *Herald Tribune*, o l'agència France Press. És a dir, crec que ha contribuït a prestigiar Catalunya, es va fer amb aquesta intenció, i crec que la persona que es va guardonar ha contribuït a aquest prestigi.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Conseller.

El senyor Sobrequès té la paraula per formular rèplica.

El Sr. SOBREQUÈS: Moltes gràcies, senyor President.

Lluny de la meua intenció posar en qüestió la vàlua professional del guardonat, ni tampoc la solvència del jurat que va atorgar aquest premi, però ningú no em podrà negar que aquesta concessió va ser feta en una situació plena de greus irregularitats.

En primer lloc, el premi es va concedir —concedir— només un mes i mig després d'haver estat creat per aquest Parlament, es va tancar la concessió del premi un mes i mig després d'haver estat creat per aquest Parlament l'òrgan que l'havia creat, la qual cosa, segons manifestacions fetes pel responsable d'aquest Institut, posa en relleu que, un any abans que el Parlament aprovés la creació d'aquest Institut, ja es treballava en la concessió d'aquest premi, la qual cosa, com a mínim, és una desconsideració per la tasca que el Parlament ha de realitzar.

En segon lloc, la concessió es va fer en absència de gairebé la totalitat de membres del jurat, i el responsable de l'Institut va mani estar que aquest jurat s'havia cartejat, s'havia comunicat per telèfon i s'havia comunicat per *fax*. És, com a mínim, una manera singular de reunir-se un jurat internacional que té una comesa tan important.

I, darrerament, darrerament, li haig de dir que les reaccions que va provocar la manera de capteniment de la forma de convocatòria va ser molt censurada, perquè, realment, la gent del sector de la cultura catalana no s'explica com, quan el premi més important que atorga Catalunya, el Premi d'Honor de les Lletres Catalanes, té una quantia determinada, es crea un premi internacional deu vegades més ben dotat que aquest que guarda un capteniment i una obra cultural d'una persona de

l'àmbit dels Països Catalans...

El Sr. PRESIDENT: Se li ha acabat el temps.

El Sr. SOBREQUÉS: Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: L'Honorable Conseller senyor Guitart?

El Sr. CONSELLER DE CULTURA: Sí, senyor President.

Només per intentar respondre les qüestions que formula el senyor Diputat.

Miri, quan vostè diu «en absència de gairebé la totalitat dels membres del jurat», no és exactament així, senyor Diputat: hi va haver quatre representants del jurat —arribats de França, dels Estats Units, de Madrid i un de Barcelona—, que van lliurar, en nom dels seus companys —però n'hi havia quatre, dels membres—, al notari de l'Il·lustre Col·legi de Barcelona, el senyor Jesús Led, les paperetes signades per la totalitat del jurat i amb el nom del candidat —és a dir, no hi havia *fax*: eren paperetes signades per tots els jurats. I aquest jurat, després, es va reunir amb la quasi totalitat dels seus membres el dia de la concessió del premi; és a dir que, els qui per absència no van poder formalitzar amb la seva presència la votació, ho van fer per papereta signada que va anar davant de notari i després van comparèixer en l'acte d'atorgament del premi.

La segona cosa és la precipitació, però el senyor Diputat m'ha donat la mateixa..., ell mateix ha respost. Com vostè sap, hi va haver un retard en el procés, primer legislatiu, i després burocràtic, d'aquest Projecte de Llei, a causa del canvi de legislatura, però el senyor Diputat em deia que feia un any que s'estava preparant aquest premi. Per tant, jo no crec que hi hagués una precipitació, sinó que, en tot cas, hi va haver una superposició de la feina realitzada i el moment que es va atorgar. I, quant a la quantia del premi, senyor Diputat, és un premi important perquè així es pretenia, i es pretenia prestigiar Catalunya. Hi ha molts muntatges culturals que s'estan fent avui que costen més diners que aquest premi; per tant, jo crec que la quantitat que s'ha donat és una quantitat adequada i suficient per tal de contribuir a aquest millor prestigi del nostre país.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, Honorable Conseller Guitart.

*Pregunta a l'H. Sr. Conseller de Benestar Social
sobre les raons que té per negar-se a facilitar
el Pla d'Actuació al Districte de Ciutat
Vella a un il·lustre senyor diputat*

Per formular la següent pregunta, té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Joan Oliart.

El Sr. OLIART: Gràcies, senyor President.

Senyores i senyors diputats, senyor Conseller de Benestar Social, val la pena que recordi el procés que ha dut a la formulació d'aquesta pregunta. A final de febrer, el Conseller de Benestar Social va anunciar a la premsa l'existència d'un pla d'actuació al districte de Ciutat Vella, de Barcelona. Immediatament, aquest Diputat va sol·licitar, pel Reglament, per l'article 13.2, que li fos tramès aquest Pla. Al cap d'un mes —és a dir, just el temps que dona el Reglament perquè es pugui contestar—, aquest Diputat va rebre una resposta del Conseller de Benestar Social que li denegava la tramesa de l'esmentat Pla. Aquest va ser un dels factors que va dur aquest Diputat i un altre diputat a presentar una interpellació al Consell Executiu so-

bre la seva política informativa. En aquell debat, aquest Diputat tampoc no va saber, no li van donar satisfacció sobre les raons per les quals no li havia estat tramès aquest Pla en el moment que el va demanar. Immediatament després d'aquesta interpellació, aquest Diputat va presentar, aleshores, aquesta pregunta oral. Un dia després de l'entrada de la pregunta al Parlament, el Pla va ser tramès, però... Naturalment, en aquest moment aquest Diputat disposa del Pla, però els motius pels quals oportunament no va ser tramès, d'acord amb el Reglament, doncs, romanen; per tant, la pregunta que jo faig ara al Conseller de Benestar Social —la reformulo una mica, però és la mateixa— és: per quins motius no va ser tramès el Pla oportunament?

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Oliart.

Té la paraula l'Honorable Conseller senyor Comas, per contestar.

El Sr. CONSELLER DE BENESTAR SOCIAL: Molt Honorable senyor President, senyores i senyors diputats... Quan vostè va fer la petició, senyor Diputat, d'aquest Pla, no existia el Pla. Hi va haver la presentació, a l'Ajuntament de Barcelona i a diferents col·lectius que treballen a Ciutat Vella, d'un avantprojecte que aleshores, en aquell moment que vostè va demanar el Pla, estaven en període de consultes i d'intercanvi. I això és el que jo vaig contestar, per mitjà del Molt Honorable President del Parlament, el 6 d'abril. Concretament, deia: «Les raons de tal posició rauen en el fet que l'esmentat Pla es troba en procés de consultes obertes amb diferents organitzacions o entitats que poden ésser afectades per la seva posterior aprovació», etcètera.

Aleshores, vostè, el dia 24 de maig, va fer aquesta pregunta. Quan jo li vaig enviar el Pla... A més —aquesta és una qüestió que es pot comprovar—, jo no tenia aquesta pregunta de vostè. Jo, quan vaig tenir aquest Pla, l'hi vaig enviar, el 25 de maig; si vostè fa fer entrada en el Parlament el 24, és molt comprensible que jo, el 25, no pogués tenir la seva pregunta. Per tant, vostè té aquest Pla, no hi va haver cap intent d'amagar-lo —hauria estat absurd—; quan nosaltres vam arribar a pactar amb l'Ajuntament de Barcelona i amb les altres entitats el que s'havia de fer, el que estàvem d'acord tots plegats a fer, li vaig trametre el Pla que té al seu poder.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, Honorable Conseller.

Per fer rèplica, el senyor Oliart té la paraula.

El Sr. OLIART: Sí. Senyores i senyors diputats, senyor Conseller, bé, jo dissenteixo de la seva contesta; jo he pogut comparar aquest Pla amb el Pla que oportunament va ser distribuït a les associacions de veïns, i que també va ser distribuït al districte de Ciutat Vella, i és el mateix; és exactament el mateix, no hi ha cap tipus de modificació.

De qualsevol manera, en el moment que aquest Diputat demana un pla —o projecte de pla, que no ve al cas—, l'obligació de la Conselleria de Benestar és trametre el que en aquell moment té, i el que en aquell moment havia ja distribuït a tothom, és a dir a les associacions de veïns i al districte de Ciutat Vella. I a mi em sembla que això, indubtablement, és un menyspreu a aquest Diputat, és un menyspreu a tots els diputats d'aquest Parlament, i és un menyspreu, naturalment, al Parlament, que té l'obligació de controlar l'Executiu. I, naturalment, si no té els documents per poder controlar l'Executiu, és molt difícil que aquest control pugui ser eficaç.

Jo, el que penso, senyor Conseller, és que vostè, el que vol, és que precisament el Parlament no el pugui controlar, perquè vostè vagi fent propaganda, vagi fent publicitat de plans que, després, realment, no es realitzen. Perquè una altra cosa que aquest Diputat ha fet abans de formular aquesta pregunta és mirar quin grau de compliment ha tingut aquest Pla —aquest Pla— a Ciutat Vella...

El Sr. PRESIDENT: Se li ha acabat el temps.

El Sr. OLIART: Vostè va prometre mil milions de pessetes, i en aquest moment només hem arribat, essent molt generosos, a considerar que vostès han complert un 25%, és a dir 250 milions. Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: L'Honorable Conseller, per contestar.

El Sr. CONSELLER DE BENESTAR SOCIAL: Sí. Telegràficament.

Jo tinc el deure de contestar el que se'm demana, i aleshores, en aquell moment, se'm va demanar un pla i el pla no existia; aquesta és la primera qüestió que jo vull fer. Que coincidien l'avantprojecte amb el projecte definitiu? És que l'avantprojecte estava molt ben fet i, per tant, va merèixer la conformitat de tothom. I, aleshores, és aquesta, la raó. Si les associacions de veïns o l'Ajuntament de Barcelona no l'haguessin trobat bé, doncs, l'hauríem discutit i hauria estat absolutament diferent, perquè el Departament estava decidit a acceptar les al·legacions o els punts de vista que li haurien pogut formular.

Quant al grau de compliment, excepte un punt, que és el projecte d'un polisportiu que no s'ha pogut plantejar fins ara perquè l'Ajuntament de Barcelona no ens ha donat els terrenys pertinents —ara hi són—, tota la resta s'ha complert. Jo, a primers de febrer, tinc per costum demanar la compareixença a la Comissió de Política Social; fins ara, no se m'ha demanat mai, sempre l'he demanada jo: tres vegades que hi he acudit ha estat per iniciativa pròpia, i, per tant, això que se'm digui que jo, aleshores, no acudeixo al Parlament, és, com a mínim, una qüestió que no és veritat. Tingui per segur el senyor Diputat que, si em demana aquesta qüestió, en la compareixença que jo faré —que ja la vaig anunciar— el mes de febrer, vostè podrà demanar-me totes les comprovacions que siguin al cas, d'aquest Pla i de qualsevol altre pla que el Departament hagi promogut.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, Honorable Conseller.

Pregunta al Consell Executiu sobre la instal·lació d'indicadors d'accés al pàrquing de vehicles que transporten matèries inflamables i perilloses a la sortida 33 de l'A-17

La següent pregunta la formula la Il·lustre Diputada senyora Maria Dolors Montserrat, que té la paraula.

La Sra. MONTSERRAT: Gràcies, senyor President.

Senyores i senyors diputats... Voldria adreçar-me a vostè, senyor Conseller, fent una petita història d'aquesta pregunta. Nosaltres, el 16 de febrer d'enguany li vàrem formular pràcticament la mateixa pregunta, i li comunicàvem que, a la sortida número 33 de l'autopista A-7, no hi havia cap indicador que per aquella s'accedia al pàrquing de matèries inflamables i perilloses del riu Clar, a Tarragona. Vostè, al cap d'un mes tot just, ens va contestar adreçant-nos la contesta en la qual ens diu: «Els rètols de qualsevol tipus de senyalització a l'autopista

A-7 corresponen a l'empresa concessionària ACESA, sobre la qual tan sols té responsabilitat la Delegación del Gobierno Central sobre Autopistas, ja que aquesta A-7 és una concessió de l'esmentat Govern». Al cap de pocs dies, a través, en aquell moment, del nostre Senador del Grup Popular, senyor Jorge Fernández, vàrem adreçar una pregunta al Govern, i els comunicàvem pràcticament el mateix, que en la sortida número 33 de l'autopista A-7 no existia tal indicador, i que la senyalització de l'existència d'aquest estacionament afavoriria, sense cap dubte, la seguretat del transport en general, i especialment la seguretat dels vehicles que portaven les matèries inflamables i perilloses. Ens contesta, el mes de juny, el Govern, i ens contesta dient-nos... Un moment... (*Pausa.*) Ens contesta dient que el Ministerio de Obras Públicas y Urbanismo ja havia sol·licitat a la Generalitat de Catalunya la realització d'una proposta concreta respecte a això. Per aquest motiu hem formulat la pregunta que avui ens ocupa, perquè, en definitiva, la bona senyalització comporta donar a conèixer l'excel·lent aparcament del riu Clar i contribuir en benefici del risc que comporta el trànsit de mercaderies perilloses. Res més, i moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Montserrat.

L'Honorable Conseller senyor Molins té la paraula per contestar.

El Sr. CONSELLER DE POLÍTICA TERRITORIAL I OBRES PÚBLIQUES: Gràcies, senyor President.

Senyora Diputada, efectivament, com vostè sap, ja existeix la senyalització, tant a les carreteres 240, com 420, com 340, i dos senyals més en els ramals de l'autopista A-17. Pel que fa a la senyalització que cal situar damunt de la mateixa autopista A-17, tal com li deia en la meua resposta que vostè esmentava, tant a la sortida 33 com en altres punts a seleccionar, no és competència nostra, no la podem autoritzar nosaltres. Ara estem, nosaltres, per iniciativa pròpia, fent un estudi de senyalització específic, a través d'un consultor especialitzat, ja que aquest senyal no està contemplat en el catàleg del Ministerio de Obras Públicas y Urbanismo, respecte a aquest tipus de senyal. Aquest estudi va ser encarregat el mes de març, aproximadament; el mes de juliol vam rebre un primer avançament, que vam comunicar a la Delegación del Ministerio aquí, el mes de setembre, i que hi donarem entrada oficial i formal el mes de desembre, que és quan aquest consultor privat ens enviarà la proposta concreta de senyalització.

En qualsevol cas, la senyalització no podrà ser duta a terme fins que el Ministerio adopti, si és el cas —si és que ho fa—, la introducció d'aquest senyal que nosaltres li proposem com a senyal oficial. Fins que no estigui continguda dintre de les normes del MOPU, no podrà efectuar-se ni realitzar-se aquesta senyalització.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, Honorable Conseller. La senyora Montserrat té la paraula per fer la rèplica.

La Sra. MONTSERRAT: No, res més. Moltes gràcies, em dono per contestada.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Montserrat.

Pregunta al Consell Executiu sobre el garantiment de la seguretat viària al quilòmetre 11 de la C-246

Passem a la pregunta següent, que formula l'Il·lustre Diputat senyor Bauzá, del Grup Popular.

El Sr. VIDAL-QUADRAS: La pregunta es retira, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Es retira; doncs, queda retirada.

Les preguntes següents, les 14, 15 i 16, han estat posposades; per consegüent..., i ja es compleix l'hora, donarem per acabat el capítol de preguntes, i continuarem amb l'ordre del dia, que és el punt desè, que és interpellació... No, que s'ha ajornat, aquest. El quinze: interpellació al Consell Executiu sobre la política de garantiment de la seguretat de les instal·lacions industrials. *(Pausa.)*

Interpel·lació al Consell Executiu sobre la política relativa a l'energia nuclear

La vuit no s'havia formulat: com que no he clos jo o no he suspès la sessió aquest matí, sinó que ho ha fet el Vice-president, a mi m'havien passat els papers com si aquesta s'hagués tramitat ja. De manera que el punt vuitè: per formular la interpellació al Consell Executiu sobre la política relativa a l'energia nuclear, té la paraula l'Illustre Diputat senyor Marià Pere.

El Sr. PERE: Senyor President, senyores i senyors diputats, els comunistes pensem que Vandellòs ens indica que el mite de la seguretat de les centrals nuclears no és cert. És a dir, Harrisburg, Txernòbyl i Vandellòs ens indiquen que aquest mite no és cert.

Voldria aclarir també que el tema de les centrals nuclears no és una qüestió electoral, com a vegades s'està intentant tractar. És una qüestió que ens interessa a tots, a tota la societat, com els temes de la desmilitarització, de la pau, la coexistència pacífica i el medi ambient. És una qüestió que caracteritza la nova etapa històrica que estem vivint; és el que alguns en dirien un tema de catalanisme polític, altres d'humanitat o de civilització de vida. Per tant, és un tema que hem de resoldre conjuntament, que si és un tema que no es discuteix bé és condicionant de poder discutir altres interessos.

Per tant, és un tema que s'ha de discutir amb nova mentalitat i no amb concepcions administratives. Ens hem de situar a la nova etapa històrica. Diria, per tant, que és un tema que s'ha de fer molt de debat, molta transparència, molta transparència, molta informació i un compromís de suma d'esforços per crear la nova situació històrica. I amb aquest tarannà, amb aquest tarannà, els comunistes entrem a discutir el tema.

En el camí del tancament de Vandellòs avui ens porta a plantejar al Consell Executiu unes preguntes-suggeriments, en pla constructiu, que l'accident de Vandellòs ens obliga a plantejar, a obrir un debat i a tractar solucions, tenint en compte que el 40% de les centrals nuclears estan a Catalunya en relació amb l'Estat espanyol i tenint en compte que només hi ha dues concentracions tan importants de centrals nuclears al món, que és a Catalunya i a un altre lloc, i que ara fa poc s'està començant a debatre la desnuclearització del Mediterrani.

Per tant, el problema no és tenir o no tenir competències per a nosaltres; el problema és no tenir o tenir competències, per a nosaltres; el problema és que els catalans hem de fer propostes, hem de dir, hem de contribuir, hem d'intervenir, hem de dir el que pensem sobre aquests temes i, fins i tot, fer suggeriments als organismes que corresponguin. Mai hem d'amagar el cap sota l'ala.

Per tant, amb aquest tarannà de participació, de consciència

nacional, els comunistes formulem al Consell Executiu les següents preguntes, i diria preguntes-suggeriments en pla constructiu. Vist l'informe preliminar sobre l'accident del 19 d'octubre de Vandellòs, elaborat pel Consell de Seguretat Nuclear, aquest informe dona una part de raó a aquest Diputat que parla, en la seva intervenció a la Comissió, quan va fer la compareixença el senyor Conseller Macià Alavedra.

La primera pregunta que faria és si, degut a la distància que hi ha entre l'informe del Consell de Seguretat Nuclear i l'informe que ens va fer el senyor Conseller, el senyor Conseller, Macià Alavedra, farà una nova compareixença voluntària a la Comissió d'Energia, per veure de discutir quins són els elements nous que ens planteja l'informe del Consell de Seguretat Nuclear i, per tant, poder discutir tranquil·lament aquests elements nous.

La segona pregunta és: a la primera Legislatura d'aquest Parlament, quan es va posar en marxa la central nuclear d'Ascó, el Parlament va demanar un informe al catedràtic senyor Agustí Alonso, que els ecologistes anomenen l'«informe secret», sobre les conseqüències d'un accident de grau mitjà, que s'hauria pogut donar a Ascó. La pregunta és: vist el que fa referència a Vandellòs i vist que hi ha una situació nova a Catalunya, d'industrialització, demogràfica i, fins i tot, industrial, si el Consell Executiu pensa realitzar un estudi semblant en relació amb Vandellòs I i les altres centrals en aquests moments històrics.

Tercera. Vist l'informe del Consell de Seguretat Nuclear, pensa el Consell Executiu exigir i fer el seguiment de les penalitzacions que s'hagin d'aplicar a l'empresa?

Quarta. Tenint en compte i atès que no es varen complir les cinc propostes de correcció demanades el 86, segons l'informe del Consell de Seguretat Nuclear —l'empresa no va complir les cinc correccions demanades i el mateix informe es planteja que part d'aquestes incorreccions són i estan i tenen a veure amb l'accident—, la pregunta és, tenint en compte que el Consell de Seguretat Nuclear ha estat constituït per la Llei 15 del 1980, del 22 d'abril, de creació del Consejo Nuclear, que en l'article 2, apartat d), diu que el Consell Nuclear ha de portar a terme la inspecció i el control amb l'autoritat de suspendre el seu funcionament per seguretat —és a dir, el Consell Nuclear té potestat per demanar la suspensió de la central nuclear—, la pregunta és si el Consell Executiu pensa demanar explicacions al Consell de Seguretat Nuclear pel fet que no va demanar cap suspensió des del 86, corrent el perill que corria aquesta central nuclear. I el perill el corria Catalunya; per tant, crec que, el Consell Executiu, seria bo que ens digués si pensa demanar explicacions del perquè no es va demanar la suspensió.

Cinquena pregunta. Què opina o què opinarà el Consell Executiu sobre el model de gestió tècnica de subcontracte que té Vandellòs —que, com sap molt bé el senyor Conseller, a Europa s'està treballant amb un model de gestió autosuficient: tots sabem que el model de subcontracte dona molts beneficis als sectors bancaris; ara, és un model insegur i a Europa s'està treballant amb un model autosuficient—; què en pensa el Consell Executiu d'aquest tema i si pensa fer alguna acció o alguna reflexió.

Sisè. Què opina el Consell Executiu de la distància tan forta que hi ha entre els màxims a rebre, com a indemnització per l'assegurança en cas d'accident per part de les centrals nu-

clears, entre el que es dona als Estats Units, el que es dona a França i el que es dona a Espanya, que és escandalós!

Setena pregunta. Corren rumors, i jo vull plantejar una pregunta: en les proves de contaminació realitzades a la mar Mediterrània, en els últims cinc anys, alguna vegada s'ha trobat plutoni en petites proporcions?

Vuitè. Té el Consell Executiu algun pla d'investigació sobre els efectes dermatològics produïts per efectes radiològics d'aquestes centrals en normal funcionament? És a dir, tothom sap que en aquests moments a Europa s'estan fent estudis que les centrals nuclears, en normal funcionament, produeixen efectes dermatològics. És a dir, la pregunta és si el Consell Executiu pensa fer algun pla d'investigació i, com a conseqüència i en correspondència, un pla d'intervenció de la salut pública especial a aquest respecte amb els habitants de la zona.

Novè. Pensa establir un criteri el Consell Executiu sobre les deficiències actuals que tenen els cementiris nuclears? És a dir, quan es treu el combustible cremat, s'ha de col·locar en un cementiri; tothom sabem els problemes que hi ha actualment de cementiri. Té algun criteri el Consell Executiu al respecte? Així mateix, com el Consell Executiu pensa que s'ha de realitzar algun pla de seguretat especial en relació amb el transport del combustible cremat que surt de Vandellòs i surt de les centrals d'aquella zona i se'n va cap a França? Així com si, després d'aquest accident, el Consell Executiu pensa que és necessari revisar les distàncies d'evacuació immediata i àrea de control i vigilància d'aliments després d'aquest accident —ja sé que això ho vam discutir un dia, però encara que ho haguem discutit un dia, després d'un accident cal reflexionar si vam correspondre bé. I, en aquest sentit, també, preguntar si pensa el Consell Executiu plantejar un programa que millori l'estructura material i formació dels bombers.

Desè. Sap el Consell Executiu si es compleixen els acords signats internacionalment amb l'agència internacional nuclear, que limiten l'ús del plutoni del combustible cremat per a bombes atòmiques? —ho pregunto en relació amb les vendes que des de Vandellòs s'estan fent cap a França.

Onze. Té comptats el Consell Executiu els costos socials que implica tota l'activitat entorn a les centrals i que són costos socials que estan a càrrec de l'Estat i a càrrec de Catalunya, que paguem tots, però que no graven amb el valor del quilovat/hora, que són costos molt importants abans que arriben a l'urani natural en el marc de tota la seguretat entorn de la central nuclear i en els marcs posteriors del combustible cremat?

Dotze. Ha estudiat el Consell Executiu l'impacte de l'accident de Vandellòs en l'economia catalana pel que fa a la indústria, el comerç i el turisme?

Tretze. El 92 s'ha de redefinir el Pla Energètic Nacional —parlo del Pla energètic de l'Estat—: pensa el Consell Executiu posar a debat al Parlament de Catalunya les bases d'un nou model energètic tenint en compte la Comunitat Europea, sense descartar fonts d'energia alternativa, com han realitzat Àustria i Dinamarca? Ja sé que no és competència nostra de fer el Pla, el PEN, el Pla Energètic Nacional, però sí que és competència política, si estem d'acord que som nació, de dir el que pensem els catalans i què volem els catalans sobre aquest Pla energètic nacional.

I voldria acabar amb un tema, i és mostrar la meva preocupació perquè en una intervenció aquest matí s'ha col·locat un di-

putat en una situació, jo diria, antidemocràtica. És a dir, podem retrocedir: s'han presentat en aquest Parlament diverses propostes de resolucions, una d'elles presentada pel nostre Grup, que demanava el tancament de Vandellòs —demanava el tancament—; el que s'ha votat és que no obrin. Senyores i senyors diputats, no és el mateix que no obrin o que es tanqui i es clausuri i es faci la piràmide de cimentació; no és el mateix (*remor de veus*). I és ben democràtic...

El Sr. PRESIDENT: Silenci!

El Sr. PERE: I és ben democràtic que encara que nosaltres haguem votat d'una forma escalonada les dues o tres propostes, com a mal menor, que continuem insistint perquè no ens creiem encara que es tanqui aquesta central i continuem pressionant perquè es tanqui aquesta central. I és ben democràtic. Per tant, no neguem que es continuï plantejant, perquè negar això són posicions de retrocés democràtic.

Gràcies, senyor President; gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies. L'Honorable Conseller, senyor Macià Alavedra, té la paraula per contestar.

El Sr. CONSELLER D'INDÚSTRIA I ENERGIA: Senyor President, senyores i senyors diputats, senyor Marià Pere, vostè fa una interpellació amb la qual em fa diverses preguntes —suggeriments, en diu vostè. Són unes preguntes que res tenen a veure amb la interpellació que fa. Com vostè sap, la interpellació sempre ha de tractar del capteniment, és a dir de la línia política general; les preguntes concretes tenen un tràmit parlamentari, que és el de preguntes; els suggeriments tenen el tràmit parlamentari de les proposicions no de llei, o, en tot cas, de les mocions. Per tant, jo recullo totes aquestes preguntes-suggeriments —les he apuntat: vostè ha dit dotze o tretze, però com que alguna devia tenir diverses preguntes, jo en tinc setze, d'apuntades—; me les estudiaré amb tot l'interès i, si vol, ho tornarem a comentar.

Li'n contestaré una, d'entrada. No tinc previst tomar a comparèixer davant la Comissió per fer una altra informació. I li diré el perquè. Perquè com a Consell Executiu, com a Govern —i vostè interpel·la el Govern—, nosaltres ens hem de moure dins de la legalitat, i els partits o els grups parlamentaris poden transformar la legalitat, i també el Govern fent propostes en el Parlament, que és qui pot transformar la legalitat, dins del marc de les seves competències, dins el marc de les competències de cada administració, però, quan jo li contesto com a Conseller, per sobre de mi i per sobre de tots hi ha la llei vigent, el marc legal, que és una de les grans de la democràcia, és l'imperi de la llei: jo m'haig de moure dins d'aquesta llei, vostè ho ha de comprendre. Vostè, com a diputat interpellant, pot preguntar quantitat de coses que totes van més enllà de les nostres competències, i a més vostè ho diu, «ja ho sé, que no són competències de vostè», però em sembla que davant d'un tema tan greu, i per evitar la confusió, valdria la pena que expliquessin quin és el marc legal en el qual ens movem d'una vegada per totes. Jo ho vaig intentar explicar a la Comissió en la sessió informativa. Aquella sessió informativa jo la vaig demanar per un motiu, perquè encara el Consell de Seguretat Nuclear no havia emès el seu informe preliminar, i ja ha emès un informe provisional, ara ha emès l'informe preliminar i estem a l'espera de l'informe definitiu. Jo creia que tenia l'obligació de comparèixer per informar del que jo sabia.

Crec que el que jo vaig dir lliga bastant amb l'informe; si hi ha alguna contradicció —que quedi clar—, qui té raó és l'informe del Consell de Seguretat Nuclear, no aquest Conseller que va informar, qui té raó és l'informe del Consell de Seguretat Nuclear: no es discuteix, perquè els seus informes són vinculants per a totes les administracions, i són vinculants per a l'Administració que hi té competència, que és el Ministeri d'Indústria i Energia, de l'Administració central.

L'altre dia vostè devia veure per televisió el Ministre d'Indústria i Energia, el senyor Claudio Aranzadi, que li preguntaven sobre aquest tema, i va dir: «No diré res. Esperaré l'informe definitiu del Consejo de Seguridad Nuclear, perquè aquest és un informe preliminar, un informe que aporta moltes dades, i aquestes dades valen sobre tot el que pugui dir jo. Per tant, no li contestaré res del que diu el Consejo de Seguridad Nuclear; basta llegir el que diu i, per mi, acatar-ho —i per vostè discutir-ho, si vol, però per mi acatar-ho.»

Senyor Marià Pere, vostè sap que no tenim competències sobre aquest tema, o no tenim les competències, almenys, importants; tenim unes funcions encomanades. L'energia es considera un element clau de la planificació econòmica general, i, per tant, l'elaboració dels plans energètics nacionals queda reservada a l'Administració de l'Estat. I estem ara sota la vigència del Pla Energètic Nacional de 1983, que va contenir la decisió de posar algunes centrals nuclears en construcció en situació de moratòria, que van ser Lemóniz I i II, Valdecaballeros i Trillo II. La revisió del Pla Energètic Nacional que es faci podrà contenir o la posada en funcionament d'aquestes centrals nuclears, o la decisió de tancar-ne alguna, o la posada en moratòria d'altres, o la continuïtat de la moratòria d'aquestes.

Per part de la Generalitat, la seva activitat en temes energètics ve formulada pels articles 9, 10 i 12, que diuen: «Aprofitaments hidràulics, canals i regadius, quan les aigües corrin íntegrament per dins de Catalunya; instal·lacions de producció, de distribució i de transport d'energia, quan aquest transport no surti del seu territori i el seu aprofitament no afecti una altra província o una altra comunitat autònoma; aigües minerals, termals, subterrànies», etcètera. Per tant, queda clar que una central com aquesta queda fora de les competències de la Generalitat perquè, si fos poc, l'article 12 de l'Estatut, referent a competències sobre indústria, exclou d'una manera explícita les indústries que estiguin sotmeses a la legislació de mines, hidrocarburs i energia nuclear: no solament és una competència que no tenim, en funció de les competències que la Constitució atribueix a l'Estat, sinó que el mateix Estatut d'Autonomia, en l'article 12, ho exclou d'una manera expressa. Per tant, la legislació aplicable és una altra; demana una sèrie d'autoritacions que totes són de l'Administració central.

I la Llei 80, de creació del Consejo de Seguridad Nuclear, estableix que aquest organisme és l'únic responsable en matèries de seguretat nuclear i protecció radiològica, i assumeix les funcions que tenia abans la Junta de Energía Nuclear i el Consejo de Seguridad Nuclear —ho dic per aclarir alguna cosa que s'ha dit aquest matí, que estava nomenat pel Govern central; no és veritat, no ha estat nomenat pel Govern central: està adscrit a les Corts Generals i nomenat per les Corts Generals per donar-li un criteri d'independència i per sobre de totes les administracions, i es va voler, quan es va fer aquesta llei, que en un tema tan delicat com la seguretat nuclear, precisament, hi

hagués un organisme que inspirés respecte a tothom i que pogués dictaminar amb criteris tècnics i científics, més enllà del joc polític del moment.

Jo crec com vostè que aquest no és un tema electoral. Jo no en faig cap acusació, però convé que aquests temes siguin dictaminats més enllà del joc polític, perquè son temes, efectivament, que s'han de tractar amb una gran cura.

El Consejo de Seguridad Nuclear és independent de l'Administració central, vincula l'Administració central, vincula les administracions, i ha d'informar preceptivament el Congrés i el Senat, semestralment. No entraré en el detall de la descripció del que és el Consejo de Seguridad Nuclear, però diré que el Parlament de Catalunya va instar el Consell Executiu a signar acord d'encomanament de funcions amb el Consejo de Seguridad Nuclear, i això va ser signat el 15 de juny del 84, i, posteriorment, ampliat. Aquest encomanament de funcions, senyor Marià Pere, cobreix fonamentalment tres aspectes: el control —ho deia aquest matí el senyor Vidal-Quadras— dels plans de vigilància ambiental a l'entorn de les centrals nuclears, que consisteix en la presa de mostres que nosaltres fem, segons un programa que ens defineix el Consejo de Seguridad Nuclear, que portem a analitzar a uns laboratoris que ens defineix el Consejo de Seguridad Nuclear, i que nosaltres enviem al Consejo de Seguridad Nuclear perquè ell en faci l'avaluació; en segon lloc, fem la inspecció de les instal·lacions radioactives a Catalunya, sobretot per a les aplicacions mèdiques, i el transport de material nuclear a Catalunya. Per controlar aquestes funcions encomanades, que són unes funcions d'amidament, i d'amidament que, a més, fem continuadament, d'una manera redundant, per tenir-les no únicament segons el programa que ens defineix el Consejo de Seguridad Nuclear, sinó en qualsevol moment, i que nosaltres també enviem a aquest Parlament, doncs, s'ha creat el Consell de Seguiment de Seguretat Nuclear a Catalunya.

Ho repeteixo: el marc jurídic defineix que l'únic organisme competent és el Consejo de Seguridad Nuclear i que el Ministeri d'Indústria i Energia, que és qui ha d'actuar, rep informes preceptius i vinculants.

Ara, vostè, senyor Marià Pere, en la seva interpellació em diu quin és el nostre posicionament sobre l'energia nuclear en el seu conjunt, i jo crec que valdria la pena parlar seriosament d'aquest tema.

Miri, la situació de cobertura elèctrica a Catalunya, en aquests moments, és la següent: hi ha una cobertura procedent d'energia hidràulica del 22,6%, de tèrmiques del carbó de l'1,5%, de fuel o de gas del 2,5% i d'energia nuclear del 73,4%. Aquesta és una situació que hem heretat, és així. Quina és la situació real? Que el potencial hidràulic català es troba pràcticament explotat en la seva totalitat —excepte petits aprofitaments, excepte les minicentrals, que, per altra banda, reben una gran oposició ecològica, però que tampoc resolen cap problema—, es troba esgotat: hi ha algun gran projecte d'inundació dels Col·legats, que avui dia seria impossible de tirar endavant, és un projecte una mica fantasmagòric. Per tant, el creixement d'aquest recurs de producció elèctrica és limitat. Jo crec que quan es parla de la posició sobre l'energia nuclear s'ha de tenir en compte això.

Una altra font de producció d'electricitat és el carbó, que a Catalunya està limitada a una única central, la de Cercs, que

crema el carbó del Berguerdà, que és un carbó de baixa qualitat, molt ric en sofre, i li recordo que el director de la central de Cers, per altra banda, ha estat processat i condemnat, per contaminació; vull dir que es veu difícil augmentar la producció tèrmica per motiu del carbó, si no és important carbó a Catalunya.

L'altra font de producció és l'ús de derivats del petroli, i totes les polítiques de tots els Estats i les comunitàries de països desenvolupats recomanen, donen directrius i diuen que es faci un esforç per reduir la dependència de petroli. Jo li volia recordar un tema del qual ja ningú no en parla, i que va passar fa ben pocs anys, que és la crisi del petroli, que va produir una crisi econòmica general en el món desenvolupat, que vam patir a Catalunya d'una manera molt forta, que va propiciar la destrucció de molt teixit industrial, que ens va portar a l'atur fins a taxes del 22 o del 23%, crisi de la qual a penes ens estem començant a recuperar des del segon semestre del 1985. Aquesta és la realitat.

I, per tant, hi ha l'energia nuclear, evidentment, que no està exempta de problemes, no està gens exempta de problemes, però que, en aquests moments, representa el 73% de la producció de Catalunya, i, com deia el senyor Gimeno aquest matí, a curt termini, d'una manera immediata, no s'hi veu una alternativa; si algú l'aporta, l'estudiarem amb el màxim interès, però les alternatives de les quals es parla són, evidentment, les energies renovables, és l'energia solar, és l'energia eòlica, és la biomassa, són les minicentrals, és la cogeneració, són tots aquests temes sobre els quals la Generalitat ha fet un esforç molt considerable, que continuarem fent aquest esforç molt considerable, però que, en tots els països occidentals representa, aproximadament, el 2% del total de la producció energètica: el màxim, els que ho tenen més desenvolupat, representa el 2%.

Jo li puc assegurar, senyor Diputat, que la Generalitat ha fet un esforç en aquest tema: més de 20.000 metres quadrats de panells solars, diverses instal·lacions eòliques, aprofitaments de biomassa de més de 150.000 tones equivalents de petroli per any, 30 milions de quilovats/hora anuals de producció en petites centrals hidràuliques, diversos aprofitaments geotèrmics, a més de les instal·lacions de cogeneració que han fet múltiples empreses de Catalunya i que han rebut el nostre ajut. Nosaltres hem destinat a això —i amb l'ajut de la Comunitat Econòmica Europea— molts diners, i realment puc dir, sense cap petulància, que som els que més hem fet a nivell de tot l'Estat.

Jo crec que la lluita està a assegurar al màxim la seguretat de les centrals nuclears, seguint els criteris del Consell de Seguretat Nuclear, instant el Consell de Seguretat Nuclear, com va fer aquest Parlament, a posar les garanties màximes a actuar.

Jo crec que políticament no m'haig de definir: en el debat de política general aquest Parlament s'ha definit, s'ha definit en alguna resolució per unanimitat, i aquesta resolució per unanimitat, que demanava la no-continuitat de la central de Vandellòs I i que no es tornés a obrir la central de Vandellòs I, jo, com a Conseller d'Indústria i Energia, i seguint l'impuls del Parlament de Catalunya, la vaig comunicar immediatament al President del Consejo de Seguridad Nuclear, el senyor Donato Fuejo, i al Ministre d'Indústria, senyor Claudio Aranzadi.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, Honorable Conseller.

El senyor Marià Pere té cinc minuts per a rèplica.

El Sr. PERE: No, en primer lloc, Conseller Macià, sé... —no, no és normal, això, no? (*remor de veus*)—, Conseller Macià, sé que la suma de tretze preguntes són una interpellació, són una interpellació perquè cal agafar el fil conductor de les tretze preguntes. Jo puc admetre que avui vós no esteu en condicions de contestar-les, i espero la contesta, espero la contesta d'una forma tranquil·la, perquè és bo, és bo que entrem en aquests temes.

Estava fent una interpellació, no unes preguntes desfilades. També amb la consciència que estava parlant d'una part de l'energia nuclear que ens preocupa a Catalunya. Perquè hauria pogut parlar de més coses: per exemple, un tema que em preocupa són els problemes de contaminació que han aparegut en algun hospital de Barcelona, per exemple. Però hauria pogut parlar d'altres coses, però avui ens interessa discutir aquestes coses.

Insisteixo en una cosa: jo crec —i vull deixar-ho clar—, jo no em vull sentir súbdit d'organismes especials, em vull sentir ciutadà i, per tant, amb el dret d'opinar quin és el futur model de Catalunya, que no hi hagi cap organisme per sobre de nosaltres —encara que hagi estat nomenat especialment— que ens negui el dret a opinar (*se sent un crit de «bravo!»*), i aquest és un tema que nosaltres hem d'opinar...

El Sr. PRESIDENT: Li prego al públic...

El Sr. PERE: ...al màxim.

El Sr. PRESIDENT: ...que s'abstingui —perdó, perdó, senyor Pere—, que s'abstingui en absolut de formular qualsevol manifestació, perquè, per manament del Reglament, em veuré obligat a pregar-los que se'n vagin de la sala. Continui, senyor Pere.

El Sr. PERE: És a dir, el dret a opinar sembla que és important, al marge de qui ha de decidir. Perquè, si no —jo els ho vull dir amb claredat—, fa temps que estic sentint la constant discussió sobre la contradicció entre centralisme i drets nacionals. No serà que, de vegades, renunciem a exercir aquests drets voluntàriament? I dic: és cert que hi ha una contradicció constant, des de fa bastant temps, entre centralisme i drets nacionals, però també hem de, nosaltres, exercir aquest dret, també hem de decidir el model o, almenys, dir quin model volem, i, aquest, l'hem de discutir entre tots, aquest, l'hem de discutir entre tots, i plantejar-lo allà on correspongui. I que després no vingui que haguem de dir: «Oh, és que ens fan això, és que ens fan això altre...». I això té molt a veure —ho he dit abans— amb alguna cosa que amb algun diputat de per aquí estic d'acord —d'Unió Democràtica—, que és el problema del catalanisme polític. O —ho he dit abans— amb alguna cosa que estic molt d'acord, també: amb el futur de la humanitat. És a dir, aquests són temes que jo penso que o els deixem clars, per veure com democràticament obrim un debat sobre l'energia nuclear i les seves conseqüències, o sobre models energètics, que ha de concloure el 92...

Segon. Dic: jo em sento ciutadà, i no súbdit, depenent d'algú que decideixi.

Un altre element: dir que, malgrat tot, nosaltres... Vostè diu que em contestarà més tard, però vull dir que jo he plantejat uns temes... De dir: al Consell Nuclear, cal dir-li per què no va intervenir. Perquè una de les conseqüències de la seva no-intervenció és aquest accident. I cal fer un altre aclariment: per què no vau intervenir? Almenys, fet legalment com correspongui,

però cal dir-li-ho, cal dir-li-ho, i nosaltres tenim aquesta obligació.

Hi ha altres temes que són de competència directa: el tema de salut, que he plantejat. Per exemple, avui s'estan estudiant a Europa les conseqüències d'una radiació normal d'una central, que és el 125. Resulta que avui s'estan fent aquests estudis de les repercussions, i es fan plans especials de salut. Nosaltres..., això és una matèria nostra, i l'hem d'entrar, aquest tema.

Tinc una diferència amb vostè, senyor Conseller Macià, que és que, per a mi, la crisi del petroli no va ser l'origen de la crisi que vam tenir, sinó que, en tot cas, era un símptoma d'una altra crisi —però deixem-ho aquí: en tot cas, és una discussió de dues visions de la vida, de dues concepcions del món.

Ara bé, exactament vostè ha plantejat vint-i-dos..., els percentatges de fonts d'energia que tenim a Catalunya. És cert que hi ha un 73% d'energia nuclear; és cert que això no es pot tancar d'avui per a demà —això seria suïcida—, però també és cert que ens adonem que les conseqüències d'un aparell d'aquest tipus, en aquest moment, que hi ha una distància entre possibilitats humanes i desenvolupament tecnològic, és..., se'n va a un milió d'anys posteriors —per tant, hem de pensar molt bé en funció de la humanitat del futur. I els valors que costen d'inversió, que són —vostè ho sap, que costa molt, una central nuclear— 200.000 milions de pessetes, i 400.000 milions de pessetes, són valors que es poden perfectament invertir, per exemple, en tèrmiques, que avui vostè sap que hi ha filtres —en tèrmiques—, hi ha filtres que perfectament estan controlant tots els aspectes de contaminació: avui ja hi ha avenços tecnològics en aquest sentit. I, compte!, hi ha avenços tecnològics en aquest sentit: per tant, no estic ja plantejant un contra-pla energètic; estic dient: «Discutim-ho, discutim-ho; no ens aturem, discutim-ho, i discutim-ho abans del 92 per poder dir què volem i què no volem».

Però hi ha gent que ho està discutint. És més: curiosament, hi ha una distància —i acabo aquí— entre els debats que vostès fan fora d'aquest Parlament, com, per exemple, el debat sobre el simposium sobre la Terra... Allà s'estan discutint unes coses i aquí es discuteix una altra cosa. I hem d'acabar amb aquesta situació política, que els representants del Parlament, allà al simposium de la Terra, discuteixin una cosa amb tècnics i aquí discutim una altra cosa: si allà es discuteixen alguns dels elements que jo he plantejat aquí, en aquesta taula —que algun diputat de la dreta diu que no—, que allà es discuteix, per què no ho podem discutir aquí, per què no ho podem discutir aquí? Jo crec que és bo! S'ha d'entrar en nova mentalitat; si no, quedarem endarrerits, parlarem molt d'Europa i quedarem endarrerits amb aquests canvis que està havent-hi en aquests moments, internacionals.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, Il·lustre senyor Marià Pere.

Per contestar, té la paraula l'Honorable Conseller senyor Macià Alavedra.

El Sr. CONSELLER D'INDÚSTRIA I ENERGIA: Sí, senyor President, molt breument.

El dret a opinar, evidentment, el té el senyor Marià Pere, i ningú li pot discutir, i, de fet, ho està fent: ho va fer l'altre dia en el debat de política general, ho fa ara i ho continuarà fent, utilitzant tots els instruments que el Reglament posa a la seva mà. I, a més a més, pot opinar com a ciutadà. I, a més a més,

aquest Parlament també pot expressar opinions —de fet, com a conclusió del debat de política general, el que va fer el Parlament va ser expressar una opinió, perquè sempre que s'actua fora de les competències pròpies, no es fa altra cosa que expressar una opinió, i la decisió es pren en els llocs on hi ha les competències.

La diferència entre ciutadà i súbdit..., en podríem parlar molt, seria un tema interessant: jo crec que, efectivament, l'important és ser ciutadà. Però ser ciutadà, per sobre de tot, és acceptar les lleis vigents, sobretot quan aquestes lleis han estat aprovades democràticament. I la Llei que aprova el Consejo de Seguridad Nuclear, del 80, és una llei democràtica i que estableix que el que diu el Consejo de Seguridad Nuclear és vinculant per a nosaltres. I, per tant, jo crec que això és ser perfectament ciutadà, acceptar aquest marc legal. Una altra cosa és que, després, allà on es pot modificar, que és a les Corts Generals, el senyor Marià Pere intenti fer-ho modificar a les Corts Generals, i que utilitzi, si convé —i si pot—, una opinió del Parlament de Catalunya com un integrant més de la seva lluita per fer modificar el que diuen les Corts Generals. Però ni més ni menys que això: el que decidim aquí, sobre aquest tema, com que no en tenim competències, serà simplement una opinió. I, això, cal dir-ho al poble de Catalunya, perquè, si no, l'enganyem; si no, vostè, aquí fa uns discursos... (*Forta cridòria en el sector del públic.*)

El Sr. PRESIDENT: Xxxttt! (*Continua la cridòria.*) Silenci! Escoltin!, vagin..., retirin..., retirin aquests... (*Persisteix la cridòria.*) Xxxttt...! Bé, faci..., faci el favor d'abandonar la sala! (*Persisteix encara la cridòria.*) Se suspèn la sessió, se suspèn la sessió durant cinc minuts!

(*La sessió se suspèn a un quart de set de la tarda i vuit minuts i es reprèn a un quart i tretze minuts.*)

El Sr. PRESIDENT: Es reprèn la sessió.

El Sr. CONSELLER D'INDÚSTRIA I ENERGIA: Bé, jo continuo dient que creiem que si fem creure, efectivament —i això n'és una mostra—, que el que diem aquí pot resoldre aquests temes, estem enganyant el poble de Catalunya, perquè nosaltres, el que podem fer, és recomanacions, expressar opinions... Jo crec que això n'és una mostra i que hem de tenir el rigor de dir que, aquí, simplement expressem opinions.

Perquè, senyor Marià Pere, vostè diu que abans del 92 aquí hem d'arreglar aquests problemes, i vostè sap que en el Parlament de Catalunya, aquests problemes, no els arreglarem. Les Corts Generals, evidentment, poden fer molt més, però jo li diria que fins i tot el tema de l'energia nuclear és un tema que va més enllà: en primer lloc, perquè, per exemple, França té 55 centrals nuclears, té el cost de l'energia nuclear més barat que qualsevol altre país europeu; en el tema del *common carrier* europeu, que funcionarà a partir del 92, i de la lliure circulació, també, de l'energia, el gran problema que s'està plantejant és precisament que Alemanya veu amb por com França pot vendre-li l'energia, que la produeix més barata a causa de les fonts de producció nuclear, i que aquest és un tema que va molt més enllà del Parlament de Catalunya, més enllà, jo diria, de les Corts Generals, i que és un tema a nivell europeu.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, Honorable Conseller. (*L'I. Sr. Subirà demana la paraula.*) El senyor Subirà demana la paraula per...?

El Sr. SUBIRÀ: Senyor President, per una qüestió d'ordre, i donada la gravetat dels fets que s'han produït a la Cambra, anuncio que el nostre Grup parlamentari presentarà, en la forma convenient —que estem estudiant—, un escrit a la Mesa per veure quin grup parlamentari ha lliurat les invitacions als ciutadans que s'han comportat de la manera que acabem de veure.

El Sr. PRESIDENT: Queda anunciat aquest propòsit.

Modificació de l'ordre del dia

El novè punt de l'ordre del dia, la interpe·llació, ha quedat posposat, i així mateix la que constituïa el punt desè.

Interpe·llació al Consell Executiu sobre la política de garantiment de la seguretat de les instal·lacions industrials

Per consegüent, es passa al quinzè punt de l'ordre del dia, que és la interpe·llació sobre la política de garantiment de la seguretat de les instal·lacions industrials, que formularà el Diputat Il·lustre senyor Santiago Riera i Olivé: té la paraula.

El Sr. RIERA I OLIVÉ: Gràcies.

Molt Honorable senyor President, senyores diputades i senyors diputats, sé que el que ha passat aquí és empipador, però els prego que ho superem i situem el tema o l'atenció en el tema que vaig a tractar, perquè és un tema, al meu entendre, important. I, si en el que estàvem parlant anteriorment les nostres competències són certament limitades, en aquest cas hi tenim moltes competències. Per tant, em penso que és bo que en parlem.

L'estiu de l'any 87, aquest Ple del Parlament va aprovar una llei, la Llei de Seguretat de les Instal·lacions Industrials, una llei important: legislàvem, així, en una de les competències que se'ns havia traspassat més antigament, la seguretat a les instal·lacions industrials. Intentàvem, amb aquesta Llei, posar al dia els mecanismes, els instruments que tenia l'Administració per tal de garantir, garantir per als ciutadans, tot tipus d'instal·lació industrial a Catalunya.

Penso que és hora de fer un balanç, senyores i senyors diputats, del compliment de les normatives de seguretat industrial que s'estan emprant a Catalunya. Cal dilucidar si el Govern fa o no fa tot el que hauria de fer per garantir aquesta seguretat, i penso que si ho féssim, senyores i senyors diputats, aquest balanç no seria positiu, malauradament no seria positiu. L'increment d'accidents que malmeten el medi, l'increment d'accidents que lesionen persones per incompliments de normatives, aquests darrers anys han anat augmentant al nostre país. L'accident de l'Hospital Prínceps d'Espanya, a Bellvitge, amb la caiguda d'un ascensor, és una demostració clara, senyores i senyors diputats, que aquí hi ha dificultats, que el Govern no fa tot el que hauria de fer, que hi ha incompliments de normatives greus que no es poden tornar a repetir.

Permetin-me, senyores i senyors diputats, que faci una mica de memòria del que va passar aquella tarda del 21 de maig a l'Hospital de Bellvitge —no és culpa meua, que arribi aquesta interpe·llació la data que som: va ser presentada el 2 de juny al Parlament; vostès saben els motius que han fet que es posposés a la data d'avui. Aquella tarda del 21 de maig la caiguda lliure d'un ascensor d'aquest hospital a la tarda va causar set morts:

aquesta caiguda lliure d'aquest ascensor va ser provocada pel trencament de l'espàrrec que sostenia la cabina i, successivament, per la manca de funcionament correcte de l'anomenat «paracaiguda» o sistema de frenatge de la cabina, que havia de funcionar.

És un fet certament irreversible, i més quan hi ha hagut, malauradament, set morts. Per tant, vegin en aquesta interpe·llació, senyores i senyors diputats, vegin no altra qüestió, en estudiar, en preocupar-nos d'aquest afer, que la voluntat que no es torni repetir mai més un accident d'aquest tipus en cap ascensor del nostre país, a poder ser.

Però això ens obliga —i no faríem cas de les nostres obligacions si no ho féssim— a exigir responsabilitats si hi van ser i, en tot cas, a aclarir els fets per demanar corregir allò que no va funcionar per tal que no es torni repetir. Exigir responsabilitats, senyores i senyors diputats, perquè s'ha demostrat, al meu entendre clarament, que l'empresa conservadora d'aquests ascensors no estava complint les seves obligacions periòdiques de revisar els punts essencials d'aquest ascensor; no estava complint el temps adequat per tal d'anar revisant en el temps que li pertocava aquell aparell que va fallar, aquell ascensor —primera qüestió.

Per l'incompliment del titular d'aquesta instal·lació, l'incompliment del titular d'aquesta instal·lació, que és l'Institut Català de la Salut, per no haver fet a temps, no haver encarregat la revisió obligatòria que tenia obligació de reclamar abans del 31 de desembre de l'any 88 —segon incompliment greu, senyores i senyors diputats.

Un altre incompliment molt greu: per l'incompliment de l'empresa concessionària de la Generalitat, la qual havia d'haver acudit en temps i forma corresponent quan, en data 4 d'abril, segons fonts del mateix hospital, li va ser reclamat que anés a fer la inspecció i en data 21 de maig encara no s'hi havia acostat —sembla que pensava fer-ho a final..., o al juny, sembla que pensava fer-ho.

Aquestes inspeccions, senyores i senyors diputats, aquestes revisions havien, precisament, de revisar *especialment i forçosament* els dos elements que van fallar: l'espàrrec de sosteniment de la cabina i el frenatge, el «paracaiguda» de l'ascensor. Ja mai sabrem, senyores i senyors diputats, ja mai sabrem, per desgràcia, si aquestes inspeccions, aquestes revisions, si s'haguessin fet com corresponia fer, si aquest accident no s'hauria produït; ja no ho sabrem mai, això, senyors diputats. En qualsevol cas, insistir-hi més, que per això tenim l'obligació política els diputats d'aquesta Cambra d'exigir responsabilitats, si hi van ser, i, en qualsevol cas, reclamar totes les modificacions que calgui amb l'actitud de qui correspongui per tal d'evitar que això es pogués tornar a repetir.

Exigir responsabilitats en primer lloc a qui, senyores i senyors diputats? A la Conselleria de Sanitat del Govern de la Generalitat de Catalunya, de la qual depèn l'Institut Català de la Salut, de la qual depèn l'hospital. Com pot ser possible, com pot ser possible, senyores i senyors diputats, que declaracions dels responsables de l'hospital i declaracions del Conseller, que és més greu, arribin a dubtar, arribin a dubtar i posar en dubte que la revisió s'havia de fer al cap de dos anys i, si no, que s'havia de fer al cap de quatre? Com és possible que els responsables de l'hospital dubtessin que la revisió obligatòria s'havia de fer al cap de dos anys i diguessin que això era dubtós, que

ells es pensaven que s'havia de fer al cap de quatre anys? Com és possible, això, senyores i senyors diputats?

Responsabilitat del Departament de Sanitat per no haver demanat en temps i forma la inspecció obligatòria; responsabilitat del Departament de Sanitat perquè l'hospital no seguia amb atenció el compliment curós del contracte de manteniment que tenia amb l'empresa mantenidora d'aquest ascensor.

També té responsabilitat aquí, senyores i senyors diputats, el Departament d'Indústria, perquè al Departament d'Indústria, per la llei, li correspon, lògicament, la tutela, la inspecció de les instal·lacions industrials a Catalunya: en aquest cas, la tutela, la inspecció del compliment de les normatives que afecten els ascensors. Perquè, senyores i senyors, en virtut d'aquesta tutela i d'aquesta obligació d'inspecció que té el Departament d'Indústria, lògicament tenia els elements per haver pogut, haver pogut detectar amb prou temps i forma que en aquell hospital havien passat més de dos anys i no s'estava fent la revisió obligatòria, la qual, foçosament, s'havia de fer.

Per tant, com he dit abans, és un fet irreversible, la voluntat que no es torni repetir, però per a això cal conèixer l'opinió del Govern. Per això jo pregunto a aquesta Cambra si se'm pot dir, per part del Consell Executiu, quants expedients s'han obert producte d'aquest afer. Quines responsabilitats s'han exigit al Departament d'Indústria? N'hi ha hagut en cap Departament? Què s'ha exigit al Departament de Sanitat? Hi ha hagut alguns expedients oberts? A qui? Com? De quina manera? S'ha exigit alguna cosa a l'empresa concessionària, l'entitat col·laboradora de l'Administració, que havia de fer la inspecció al meu juí amb temps suficient, i no a final de maig, encara no haver-s'hi presentat? S'ha fet algun expedient? Hi ha alguna qüestió en aquest tema? I no sols això. Per a la tranquil·litat dels ciutadans de Catalunya en un tema com aquest, senyores i senyors diputats, em pot dir el Govern, em pot dir el Govern quants ascensors públics i privats, en aquest moment, s'han revisat a Catalunya? Quants en manquen per revisar? Quants estan fora de termini als efectes d'inspecció obligatòria? Cal modificar la reglamentació que, en aquest sentit, està traçada per incrementar la seguretat en alguns aspectes? Cal fer-ho, o és suficient la normativa que existeix? Quantes sancions s'han fet a partir de les inspeccions que hi hagi hagut, a través de les entitats col·laboradores, en alguns ascensors tancant-los provisionalment, producte d'inspeccions que s'hagin fet a Catalunya?

En definitiva, senyores i senyors diputats, en un tema com aquest, penso que la nostra obligació —no ja de l'oposició: de tots— és exigir responsabilitats, i encara, almenys, aquest Grup no coneix que s'hagin exigit, i, en qualsevol cas, demanar garanties perquè això no es torni a repetir. Per això interpel·lem el Govern en aquest afer i esperem amb atenció la resposta que ens pugui dar. Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Riera.

Per contestar, en representació del Consell Executiu, té la paraula l'Honorable Conseller senyor Alavedra.

El Sr. CONSELLER D'INDÚSTRIA I ENERGIA: Molt Honorable President, senyores i senyors diputats, és una voluntat decidida del Consell Executiu l'exercici i el desplegament de les seves competències en matèria de seguretat d'instal·lacions industrials. Aquest desplegament té com a referència la Llei del 9 de juliol del 87, que va ser aprovada per aquest Parlament per unanimitat. Aquesta Llei regula la intervenció de

l'Administració i marca el conjunt de mesures vinculants amb finalitats preventives, que són d'aplicació a les instal·lacions industrials. La filosofia del sistema de la Llei que vam aprovar i del que s'està aplicant comporta quatre fases principals.

La primera intervenció es produeix en relació amb el disseny i la fabricació de determinats elements de les instal·lacions, i aquests elements estan subjectes a homologació i, en determinats casos, a comprovacions periòdiques de la fabricació en sèrie.

La segona intervenció té per objecte els projectes de les instal·lacions, que estan sotmesos a liberalització industrial, però que l'Administració comprova, per mostreig, i que han de complir els requisits reglamentaris.

La tercera intervenció es produeix en l'execució per inspeccionar la instal·lació.

I la quarta fa referència a un tema que citava el senyor Riera, que són les inspeccions periòdiques durant la vida útil de les instal·lacions per comprovar-ne l'ús i el manteniment, i veure si són els adequats.

(El M. H. Sr. President s'absenta del Saló de Sessions i l'I. Sr. Vice-president Primer el substitueix en la direcció del debat.)

La Llei també estableix les responsabilitats i les obligacions dels agents que intervenen en les diverses fases de la vida d'una instal·lació. Hi ha la responsabilitat, que no podem oblidar, dels fabricants o importadors respecte al compliment de les condicions tècniques dels elements que ells fabriquen o importen; hi ha la responsabilitat de l'autor del projecte, del tècnic director de l'obra, de l'empresa instal·ladora respecte a les característiques de la instal·lació; hi ha les responsabilitats i les obligacions dels propietaris i del personal encarregat de les instal·lacions respecte a l'ús i el manteniment d'aquestes. Perquè nosaltres tenim una legislació en la qual l'Administració traspasa a unes entitats concessionàries una sèrie d'activitats sobre seguretat industrial i, aleshores, fixa unes responsabilitats. I en el tema dels ascensors, per exemple, és ineludible la responsabilitat del propietari, que té l'obligació d'assegurar-ne el manteniment, i vull dir que en el cas de l'hospital de Bellvitge l'empresa instal·ladora GIESA tenia un contracte amb presència vint-i-quatre hores sobre vint-i-quatre a l'hospital, tenia un contracte de manteniment per part de l'ICS.

Totes aquestes obligacions i responsabilitats exigeixen, evidentment —ho ha dit el senyor Riera—, un control de l'Administració, entitats concessionàries, traspàs de responsabilitats. I la responsabilitat de l'Administració és controlar que tot això es faci: control de l'Administració en el projecte, en l'execució, en el muntatge, en l'ús, en la conservació i el manteniment de les instal·lacions. La Llei regula les inspeccions i les sancions en matèria de seguretat, que posen a l'abast de l'Administració un mitjà coercitiu per corregir els incompliments.

Fent ús d'aquesta habilitació prevista a la Llei de Seguretat Industrial, la Generalitat ha iniciat el procés de delegació, en matèria de seguretat industrial, a entitats concessionàries de l'Administració a través de les quals l'Administració obté un efecte multiplicador de la seva actuació. El model d'actuació així establert, un cop estigui totalment desplegat, permetrà adequar la capacitat de control de l'Administració a les necessitats d'un parc d'instal·lacions en rapidíssim creixement —que aquest és un tema que tampoc podem oblidar.

El 31 del 7 del 86 es va adjudicar el concurs per a l'exploració del servei d'inspecció i control reglamentari a dues entitats. Una, l'Institut Català d'Inspecció i Control Tècnic, una entitat nascuda al voltant del Col·legi d'Enginyers Industrials de Catalunya, i una altra de privada, ECA, Entitat Col·laboradora de l'Administració. Aquestes dues entitats van començar a exercir en tots els camps reglamentaris: en el camp dels ascensors, en el camp de la baixa tensió, i han anat entrant —i aniran entrant— en altres camps que s'han de controlar, com són els aparells a pressió, l'electricitat d'alta tensió, l'emmagatzematge de productes químics, els gasos combustibles, els vehicles i els contenidors, el medi, el fred industrial, la calefacció, la climatització i l'aigua calenta sanitària, i l'avaluació de la qualitat.

Mitjans materials i humans. Aquestes dues entitats tenen locals d'atenció al públic en les deu principals poblacions de Catalunya i disposen actualment de cent trenta-quatre inspectors acreditats, cosa evidentment molt superior als inspectors dels quals disposava l'Administració, i tenen un programa d'expansió, per al qual alguna d'aquestes entitats ens demana ajut, per passar molt ràpidament a tres-cents cinquanta inspectors. Per tant, hi ha una voluntat decidida, que és una de les preguntes que feia l'Illustre Diputat interpellant, d'accentuar els mitjans per fer aquestes funcions d'inspecció periòdica sobretot, d'inspecció del projecte, d'inspecció i d'homologació dels productes i del disseny, i de crear un clima de seguretat en totes aquestes instal·lacions industrials.

El Departament d'Indústria i Energia fa un seguiment d'aquestes actuacions i un control periòdic de les seves activitats. El total d'intervencions d'aquestes dues entitats durant el 1988 ha estat de 29.210, amb un increment estimat per a l'any 89 del 23%, i, a més a més, amb una especial dedicació al tema dels aparells elevadors. Per als aparells elevadors, efectivament, l'esquema és el mateix: una intervenció referida al disseny, una referida al projecte de cada instal·lació, una inspecció de la instal·lació i, després, el manteniment per part d'aquestes empreses.

Jo voldria, sobre el tema de responsabilitats del qual s'ha parlat, citar l'article 13 de la Llei, que diu «el propietari o, si hi escau, l'arrendatari d'un aparell d'elevació i manutenció objecte d'aquest Reglament, ha de tenir cura que aquest es mantingui en perfecte estat de funcionament, i també impedir-ne la utilització quan no ofereixi les degudes garanties de seguretat per a les persones o les coses». És a dir, aquí hi ha un traspàs de responsabilitat legal segons la llei al propietari, i nosaltresensem fer tota una activitat publicitària —més ben dit, d'informació— perquè em temo que molts dels propietaris de les cases de Barcelona o les comunitats de propietaris no saben aquesta responsabilitat de la llei, ja que són ells els qui han d'avisar l'entitat concessionària perquè faci la inspecció, i són ells que, en cas que puguin pensar que aquell aparell no funciona, han d'impedir-ne el funcionament. Això és el que diu la llei, i crec que aquesta és una llei que està en línia amb totes les lleis que s'estan fent en els països europeus sobre aquests temes de seguretat industrial.

Les entitats d'inspecció i de control en el camp concret dels ascensors han assumit diverses funcions que s'estableixen en l'Ordre del Departament d'Indústria i Energia, del 30 de desembre del 86.

Entre les funcions a realitzar destaquem les següents: el con-

trol de les actuacions de les empreses instal·ladores, dels projectistes i dels directors d'obra en relació amb el compliment del Reglament d'aparells elevadors; la realització de les inspeccions periòdiques que preveu l'article 19.2 del Reglament d'aparells elevadors; el control i la vigilància del manteniment realitzat per les empreses instal·ladores-conservadores.

Sobre la revisió periòdica, jo voldria destacar els terminis màxims per efectuar aquesta revisió, que són: ascensors instal·lats en edificis industrials i llocs de pública concurrència, cada dos anys —és el cas de Bellvitge—; ascensors instal·lats en edificis de més de vint habitatges o amb més de quatre plantes, cada quatre anys; ascensors instal·lats en edificis no inclosos en els apartats anteriors, cada sis anys. El nombre de revisions periòdiques realitzats a Catalunya des del 1987 fins avui és de 24.923, que representa un 65% de totes les revisions efectuades a l'Estat espanyol, que són aproximadament 38.000.

Deia abans que hem de fer, sobre aquest tema —i de fet ho estem fent, i ho hem començat el mes de novembre—, unes campanyes de divulgació adreçades al gran públic sobre la seguretat en general: anuncis als mitjans de comunicació, distribució de fulletons i opuscles, campanyes de formació adreçades a projectistes, instal·ladors, conservadors i propietaris, la creació d'incentius econòmics per la incorporació voluntària pels propietaris de determinats elements d'instal·lacions amb alta incidència en l'evitació d'accidents, com per exemple les portes d'ascensors, que s'han fet moltes coses en aquest aspecte...

Sobre el tema concret de Bellvitge, s'ha obert un expedient, evidentment, però jo voldria recordar al senyor Diputat que aquest tema és *sub iudice*, i que el Departament ha preparat un informe per a la jutge encarregada d'aquest tema, i que s'estan seguint les diligències, i, per tant, jo m'evitaré fer uns comentaris que puguin influir en el judici. S'han examinat una sèrie de dades, l'informe del Departament d'Indústria i Energia ha estat lliurat a la jutge... Vostè sap que ha estat en els mitjans de comunicació que, per exemple, el pern que subjectava l'ascensor —no entro en detalls tècnics— tenia una fractura de fatiga que semblava que venia d'un defecte de disseny o de producció, original de l'aparell. Això ha estat dictaminat pel laboratori al qual la jutge va enviar l'anàlisi d'aquest pern, que és el Centre d'Anàlisi Metallúrgiques de Madrid. Per tant, aquest és un element important que, com a conseqüència del resultat d'aquest laboratori, el Departament d'Indústria i Energia va precintat, va tancar tots els ascensors del mateix tipus i de la mateixa fabricació i de la mateixa empresa, fins que no estiguin totalment amb garanties, amb la substitució de pern degudament homologat per tornar a funcionar, cosa que es va fer i van tornar a funcionar aquests ascensors. Després, l'altre element important que s'està examinant és el funcionament del «paracaiguda», és a dir, de l'element de frenatge, que, encara que hagi deixat uns senyals molt clars que hi va haver un inici de funcionament, doncs, finalment —com s'ha demostrat—, malauradament, no va funcionar i no va poder parar l'ascensor en la seva caiguda. Aquesta anàlisi no ha estat encara rebuda, segons el nostre coneixement, i estem a l'espera..., la rebrà, evidentment, la jutge, que ens n'informarà, si ho creu convenient, però aquest és un tema en el qual hem de seguir els tràmits judicials pertinents.

Moltes gràcies.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Moltes gràcies, Honorable Conseller.

Té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Santiago Riera.

El Sr. RIERA I OLIVÉ: Gràcies, senyor President.

Jo, la veritat és que m'indigna una mica la resposta que fa el senyor Conseller, perquè, miri, senyor Conseller, que, a mi, em respongui el director del centre que la inspecció no era cada dos, que era cada quatre anys..., el director de serveis, «no era cada dos, era cada quatre anys, no calia fer aquella inspecció»,... Qui ho diu, això? La llei? Ho ignoren. Que el mateix Conseller de Sanitat digui a la premsa, que ho porto aquí: «És molt dubtós que hi hagués d'haver inspecció obligatòria al cap de dos anys». Escolti, vostè m'ho acaba de dir ara: és dos anys. És clar que un ja no se sorprèn de res, perquè, veient que a Bellvitge, quan va passar el tema de la SIDA, el director de serveis —no sé si era el director de serveis, però almenys el diari ho porta—, que diu que ignorava que fos obligatori revisar, en les inspeccions de les extraccions de sang, fer la prova de la SIDA... És clar, és que es veu que, a Bellvitge, es veu que ningú no coneix la llei, senyor Conseller! I no ha dimitit ningú! No ha plegat el director de serveis! No ha plegat el director de l'hospital, i no l'han fet plegar! És molt greu, tot això, eh, senyor Conseller! És gravíssim, tot això!

Em diu l'ascensor que hi havia, la fatiga... Home, és clar que està fatigat! Setze anys, un ascensor d'un lloc públic, que funciona les vint-i-quatre hores del dia? És natural! I jo li dic, senyor Conseller, revisions: no es complien amb les periodicitats que calia. Al meu juí és cada deu dies. L'última, la darrera, va ser el 21 d'abril, va ser el 21 de maig. Havia passat un mes i encara s'havia de repetir la revisió que havia de ser —al meu juí— cada deu dies. Vostè no em diu res, d'això.

L'altre tema, la inspecció obligatòria que havia de ser abans del 31 de desembre del 86. Escolti, em diu «és *sub iudice*». No, no, escolti, que estigui *sub iudice* el que vulgui, però aquí hi ha responsabilitats administratives a les quals vostès han de respondre, però ja, si és que estan governant i si és que volen governar, o si governen, perquè, en tot cas, jo, el que sí que entenc és que em digui que ja farà una campanya de publicitat i propaganda dient als titulars que facin les inspeccions. Però és que el titular, en aquest cas, és la Conselleria de Sanitat! És el patró, és el propietari de l'hospital, senyor Conseller! És que aquí tenim responsabilitat doble. No una, doble, com a administració que ha de vetllar perquè les inspeccions es facin, i repeteixo que la Conselleria d'Indústria tenia tots els mitjans, almenys des de l'any 81, per poder posar en un ordinador —que no és pas gaire difícil— totes les inspeccions obligatòries que hi ha hagut als hospitals, com a mínim als públics, que tenen molts problemes d'anar amunt i avall tot el dia, per tal de poder veure en aquell ordinador quines faltaven per complir la inspecció obligatòria, i haver avisat! Això ho tenia vostè en el seu Departament, senyor Conseller! Per tant, és que és molt greu, tot això! És gravíssim, tot això. Jo, la veritat, és que la seva resposta, a mi, m'ha deprimit, perquè penso que no és manera de respondre quan s'està governant. Però bé, sembla que així anem, doncs, bé, anem així. En qualsevol cas, veig que anem molt malament, en tots aquests temes, senyor Conseller.

No m'ha respost si han obert..., quin expedient... Ja m'explicarà quin expedient ha obert a qui, m'agradaria conèixer-ho, això, per veure, doncs, què ha passat. No hi ha hagut cap dimissió, aquí no plega ningú, tots som al millor dels móns... Ah, això sí, activitat publicitària... Mitjans materials... Escolti, se-

nyor Conseller, mitjans materials... El fet que hagin fet dues concessions a dues empreses perquè facin aquests serveis no elimina que el Departament pugui dirimir que cal un sobreesforç i lliurar unes partides perquè hi hagi més inspectors que ho facin per la seva banda! En qualsevol cas, si hi ha dues empreses, només, és qüestió de vostès, del Govern: n'hi podria haver quatre, cinc o sis! La concessió de dues va ser una decisió de vostès, no pas d'aquest Diputat. Entre altres coses, aquest Diputat, en aquests temes de seguretat, va proposar, en el debat de la Llei —de la qual m'honoro d'haver estat ponent pel Grup Socialista—, que els ajuntaments poguessin ser entitats a les quals poder fer, també, concessió d'aquests serveis, per tal de millorar la capacitat entre tots. Se'ns va dir que no: aquesta esmena no va passar.

Jo veig, senyor Conseller, senyores i senyors diputats, que no és una resposta correcta, la que m'ha donat el Conseller, sobretot per la gravetat d'aquest accident, no és una resposta correcta. Es vol eludir el tema, com en tantes ocasions, i jo els faig una reflexió que així no anem enlloc: cal que rectifiquin, cal que rectifiquin, i m'agradaria saber, també, a veure si en aquest tema vostès creuen que és suficient el marc que hi ha, de normativa industrial, o cal afegir-n'hi. Perquè recordem una cosa, senyor Conseller: sortosament, en aquest tema tenim competències —si volem exercir-les— per, aquesta normativa, si és que fos insuficient, complementar-la —la de l'Estat és mínima, senyor Conseller, no és màxima. Per tant, aquí tenim tots els trumfos per poder haver respost d'una altra manera que vostè no m'ha respost, i que tant de bo en aquest moment vostè em respongués d'una altra manera, per tal de tranquil·litzar una mica, perquè vegem que es fa alguna cosa més del que ha dit, que el que ha dit, per mi, és prou depriment per a l'Administració de Catalunya.

Gràcies.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Gràcies, Il·lustre senyor Diputat.

Té la paraula l'Honorable Conseller senyor Macià Alavedra.

El Sr. CONSELLER D'INDÚSTRIA I ENERGIA: Senyor Diputat, en primer lloc, quan jo li dic que això era una fractura que se'n diu «de fatiga», un defecte «de fatiga», vostè ha de saber que això es diu així i ve d'un defecte d'origen, que no aguanta la fatiga, perquè, normalment, aquests pernns duren molt més dels setze anys que vostè diu, i precisament l'anàlisi del laboratori demostra que hi havia una fatiga perquè hi havia una deficiència en la fabricació inicial; és a dir, no em jugui amb els mots de la fatiga i dels setze anys, perquè això, tècnicament, no s'aguanta —vostè, evidentment, no ho ha de saber; jo me n'he assabentat. És a dir, es diu «defecte de fatiga», però, evidentment, un pern d'aquests ha d'aguantar molt més de setze anys, moltíssim més; si no, malament aniríem amb els 50 o 60.000 ascensors que en aquests moments estan funcionant a Barcelona.

Aquí, senyor Diputat, jo li citaré una anècdota. Una vegada, fa molt poc, em van invitar els industrials d'Olot per demanar-me la portada del gas natural a Olot. Hi va anar la Catalana de Gas, va fer els seus números i, la conducció per gasoducte, no li sortien els números, i aleshores va dir als industrials d'Olot que no entrava en els seus plans portar el gas natural a Olot. I, aleshores, aquells industrials van demanar si la Generalitat podia estudiar el tema, i hi podia haver un ajut perquè Olot, que està

allunyat de les grans línies de comunicació, que té una base industrial molt sòlida, doncs, si tingués gas, realment seria la creació d'una infraestructura, d'un servei important per al seu desenvolupament. Vam estar mirant els temes, i, en el moment que es acomiadàvem, havíem decidit fer un estudi, tothom molt satisfet, i un dels industrials d'Olot —perdoni l'anècdota; és per lligar-ho amb un altre tema—, va dir: «Escolta, però suposo que el gas natural no és perillós...». Doncs sí, el gas natural és perillós; vaig tornar a seure —ja estava dret—, vaig tornar a seure, i vaig dir: «El gas natural és perillós». Es poden prendre una sèrie de mesures de seguretat, però el gas natural és perillós —més ben dit, va saltar tota una casa, a Barcelona, fa uns vint anys. El gas natural és perillós, els ascensors són peril·losos, les centrals nuclears de les qual hem parlat són peril·loeses, les instal·lacions industrials són peril·loeses..., i per això parlem de política de seguretat.

És a dir, quan vostè fa un discurs de dir «que no passi mai més», d'acord, és un discurs que jo també li dic, «que no passi mai més»: ho desitja vostè i ho desitjo jo (*remor de veus*). No, però vull dir amb això que tots aquests són uns temes de risc i d'accident, i l'accident sempre és una acumulació de diverses falles. Quan hi ha un accident, dius: «Per què hi ha hagut un accident, si això no havia de passar?». És perquè casualment han fallat —casualment o per desgràcia—, han fallat una sèrie de coses (*remor de veus*). Senyor Diputat, deixi'm parlar; jo l'he escoltat amb tota l'atenció.

Vull dir, amb això, que evidentment aquests són uns temes importants, però hi ha països que estan intentant fer això que vostè en diu publicitat —en podríem dir formació, o informació— sobre el que representa la cultura del risc, perquè vivim en una societat amb enormes riscos, i evidentment la caiguda d'un ascensor a Bellvitge és enormement deplorable. Jo li dic que s'han incrementat enormement les inspeccions d'ascensors, que a Catalunya fem el 65% de les inspeccions que s'han fet a l'Estat espanyol, que a més no se'n fan prou, que en volem fer moltíssimes més, que passem de cent i escaig —ho tinc aquí, li he dit abans— inspectors a 350 abans de l'any 92, que potenciarem al màxim aquestes entitats d'inspecció i control, i sobretot una que va lligada amb el Col·legi d'Enginyers Industrials —i l'altra també, però diguem que bàsicament aquesta, que vol fer un gran esforç per dotar-se d'inspectors.

Això forma part del nostre programa i això és el que li responc. Si vostè, això, se sent decebut, doncs jo ho lamento molt. Jo em sento decebut, també, enormement decebut, quan hi ha un accident, però quan li dic que nosaltres passem de 120 inspectors a 350 en un període d'un any i mig o de dos, jo no li puc dir més; si això també el decep, jo, aleshores, ja ho lamento enormement.

Vostè diu: «Per què no es fan més inspeccions, per què el Departament d'Indústria no fa més inspeccions?». Escolti, quan es fa una concessió a dues entitats —vostè coneix la figura jurídica de la concessió—, no es pot començar a actuar quan hi ha dues entitats concessionàries, ni se'n pot demanar una altra improvisadament. Va ser un tema de debat, aquest —jo no era Conseller d'Indústria, en aquell moment, però va ser un tema de debat molt important. Es va dir: «O es donen moltes concessions a una sèrie d'empreses que cap d'elles podrà sobreviure, o es fan dos grans grups, com passa a Alemanya Federal, que puguin ser la base de dues grans empreses, especialistes en la se-

gauretat i en la qualitat a Catalunya». I per crear aquests dos grans grups, es va donar només dues concessions, perquè tinguessin la base per poder créixer. Perquè no és segur que cinc —hi ha cinc entitats que fan inspeccions—, no és segur que ho facin millor que dues, perquè dues poden tenir una part més important del mercat i ser capaces d'equipar-se molt millor. Per tant, no digui «per què dues»; va ser un tema molt meditat —i, de fet, en alguns Estats de la República Federal d'Alemanya n'hi ha una per Estat, que s'han convertit en grans empreses que després es projecten internacionalment i que algunes estan actuant a Madrid, a Espanya, sobre aquest tema.

Senyor Diputat, jo lamento la seva decepció; espero que tindrem ocasió de tornar a parlar d'aquests temes i que comprendrà com és de delicat el tema: per això li he citat —i me n'excuso— l'anècdota anterior, i l'esforç que intentem fer.

Gràcies.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Gràcies, Honorable Conseller.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la Política d'Integració dels Centres del CEPEPC a la Xarxa Escolar Pública

Correspon ara, ja, entrar a les Mocions. La primera és la Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la Política d'Integració dels Centres del CEPEPC a la Xarxa d'Escola Pública; per defensar-la, té la paraula l'Illustre Diputat senyor Magí Cadevall.

El Sr. CADEVALL: Gràcies, senyor President.

Senyores diputades, senyors diputats, vinc a defensar una Moció subsegüent a la interpellació sobre la integració dels centres del col·lectiu del CEPEPC. En realitat, és una interpellació subsegüent a un llarg període d'inactivitat parlamentària; per tant, espero que no s'enfadin, que no es molestin, si recordo algunes conclusions del debat.

Una conclusió que en vaig treure és la importància del procés d'integració dels centres del CEPEPC a la xarxa pública: segons informació del senyor Conseller, més o menys hi havia, integrats o per integrar, 84 centres, que afectava un miler de professors i que ha tingut un cost aproximat de 2.000 milions de pessetes, i aquest és un aspecte —penso— que cal considerar-ho com un balanç positiu, que s'hagi fet aquesta obra important.

Però, al mateix temps, vaig assenyalar que hi havia hagut un retard en el procés. En primer lloc, es va tardar a elaborar la Llei, encara que finalment es va aprovar per consens; l'aplicació ha estat lenta: la llei d'integració es va aprovar l'any 83 i, ara, cinc anys després, s'està cancel·lant l'operació —en gran part està ja cancel·lada—, i haig de dir que comprèn les dificultats del procés, però també que penso que un govern progressista potser haguera fet amb més celeritat i convicció aquest procés.

Les conseqüències d'aquesta aplicació lenta, jo penso que són negatives: hi ha hagut desercions, hi ha hagut desil·lusió i fins i tot diria que hi ha hagut traumes en alguns centres; en alguns casos, penso que es pot perdre la finalitat principal d'aquesta Llei, que era que puguin treballar, aquestes escoles, aquests mestres, dintre de l'escola pública, junt amb totes les altres escoles, per la millora de la qualitat de l'ensenyament.

Aquest retard, o la manifestació d'aquest retard, ha estat per uns problemes. Un era el retard en els pagaments convinguts amb els titulars de l'escola, que a vegades afectava crèdits que tenien pendants. Aquest problema, sembla que està totalment solucionat —es va dir en aquell moment que estava en vies de solució— i, per tant, no és objecte de la Moció.

Un segon problema és el pagament dels deutes que tenien les escoles al Banc Hipotecari, i assumit per la Generalitat, que em sembla que es tracta de 594 milions. Haig de dir que, en aquest sentit, hi ha hagut en aquest període algun problema: per exemple, el col·legi Andersen de Vic va rebre un anunci de subhasta del seu centre, que en principi, oficialment, representava la cooperativa, però que en realitat era ja una escola pública, i fins i tot els pares van rebre requeriments perquè, com a membres de la cooperativa, havien avalat; aquest tema també sembla solucionat, perquè els diputats del nostre Grup senyor Joan Roma i senyor Antoni Nogué han rebut ja una contesta del senyor Conseller d'Ensenyament dient que no hi ha hagut tal subhasta i que s'ha pogut signar ja l'escriptura —per tant, aquest tema tampoc és objecte de la Moció. Per tant, ja anem a l'últim punt: quin és l'objecte d'aquesta Moció?

L'objecte d'aquesta Moció és el que jo entenc que és el principal problema que encara queda pendent d'aquesta integració dels centres del CEPEPC, que és el problema de la integració dels mestres. Recordin que l'any 1984 es suprimeixen les oposicions restringides i llavors a la Llei 17 del 1985, de la Funció pública de Catalunya, en la transitòria desena, es diu que l'ordenació legal de la funció pública docent de la Generalitat preveurà les condicions específiques d'accés. D'això ja fa cinc anys i, per tant, penso que hi ha motius suficients per presentar una Moció perquè es compleixi aquest compromís que es té —potser ho he dit malament: 89, doncs més de quatre anys—, i que això es faci amb la màxima prudència jurídica, perquè aquesta llei, que el senyor Conseller ha dit que tenia algunes dificultats, però que fins a aquest moment no ens ha volgut informar gens de quines característiques tindrà, doncs tingui les màximes garanties d'èxit, i també demanaria que es faci amb el màxim consens, tant amb tots els organismes administratius com amb els interessats que es vegin afectats per aquesta llei.

En la interpellació jo diria, i no m'agradaria ser exagerat, que per part del senyor Conseller hi va haver una petita desconsideració respecte als professors —i tracto de mesurar les paraules; he dit només «petita desconsideració». En primer lloc, respecte al problema dels diners. Va dir que la integració dels professors —i va dir, que, dit sigui entre parèntesis, ens han costat molts diners— està subjecta a la normativa legal... Naturalment, que ha costat molts diners! Senyor Conseller, són 84 escoles més que han integrat, que han passat a formar part de la xarxa pública d'escoles de Catalunya! Amb un professorat —em sembla— experimentat en l'ensenyament actiu, en la innovació pedagògica, i per tant, naturalment, doncs —no es podien tenir uns professors gratis—, aquesta operació ha costat diners.

Un altre aspecte que em va semblar una mica desconsiderat era el fet de potser insistir que any darrere any s'havien fet oposicions normals. Per exemple, en una contesta a una pregunta del Diputat senyor Ignasi Riera diu textualment: «En qualsevol cas, cal recordar que any darrere any s'han convocat oposicions-concurs al cos de professors d'EGB, a les quals s'han pogut presentar els professors de les escoles integrades a l'empara

de la Llei 14/1983». Naturalment, senyor Conseller, que s'hi poden presentar, i alguns efectivament s'hi han presentat i tenen el problema solucionat, però aquest no era el compromís: el compromís era fer una llei de la funció pública docent que pugui solucionar aquest problema.

Jo, per tant, els demano que votin aquest Moció, que aquest és el seu sentit; no diguin que ja han declarat que faran aquesta llei, perquè fa quatre anys que hi ha aquest compromís pendent. Per tant, no penso que sigui inapropiat que jo en aquest moment plantegi la votació d'aquesta Moció. I perquè no sembli que jo faig demagògia o exagero les preocupacions que poden tenir aquests professors, per acabar llegiré unes paraules d'ells mateixos en un document que es titula «Informe breu sobre la situació actual de les escoles del CEPEPC», i que la data és del juny del 88 —vol dir que si fa un any i escaig estaven preocupats, molt més ho deuen estar ara—, diuen el col·lectiu del CEPEPC: «Aquesta disposició» —la transitòria desena que hem dit— «no ha estat aplicada. En conseqüència, el termini de cinc anys encara no ha començat a comptar, i la situació d'interinitat té un efecte ben negatiu en l'estat d'ànim dels equips. Cal tenir present que la integració a la xarxa pública no ha estat» —diuen— «una opció individual dels mestres, sinó una decisió institucional de cada escola, de vegades difícil i amb fortes discussions internes. La prolongació d'aquest estat de coses tendeix a crear desànim i malfiança i no afavoreix gens la dedicació a la tasca pedagògica. La integració a la xarxa pública» —diuen— «obliga els mestres a rescindir el seu contracte laboral indefinit i a renunciar a la seva antiguitat a l'escola. En altres paraules, es passa d'una situació laboral estable a una altra d'instable.»

Per tant, jo exposo a la seva consideració, senyores i senyors diputats, que aquest col·lectiu de professors està preocupat, que això pot influir en la seva labor pedagògica, i, per tant, per donar-los ànims, per facilitar la seva tasca, els demano que votin a favor d'aquesta Moció amb el sentit de complir, al més aviat possible, el compromís que es té contret.

Gràcies, senyor President.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Gràcies, Il·lustre senyor Diputat.

No havent-hi cap esmena presentada, correspon ara posicionar-se als grups que ho desitgin. El Grup Mixt? (*Pausa.*) L'Agrupació del CDS? (*Pausa.*) Té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Latorre.

El Sr. LATORRE: Gràcies, senyor President.

Els diputats centristes no varem poder votar l'aprovació de la Llei 14/1983, Reguladora del Procés d'Integració dels Centres Docents Públics, perquè en aquells moments no gaudíem, encara, de representació parlamentària. És per això que aquí volem, ara, en primer lloc, fer públic el reconeixement en aquesta Cambra de la important tasca de renovació pedagògica, d'homogeneïtat tècnica i de gestió democràtica portada a terme en tots aquests centres privats, CEPEPC, que en un gest que els honora van decidir, l'any 1977, convertir-se en escoles públiques i integrar-se a la xarxa d'escoles públiques de Catalunya.

No és qüestió ara de tornar a recordar les múltiples dificultats que varen haver de vèncer, que en el debat de la interpellació anterior a aquesta Moció van donar lloc que l'Il·lustre Diputat presentant de la interpellació, el senyor Magí Cadevall, i l'Honorable Conseller, fins i tot, ho qualifiquessin com una

curia d'obstacles. I no faríem justícia a l'esperit que va donar lloc al consens unànim en l'aprovació de la Llei 14/1983 si no es completés el procés amb la integració real i total del personal docent, i tots sabem que això encara està pendent.

Els centristes creiem que les lleis es fan per a l'home i no a l'inrevés. Nosaltres som conscients que hi ha un col·lectiu de professors que, tot i tenint en compte el que disposa l'article 6.1.b), no han estat integrats, i esperem de l'Administració de la Generalitat que, malgrat la Llei 30/84, de Mesures per a la Funció Pública, on es diu que no poden convocar-se proves específiques diferents de les que es convoquin per al mateix cos, es faculti aquests professors per a la integració com a reconeixement de la important tasca feta, tasca que va permetre cobrir les greus deficiències de les escoles públiques de Catalunya: nosaltres creiem que aquesta situació es pot resoldre mitjançant —com ha dit l'Illustre Diputat senyor Magí Cadevall— el desenvolupament de la Disposició Transitòria Desena de la Llei 17/85, de la Funció Pública de l'Administració de la Generalitat.

És per tot això, senyor President, senyores i senyors diputats, que votarem a favor de la Moció.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Moltes gràcies, Illustre senyor Diputat.

Correspon ara posicionar-se al Grup parlamentari Popular; per fer-ho, té la paraula la Illustre Diputada senyora Maria Dolors Montserrat.

La Sra. MONTSERRAT: Gràcies.

Senyor President, senyores i senyors diputats, tant en la substanciació de la interpellació com avui, en la de la Moció, és clar que el problema de la integració dels professors d'escoles del CEPEPC en la funció pública està pendent de la Llei de Cossos Docents de la Generalitat. Per tant, si la Moció, el que fa, és impulsar el Govern a accelerar l'elaboració d'aquesta Llei, és a dir a ésser diligent en la seva feina, el nostre Grup no pot sinó sumar-s'hi i votar favorablement.

Res més i moltes gràcies.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Moltes gràcies, Illustre senyora Diputada.

Correspon ara al Grup d'Iniciativa; per fer-ho, té la paraula... El representant del Grup d'Iniciativa, si us plau! (*Pausa.*) El senyor Saura té la paraula.

El Sr. SAURA: Gràcies, senyor President.

Nosaltres, evidentment, votarem favorablement aquesta Moció —ja en el mes de juny d'enguany havíem presentat dues preguntes en el sentit de la interpellació socialista i de la Moció subsegüent. I dir que, darrera del CEPEPC, hi ha una doble dinàmica, que nosaltres políticament hem compartit: la necessitat i l'impuls de l'escola pública a Catalunya, així com la catalanitat d'aquesta escola. Dir, d'altra banda, que el CEPEPC ha estat un moviment fonamental per a la renovació pedagògica permanent a Catalunya, i que, evidentment, en aquest sentit, la Moció socialista contempla tots aquests aspectes, i per això, hi insisteixo, votarem favorablement aquesta Moció.

Gràcies, senyor President.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Gràcies, Illustre Diputat.

Finalment, correspon posicionar-se al Grup de Convergència i Unió; per fer-ho, té la paraula l'Illustre Diputat senyor Coll i Bertran.

El Sr. COLL I BERTRAN: Senyores i senyors diputats, la Moció que ens ocupa, i que presenta el senyor Magí Cadevall, tracta de la integració del professorat dels centres del CEPEPC al cos de professorat d'EGB. De fet, el senyor Magí Cadevall, amb l'argument que la interpellació es va substanciar el mes de juny, l'ha repetit, més o menys, i ha esmentat moltes altres coses que no tenen a veure amb la Moció —jo ho comprenc, perquè realment la nostra impressió és que la Moció és bastant inconsistent, i repetint la interpellació sempre queda més completa.

En qualsevol cas —i només per sortir-me, per un moment, del que tinc previst contestar-li estrictament referent a la Moció—, el que li volia dir és que el deute del conjunt del Banc Hipotecari que vostè ha esmentat, descomptats cent milions —que el Banc Hipotecari ha fet aquest descompte—, hi ha compromís de pagar-lo abans que acabi l'any. Dit això, anem a parlar concretament del problema del professorat que vostè planteja.

Aquests professors del CEPEPC tenen regulada la seva integració a la xarxa escolar pública per la Llei 14/83, i en aquesta Llei el que es diu és que el professorat, en el termini màxim de cinc anys, comptats a partir del moment de la signatura del conveni del centre, han de participar a les convocatòries d'accés al cos de funcionaris, segons les normes que establirà l'Administració per a aquesta finalitat —efectivament, El problema està —o va néixer— quan, en la Llei 30/84, de Mesures per a la Funció Pública, de l'Estat, se suprimien les oposicions restringides als cossos diferents de l'Administració i, en concret, al de professorat. El camí previst a la Llei que va fer aquest Parlament quedava tallat, i es va haver d'esperar a la Llei de la Funció Pública de l'any 85, de l'Administració de la Generalitat, per resoldre la qüestió.

Concretament, es resolia en la seva Transitòria Desena, on deia que l'ordenació legal de la funció pública docent de la Generalitat preveuria les condicions específiques d'accés per tal que els professors que l'any 82 prestaven servei als centres docents afectats per la Llei —els centres docents del CEPEPC— poguessin accedir a la funció pública docent de la Generalitat. A més a més, la Transitòria Desena matisava el problema dels cinc anys que vostè acaba d'esmentar, dient que, efectivament, els cinc anys no es comptarien a partir del moment de la signatura del conveni, sinó a partir del moment que es convoqués la primera prova d'aquestes específiques que s'han de fer, i que tenen cinc anys a partir del primer concurs. Obliga també, aquesta Transitòria Desena —ja ho deia la Llei—, a presentar-se a totes les proves que es facin durant els cinc anys, i diu que si un professor, després de presentar-se durant els cinc anys a totes les proves, no ha obtingut plaça, a partir d'aquell moment entra pel sistema normal d'accés a la funció pública. Tot aquest és el camí que marca la transitòria Desena de la Llei 17/85.

L'any 87 —com vostè ha dit— es varen acabar de signar la pràctica totalitat dels convenis d'integració dels centres del CEPEPC i aquest punt va coincidir amb l'inici dels treballs que han de concloure amb el Projecte de Llei de Cossos Docents de Catalunya, que el Govern s'ha compromès a presentar al Parlament dintre el 90, que properament comencem. És dins del marc d'aquesta Llei de Cossos Docents de Catalunya, i únicament dins d'aquest marc —tal com diu la Llei de la Funció Pública—, que es resoldrà el problema de la integració del pro-

fessorat del CEPEPC al cos de professorat d'EGB, i, aquesta Llei, la tindrem al Parlament en qüestió d'uns mesos.

Si entrem en el text concret de la Moció que vostè ens proposa, ens adonem que, efectivament, el que se'ns demana de donar suport és que el Parlament insti el Consell Executiu a fer just el que acabo d'explicar que està fent el Departament d'Ensenyament, això és donar compliment a la Transitòria Desena de la Llei 17/85. Per tant, podríem votar-li perfectament que sí a aquesta Moció, perquè el que es demana que es faci és justament el que en aquests moments està fent el Departament d'Ensenyament. Ara, vostè sabrà que el nostre Grup es resisteix a acceptar que sigui bo demanar al Govern que faci allò que justament està fent, simplement perquè ens sembla innecessari.

Per tant, senyor Cadevall, senyores i senyors diputats, el nostre vot a la Moció serà negatiu.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Moltes gràcies, Il·lustre senyor Diputat.

Tot seguit, sotmetrem a la consideració dels senyors diputats aquesta Moció.

Vots a favor, es posin drets, si us plau.

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta Moció ha estat rebutjada per 32 vots a favor, 61 en contra i cap abstenció.

Moció subsegüent a la interpe·llació al Consell Executiu sobre l'Empresa Familiar Agrària i la Incorporació de Joves a l'Agricultura

La següent Moció és la presentada sobre l'Empresa Familiar Agrària i la Incorporació de Joves a l'Agricultura; per defensar-la, té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Ramon Aleu.

Silenci, si us plau.

El Sr. ALEU: Moltes gràcies, senyor President.

Senyores i senyors diputats, veiem avui una Moció presentada fa més de cinc mesos —com totes les que es veuran avui—, fruit d'una interpe·llació sobre l'Empresa Familiar Agrària. La veritat és que, des d'aquells moments fins avui, han passat bastants coses: potser la més espectacular és l'anunci de la dimissió, del cessament o del canvi del Conseller d'Agricultura, que clarament —ho hem pogut llegir tots els diputats— aquest seria el seu desig, de retornar a la professió i abandonar la política; però, sobretot, n'ha passat una molt més important, per als efectes d'aquesta Moció, i és que ha passat el temps, ha passat el temps que era necessari per fer les accions que aquesta Moció proposa per pal·liar un defecte que té l'actuació del Govern de la Generalitat en aquest tema: i és que el termini per actuar, i per actuar amb contundència, es pot acabar, s'acaba el 31 de desembre de 1989, perquè és la data límit de presentació de sol·licituds. Malgrat tot, nosaltres mantenim la Moció i demanem que es voti, perquè l'actuació es pot continuar portant endavant. Podem dir únicament i exclusivament com a disculpa que la interpe·llació que va donar peu a aquesta Moció es va presentar el mes de març, i la situació que ha viscut aquesta Cambra ens porta que es vegi l'últim dia del mes de novembre.

He de començar demanant a totes les diputades i a tots els senyors diputats que hi ha un error, des del començament, al plantejament de la Moció, que subsisteix en la correcció d'estil

que se'ns ha presentat, i és que es parla del Decret 808/1982, quan en realitat és el Decret 808/1987 —i demanem als serveis de la Cambra que en prenguin nota, i que consti que és el Reial Decret 808/1987.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: D'acord, senyor Diputat. Gràcies.

El Sr. ALEU: Aquesta és una constant en el nostre Grup, que és la primera vegada que ho presentem des de la perspectiva d'unes ajudes comunitàries, però que ja l'hem presentat diferents vegades, que és el reconeixement que hi ha a Catalunya unes zones, importants zones agràries, de secà, que no coincideixen ben bé amb la delimitació comarcal, però que queden bastant incloses dintre d'unes comarques, d'un secà aspre, d'un secà dur, que tenen una agricultura difícil, complicada, i que, quan la pluja s'entesta a no ploure, com aquests últims anys, doncs, fan que l'economia agrària quedi molt malmesa i els pagesos ho passin francament malament.

Nosaltres vam presentar, en la discussió pressupostària de fa uns anys —i ho hem continuat presentant—, la petició que es fes un pla específic per a cada una d'aquestes comarques, amb una dotació pressupostària important, amb una dotació de 1.500 milions, i, fins i tot, un any es va aprovar: hi va haver un any que es va aprovar que es farien aquests plans i que es faria la inversió de 1.500 milions per tres comarques; el que no s'ha fet és ni el pla ni la inversió, i en anys successius això ja no s'ha aprovat. És a dir, hi va haver un any que Convergència i Unió, el Grup de Convergència i Unió, va manifestar la voluntat d'actuar en aquest sentit, però posteriorment ja no s'ha aprovat, aduint que ja es fa.

Doncs bé, ara ens trobem davant d'un fet, que és que hi ha la possibilitat d'aprofitar les ajudes comunitàries per aprofitar el Decret 808, que és el de millora d'estructures i millora de la productivitat. Aquest Decret es pot aprofitar sense cap mena de dubtes —i estem segurs que així es deu estar fent—, però té un problema per a aquestes agricultures de secà, que és que és requisit indispensable per poder concórrer a les ajudes que es demostrï un increment de la viabilitat, una viabilitat amb un increment de la producció i amb un increment dels ingressos econòmics d'aquesta explotació. I, això, és molt possible que costi demostrar-ho, fins i tot numèricament —no ja realment, sinó fins i tot numèricament—, i nosaltres demanem que, per a aquestes comarques o per a aquestes zones d'un conreu de secà, es tingui una actuació important i decidida, i que es faci una actuació concreta. Això està contemplat, aquesta possibilitat que l'Administració autonòmica actuï en aquest sentit, queda contemplat en la Disposició Addicional Primera del Reial Decret 808, al qual hem fet esment: hi ha la possibilitat que l'Administració faci diferents actuacions i, nosaltres, el que li demanem és que tingui sensibilitat cap a aquestes zones, que tingui una sensibilitat important, que la demostrï i que actuï en tres eixos. El primer és fent una campanya específica de divulgació —ja és complicat, fer això, ho reconeixem, però encara s'hi és a temps—; el segon és obrir una dotació pressupostària que pugui..., per cobrir les sol·licituds provinents de les zones de secà esmentades, el pla de viabilitat de les quals no demostrï un increment de rendes, i el tercer és incrementar les subvencions d'aquestes zones que compleixin les condicions reglamentàries d'acord amb les disposicions addicionals del Reial Decret 808/1987.

Abans s'ha argumentat, per part del Diputat que ha parlat en nom del Grup de Convergència i Unió, que el Grup de Convergència i Unió és reticent a aprovar coses que el Govern ja està fent. Evidentment, a la Comissió d'Agricultura de l'altre dia ho vam comprovar: el Grup de Convergència i Unió no aprova ni allò que està fent encara que ho faci després de la iniciativa dels grups de l'oposició. Aquesta no l'està fent; hi és a temps a fer-la, i és necessària i poden demostrar una sensibilitat cap a les rendes econòmiques més baixes que hi ha en aquest país; ho poden fer i els demanem que ho facin. I aquest és un país agraït, i agrairà i entendrà que això és absolutament necessari, però l'actuació no està a parlar, sinó a fer les dotacions, establir les dotacions i tirar-ho endavant.

Jo demano a tots els diputats del Parlament que votin aquesta Moció.

Moltes gràcies.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Moltes gràcies, Illustre senyor Diputat.

No hi ha cap esmena presentada a aquesta Moció. Correspon ara posicionar-se als grups: per l'Agrupació parlamentària del CDS, el senyor Latorre té la paraula.

El Sr. LATORRE: Sí, gràcies, senyor President, per manifestar el nostre vot favorable a aquesta Moció. Creiem que, per tal d'afrontar la modernització de les empreses familiars agràries i, per tant, possibilitar que els joves treballin en aquest àmbit de l'activitat econòmica, cal garantir una mínima rendibilitat dels que exploten la terra, i per aconseguir això no és suficient que el Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca creï una xarxa de serveis agraris tècnics. No podem pretendre que els nostres joves s'incorporin a l'agricultura, mentre no puguin tenir accés a la terra, i la terra, com vosaltres sabeu, és moltes vegades utilitzada per especular, com a amagatall de diner negre, i això per la indefinició en fixar les terres dedicades a l'ús agrícola i la seva funció social.

No vull acabar la meua intervenció sense tornar a posar de manifest, com ho varem fer en la Proposició no de Llei que sobre assegurances agràries va presentar la nostra Agrupació parlamentària —que tots els grups de la Cambra, per cert, varen votar favorablement, excepció feta, és clar, del Grup de la majoria—, la necessitat de subvencionar des de l'Administració les assegurances agràries ja que la manca d'informació i de subvencions fan que els pagesos catalans estiguin en franc desavantatge amb els de les altres autonomies.

Si volem que els joves prenguin el relleu en aquest àmbit de l'activitat econòmica caldrà prendre mesures serioses, mesures des del Govern de la Generalitat per tal de resoldre l'actual situació. Com hem dit al principi, senyor President, votarem afirmativament el text de la Moció.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Moltes gràcies, Illustre senyor Diputat.

Pel Grup Popular, té la paraula la Illustre Diputada Maria Dolors Calvet...*(remor de veus)*, Montserrat.

La Sra. MONTSERRAT: Gràcies, eh?, per haver rectificat *(remor de veus)*. Gràcies, senyor President.

Senyores i senyors diputats, en la Moció que avui ens ocupa voldria dir-li a l'Illustre Diputat que, estudiada detingudament la seva interpellació, el nostre Grup votarà favorablement el punt número 1, perquè entenem que tot el que vagi en una línia d'incrementar la tasca de difusió dels ajuts sobre millores que

poden obtenir els pagesos d'aquestes zones de secà de Catalunya incidirà que aquests puguin accedir a molts ajuts en bé de millores i modernitzar les seves empreses familiars agràries, que, per manca en moltes ocasions d'una informació adequada i d'un bon assessorament, els pagesos no en surten beneficiats.

Pel que fa als punts número 2 i número 3 de la Moció, el nostre Grup parlamentari entenem que els greus problemes d'aquestes comarques —com va anunciar l'Illustre Diputat— del Baix Ebre, del Montsià, Terra Alta, Priorat, Baix Camp, Conca de Barberà i d'altres, que corren el perill de despoblament, no passen per incrementar les subvencions. El Grup Popular entén que el greu problema de les zones esmentades passa per un tipus de solucions de gran envergadura. De passar de secà al regadiu no és l'Administració qui ha de posar la primera i l'última pedra, és l'Administració que ha d'apropar aquestes comarques a les més industrialitzades i qui ha de dotar-les de tots els mitjans d'infraestructura rural.

Evidentment, el nostre Grup està preocupat perquè aquestes empreses familiars agràries obtinguin els ajuts de l'Administració que, a través del Reial Decret 808/87 i de les ordres ministerials posteriors que el desenvolupen, han sol·licitat, però entenem que la Conselleria d'Agricultura hi té un gran compromís i, com a tal, defensarà i gestionarà aquests milers de pre-sol·licituds amb el ple convenciment de la necessitat que millorin aquestes zones. Si no fos així, és quan —entenem— s'hauria d'obrir una dotació pressupostària per a aquestes sol·licituds, que no arribin a demostrar un increment en les rendes.

Amb aquests criteris, ens abstindrem en el punt número 2 i número 3 de la Moció, per la qual cosa li demano, senyor President, una votació separada.

Moltes gràcies, res més.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Moltes gràcies, Illustre senyora Diputada.

Pel Grup d'Iniciativa, té la paraula l'Illustre Diputat senyor Víctor Gimeno.

El Sr. GIMENO: Gràcies, senyor President.

Bé, seré molt breu perquè —com molt bé va dir el Diputat Ramon Aleu quan va fer la presentació d'aquesta Moció— era continuació d'una que jo ja havia presentat aquí. I no crec que sigui necessari estendre'm en la conformitat dels posicionaments que ell va fer.

Jo sols els voldria contar una anècdota que em va passar la setmana passada. Al Consell Comarcal del Montsià estàvem fent un remodelatge d'adscripcions de responsabilitats i a un conseller convergent —un conseller convergent— se li atorgava la responsabilitat de la Comissió d'Agricultura del Consell Comarcal. I el Conseller ens va dir: «Mireu, jo acceptaré» —això ens ho deia a tots els consellers comarcals d'allí—, «acceptaré que sigui el responsable, sempre que part de l'estructura administrativa i dels recursos siguin destinats» —del Consell Comarcal, s'entén—, «siguin destinats a una campanya de difusió i de foment de les ajudes del 797 i del 808». Jo m'hi vaig oposar, i m'hi vaig oposar no perquè entengués que m'hi havia d'oposar, sinó que li vaig dir: «Per coherència, per coherència amb el que el teu Grup diu, que el teu Conseller d'Agricultura diu, aquestes campanyes són suficients, són molt més elevades en nombre i en resultats que a la resta de l'Estat i, en tot cas, tu hauries d'estar orgullós de la tasca tan eficient que ha fet el Conseller d'Agricultura i el Govern de la Generalitat en la difu-

sió d'aquestes ajudes». I què és el que em va dir? Diu: «Home!, tu saps que això és política, però tu saps que la realitat dels pagesos, i sobretot del secà» —ho va dir així, perquè a la nostra comarca tenim dues bandes ben diferenciades, secà i regadiu—, «és molt dura i que aquestes ajudes no arriben a la informació dels pagesos». Li vaig haver de repetir els arguments que m'havia donat el Conseller i vaig dir: «A mi no em van convèncer, però suposo que a tu t'hauria de convèncer; per tant, jo no et puc autoritzar o no puc donar la conformitat a destinar recursos dels consells comarcals per fer el que a mi m'han dit al Parlament que ja s'ha fet amb escreix». Així va quedar, que aquest conseller es va enfadar fins i tot amb mi, dient que jo ho polititzava, i no! «Jo sóc coherent amb el que a mi em van dir: jo em crec, o m'hauré de creure, o almenys acceptar, el que se'ns diu al Parlament; tu no solament ho hauries d'acceptar, sinó que n'hauries d'estar convençut i ho hauries de defensar». Així va quedar; no sé si ho acceptarà o no, però és una mostra que..., és una mostra que potser ni els mateixos convergents es creuen que aquestes campanyes són tan excel·lents i arriben tan lluny com seria de desitjar.

Per tant, com una mostra més i redundant amb les nostres argumentacions i amb les del Partit Socialista, en nom de Ramon Aleu, votarem favorablement perquè entenem que és una ampliació del que dèiem aquell dia, i, concretament, es refereix a ajudes a la zona de secà, més necessitades encara que les de regadiu.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Moltes gràcies, Illustre senyor Diputat.

Pel Grup de Convergència i Unió, té la paraula l'Illustre Diputat senyor Graells.

El Sr. GRAELLS: Molt Honorable President, senyores i senyors diputats, jo considero aquesta Moció molt important, sobretot per a la gent a què va dirigida aquesta Moció, perquè va dirigida a aquestes explotacions familiars que viuen a les comarques més pobres de Catalunya, aquestes comarques seques que en Thornthwaite qualificaria d'àrides o semiàrides, on els vells es queden sols i hi ha molta solitud.

Jo en la contesta que faré intentaré parlar del tema seriosament, sense fer cap mena de demagògia, i analitzaré punt per punt els temes que es tracten a la Moció.

Senyor Aleu, és veritat, és veritat, que el 808 en el seu article 5 diu que perquè les explotacions familiars tinguin accés a aquestes subvencions hauran de presentar un programa d'inversions que generi un 15% més de la renda, el que en diuen el programa de viabilitat, és cert. I, aleshores, quin és el problema? El problema està..., és que, en totes aquestes finques que es troben en aquestes zones de secà, les inversions no les necessiten moltes vegades per generar més renda, sinó que són imprescindibles per mantenir l'estat físic de la mateixa explotació. És a dir, són imprescindibles per mantenir la mateixa renda. I en aquestes comarques nostres de secà, dels turons i les espones, per exemple, una de les millores que és imprescindible per mantenir físicament l'explotació és que quan cau una espona, doncs, aquesta espona es reconstrueix.

Sortosament, senyor Aleu, senyor Aleu, a l'article 18 de l'Ordre que desenvolupa el Reial Decret diu que els casos que estiguin en aquestes circumstàncies se'ls podrà disculpar que en el programa de millores que presentin vingui implícit un increment de la renda o del producte brut del 15%. I avui, i avui, sor-

tosament —i no ha estat decisió nostra, aquesta, no és del Departament d'Agricultura—, avui, sortosament, perquè així ho ha interpretat el Ministeri d'Agricultura i és bo, totes les sol·licituds que es presenten, totes les sol·licituds que es presenten de totes aquestes zones àrides i semiàrides de Catalunya, encara que no generin cap renda, seran auxiliables. D'això, ens hem de felicitar.

I, aleshores, per això el següent punt de la Moció no tindria sentit ja votar-ho a favor perquè, realment, el que vostè pretenia avui ja es compleix (*remor de veus*).

Respecte al primer punt de la Moció: es demana que hi hagi més divulgació, que hi hagi més divulgació sobretot en aquestes zones tan precàries, com són les comarques que moltes vegades ha anomenat el senyor Aleu. Jo me n'aniré a proves objectives: nosaltres, a Catalunya, hi ha, més o menys, un 6% de la població agrària de tot Espanya; en aquest moment, a l'empara d'aquest Decret, el Departament d'Agricultura ha tramitat el 18% dels expedients que s'han tramitat a tot Espanya. És cert que en aquestes àrees, si aquestes comarques que nosaltres estem parlant, mai hi haurà, mai hi haurà tantes sol·licituds, i és evident, perquè el ventall de possibilitats que té, per exemple, una finca que està situada en un rec, pot fer millores del seu reg d'aspersió, del degoteig, del de microaspersió..., té tot un ventall de varietats de fruiters que pot plantar, pot fer hivernacle, si vol... Tots aquests tipus de millores es poden fer en les zones de reg, i és lògic, i és lògic que hi hagi més números d'expedients sempre, a l'empara d'aquest Decret, i sempre hi seran, que es presentin de zones de reg que no pas d'aquestes zones de secà.

Però, tot i així, tot i així, tot i així, fins a la data a les Garrigues s'han presentat 85 expedients; a Terra Alta, 208; al Priorat, 73; a Ribera d'Ebre, 134; a la Segarra, 21; a la Conca del Barberà, 34 —això són els que s'acullen a plans de millora, a l'empara del Decret 808. I, de nova instal·lació de joves agricultors, a les Garrigues se n'han presentat 19; a Terra Alta, 34; al Priorat, 39; a Ribera d'Ebre, 51; a la Segarra, 37, i a la Conca del Barberà, 30: en total, 765 expedients —és important, el número és important. I, nosaltres, el que hem de fer és continuar en aquesta línia. Sempre, sempre segurament, sempre hi pot haver més divulgació; sempre n'hi pot haver més, sempre. Però nosaltres creiem que el treball que ha fet el Departament en aquest sentit és molt meritori —Aleu, vostè sap que el Departament d'Agricultura ha fet 163 conferències en diferents pobles de Catalunya.

Respecte al tercer punt: en el tercer punt de la Moció, el senyor Aleu, el que ens demana és que nosaltres, totes aquestes subvencions que preveu el Reglament 797 i que desenvolupa el Reial Decret 808, totes aquestes subvencions, que en alguns casos seran del 50% o en uns altres del 62%, que nosaltres els subvencionem amb cinc punts més. Miri, nosaltres creiem —creiem— que no hem d'entrar, que la política del Departament d'Agricultura no ha d'entrar en un joc d'alineació amb les polítiques que són competència de la CEE i del MAPA. Nosaltres creiem que per treballar en aquestes zones, senyor Aleu, el que hem de fer és treballar en tasques que la CEE i el MAPA no faran, i treballar en altres línies. Perquè és importantíssim, per exemple, que a les Garrigues hi hagi un centre d'investigació de les terres semiàrides. Per què? Per millorar la tècnica de l'olivera: és importantíssim. I és importantíssim que, per exem-

ple, al Mas Bové hagin tret quatre varietats d'ametller que responen a les peculiaritats del nostre microclima, i és importantíssim, això. I és importantíssim que a Lleida es treguin, es facin varietats de blat i de civada apropiades per a aquestes comarques. Però és que, després, la tasca que nosaltres hem de dirigir, principalment, a aquestes comarques, és millorar les seves estructures, que, això, no ho fa el Decret 808. Nosaltres, els nostres diners, els hem d'emprar en què? A fer els regadius de la Ribera d'Ebre, el Camp de Tarragona, els regadius de la Terra Alta, el canal Segarra-Garrigues, el canal de les baixes Garrigues, el canal d'Algerri-Balaguer, el rec de suport a les altes Garrigues per a l'olivera i l'ametller... Nosaltres, és aquí on hem de dirigir principalment les nostres inversions; no a complementar amb cinc o sis punts més les subvencions que donin altres institucions. Però és que en tot passa una cosa: la directiva específica que la CEE té per paliar les necessitats d'aquestes comarques, com vostès saben, és la 75/268, que per això es diu «d'agricultura de muntanya i de determinades zones desfavorides». I, aleshores, aquí es donen subvencions per cap de bestiar que aquests agricultors tenen, o es donen subvencions per hectàrea de terra que cultiven. I en aquest cas, lamentablement, no s'ha interpretat gaire bé —i no ho dic amb ànim crític, de veritat, senyor Aleu, no ho dic amb ànim crític—, però es podria interpretar millor el que diu l'article quart d'aquest Reglament, quan diu, segons l'article 4 del Reglament 75/268: «Són zones desfavorides les que estan en perill de despoblament» —que és el cas de totes aquestes zones—, «amb terres poc productives i amb escassa densitat i amb tendència a la regressió», que és el cas de totes aquestes zones de què estem parlant. I, aleshores, jo em pregunto: per què no s'inclou, dintre de la directiva 75 —apunti-s'ho—, Massoteres, que l'any 1960 tenia 372 habitants i ara en té 159? O per què no s'hi inclou Sanaüja, que en tenia 1.353 l'any 1960, i ara en té 457? O Castelló de Farfanya, que tenia, el 1960, 1.001 habitants, i avui en té 634? O Cubelles, que en tenia, el 1960, 1.630, i avui en té 414?

Jo, el que vull dir, és que perquè...

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Senyor Diputat, li recordo que el seu temps s'ha exhaurit.

El Sr. GRAELLS: Acabo.

Realment, en aquestes zones, si nosaltres hi poguéssim fer quelcom més del que es fa a través del Reglament de la directiva 797, si es fa quelcom més dels pressupostos que nosaltres hi dirigim en investigació i en millora d'estructura, que d'alguna manera es fes un estudi més acurat perquè tots els pobles del nostre secà, aquests pobres i de solitud, entressin en aquests plans i en aquesta directiva 75 de la Comunitat Econòmica Europea.

Per tot això, nosaltres hi votarem en contra.

Senyor President, senyores i senyors diputats, moltes gràcies.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Moltes gràcies, Illustre senyor Diputat.

Recollint l'esmena que ha referit l'Illustre Diputat senyor Aleu amb referència al Reial Decret 808/1987, farem la votació separada tal com s'ha indicat i, per tant, en primer lloc, votarem el primer punt de l'ordre del dia i tot seguit els altres dos punts.

Primer punt de la Moció.

Vots a favor, es posin drets.

Vots en contra?

Abstencions?

Aquest primer punt ha estat rebutjat per 24 vots a favor, 59 en contra i cap abstenció.

Segon i tercer punts de la Moció.

Vots a favor, es posin drets, si us plau.

Vots en contra?

Abstencions?

Aquests segon i tercer punts han estat rebutjats per 22 vots a favor, 61 en contra i cap abstenció.

Moció subsegüent a la interpe·lació al Consell Executiu sobre la Política Relativa al Medi Natural

Correspon ara la següent Moció, que és la corresponent a la interpe·lació sobre la política relativa al medi natural, presentada per l'Illustre Diputat senyor Víctor Gimeno.

El Sr. GIMENO: Gràcies, senyor President.

Senyores i senyors diputats, fa exactament cinc mesos vam presentar aquesta interpe·lació, que conduïa a la Moció que en aquests moments vull presentar. En aquella interpe·lació vam discutir quina era la política general d'actuació del Consell Executiu en la línia del medi natural, atesa l'existència d'una remodelada Direcció General del Medi Natural, i que entenem que tenia una certa conflictivitat a l'hora de discutir quines eren les competències que havia de portar la Direcció General del Medi Ambient, que depèn del Departament de Política Territorial i Obres Públiques. Com que crec que és en l'ànim de tots que un dels temes més importants d'aquella Moció o d'aquella interpe·lació era què és el que pensàvem fer i què és el que pot arribar a ser el Pla d'Espais d'Interès Natural, nosaltres vam presentar —i no se'ns van poder rebatre— una sèrie de mancances, una sèrie de deficiències que entenem que tenia aquest Pla, de les quals n'anomenaré, com a més representatives, només dues: una és que l'avantprojecte aquest, que estava a exposició pública de les entitats locals, no planteja en cap moment els beneficis tècnics i financers per a la població de la zona afectada i les seves activitats, d'acord amb el que diu l'article 17 de la Llei 12/85, d'Espais Naturals, i que això significava un grau d'indefinició que podia portar a una manca de voluntat d'assumir, la Generalitat, alguns compromisos concrets; que podia ser una manera de quedar bé, però no de tirar endavant un pla real de protecció de l'entorn de Catalunya.

Dèiem també que s'incomplia l'article 20 de la Llei, on es deia que l'aprovació del Pla ha de comptar amb l'informe previ del Consell de Protecció de la Natura, i dèiem que aquest Consell, el 28 de juny del 89, encara no s'havia constituït. Des de llavors fins ara, l'únic que hem pogut constatar, a part diverses preguntes i diverses manifestacions del Conseller d'Agricultura, és que s'havia de remodelar amb la idea d'introduir-hi més representants del sector, diríem, ecologista o ambientalista, i que això va ser realitat fa escassos dies. Vol dir que durant aquest temps, durant aquests cinc mesos, l'únic que s'ha fet ha estat una modificació puntual, no de les persones —que encara no s'han nomenat, si no estic mal informat—, sinó dels representants de les diverses entitats que han de constituir aquest Consell de Protecció de la Natura. Lògicament, si no ha estat constituït aquest Consell, no ha emès informe, i això fa cinc mesos, aquest Pla, que està aturat.

Nosaltres, en la interpellació, el que volíem era que destaquéssim la importància vital que té per al país la conservació, la protecció i la millora del patrimoni natural i, en aquest sentit, que el Parlament subratllés el significat que ha de tenir aquest Pla d'Espais d'Interès Natural per a la consecució d'aquests objectius. I que, alhora, reconegués que l'avantprojecte de pla ha tingut nombroses alegacions —més de dues-centes— i suggeriments fets formalment o informalment durant l'exposició pública. I, fruit d'aquest reconeixement de la importància i de les alegacions presentades, el que calia fer —i el que calia que fes l'Executiu, i això és el primer punt, que insta el Govern de la Generalitat— era reformular el Pla d'Espais d'Interès Natural, d'acord amb el que estableix la Llei 12/85, entre ells la determinació dels beneficis tècnics i financers, i la creació i l'elaboració de l'informe del Consell de Protecció de la Natura.

Dèiem també que calia actualitzar els límits de les zones que cal protegir, a base d'una de les mancances que constàvem, que era que no s'havien fet estudis detallats i sobre el terreny de quin era cada un dels espais que s'havia de protegir, que moltes coses s'havien fet, simplement, per corbes de nivell, al marge de quines eren les realitats de cada una de les zones, i dèiem que calia estendre el coneixement del Pla —estendre el coneixement del Pla— entre la població de les àrees afectades per tal de garantir una protecció efectiva del territori que la necessiti, amb la conformitat d'aquestes zones incloses en el mateix territori. Perquè el que dèiem és que no es pot, des de dalt, planificar una zona protegida si la gent no sap si la vol protegir, si no la vol protegir, si hi estan d'acord, quins avantatges, quins inconvenients, i, en definitiva, amb un desconeixement de la població, que part d'aquest desconeixement és el que va generar una quantitat important de les alegacions. Davant d'una situació de desconeixement, el que fa un ciutadà qualsevol —i un representant dels municipis afectats té el mateix dret a optar per aquesta via— és desconfiar. És a dir: «Ens posen una limitació, no ens diuen quines compensacions hi ha, no ens diuen quins beneficis ens reportarà, oposem-nos-hi, per principi; si diem alguna cosa, potser en traurem alguna cosa». I en aquest sentit és el primer punt.

En el segon punt, no m'hi vull estendre gaire, però vam parlar de com es gestionaven les reserves nacionals de caça, i vam entrar en un cert debat respecte a una concreta, d'aquestes, que era una reserva nacional que cau en tres territoris, la reserva nacional de caça dels ports de Tortosa-Beseit, que afecta les comunitats de Catalunya, País Valencià i Aragó, i que en la resposta del Conseller ens deia que les reserves es gestionen bé. A part les dificultats burocràtico-administratives que té una reserva gestionada entre tres comunitats autònomes, el que és clar és que el sentiment de la gent —concretament d'aquesta sé que no és així—, la satisfacció per la bona gestió no és ni mitjanament gens acceptable, i el que consideràvem —un altre dia parlarem més específicament d'aquest tema— era que calia revisar —no dèiem en quin sentit—, revisar el funcionament de les reserves nacionals de caça, amb l'objectiu de fer compatible la protecció del medi amb els interessos de les reserves, essencialment d'ordre faunístic i cinegètic i amb els interessos de les àrees, és a dir, de les poblacions afectades per la implantació d'una reserva, perquè, si fem compatibles aquests tres aspectes —veïns, reserva, des del punt de vista dels caçadors, fonamentalment, i protecció del medi— és com millor podem fer fun-

cionar bé qualsevol reserva de caça del territori català. En aquest sentit fem aquestes dues propostes, i pensem que poden ser absolutament assumibles per tota aquesta Cambra.

I el que voldríem deixar clar, també, és que ens preocupen molt aquests cinc mesos de retard, que no s'ha avançat pràcticament gens en aquest avantprojecte de pla, i no voldríem que pogués servir, aquesta Moció nostra, com una forma d'endarrerir el pla, és a dir, el que no pretenem és tirar enrere el pla, tornar a fer un procés que estiguem dos, tres, cinc anys més formulant i reformulant el pla, i que, en definitiva, això no sigui més que paper mullat. És a dir, podria ser un paper aprovat o ni tan sols aprovat: pensem que cal accelerar els tràmits perquè aquest PEIN sigui un instrument real de protecció de la natura al nostre país.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Moltes gràcies, Il·lustre senyor Diputat.

Correspon ara defensar l'esmena presentada pel Grup Socialista; per fer-ho, l'Il·lustre Diputat senyor Madueño.

El Sr. MADUEÑO: Gràcies, senyor President.

Senyores i senyors diputats, el passat debat es va centrar en els temes referents al medi natural, fonamentalment centrats en els temes de l'estructura i l'organització de què el Consell Executiu es dota per tirar endavant els temes de medi natural. També es va parlar profundament del Pla d'Espais Naturals, però nosaltres creiem que aquest debat sobre la política o, possiblement, la manca de política sobre medi natural del Consell Executiu, farà falta un debat, encara continuar-lo, més aprofundit, i, en aquest sentit, nosaltres hem presentat una interpellació que suposem que servirà per a enriquir aquest debat necessari sobre la política o la manca de política del Consell Executiu sobre els temes de medi natural.

Parlant, concretament, de la Moció presentada, nosaltres pràcticament estem d'acord amb les propostes de l'interpellant, i, fonamentalment —malgrat que es van centrar en temes d'organització—, s'han centrat en les propostes, fonamentalment, sobre el Pla d'Espais Naturals, un pla moltes vegades anunciat i mai presentat en aquest Parlament, malgrat que el seu anunci data de l'any 1985. El PEIN, el Pla d'Espais d'Interès Natural, estava previst com un inventari d'urgència per frenar la degradació dels nostres espais naturals, evidentment no provocada durant l'etapa democràtica, sinó, fonamentalment, en etapes anteriors. Com a inventari d'urgència, requeria unes mesures que no s'han pres fins ara; ara hi ha presentat un avantprojecte, i aquí se centra la primera esmena nostra, que té alguns aspectes de correcció, simplement, perquè es parlava de pla i el que s'ha presentat no és el pla, perquè no està aprovat —afortunadament: si el tinguéssim com a pla voldria dir que ja estava presentat i ja estava aprovat pel Consell Executiu—; per tant, unes esmenes molt puntuals. Però hi ha una part, dintre d'aquesta esmena, que no és simplement formal, sinó que és de contingut: quan es parla que s'ha d'aconseguir la conformitat de les zones afectades —jo vull recordar aquí que, de vegades, s'ha utilitzat aquesta fórmula per aprovar, en el Parlament, que s'ha de declarar espai protegit una zona, que ha de comptar amb la majoria de la conformitat de les zones afectades, i encara estem esperant que es pugui declarar perquè les zones afectades... I per això diem: sí, s'ha de comptar amb les zones afectades al màxim que sigui possible, però protegir una zona del país, que és d'interès del país, ho ha de decidir l'organisme i la institució

que representa el país, és a dir el Consell Executiu.

La segona esmena està plantejada perquè l'avantprojecte que han presentat no recull pràcticament, pràcticament, cap de les figures que contempla la mateixa Llei 12/85, d'Espais Naturals. L'únic que fem en aquesta esmena és recordar, perquè es reculli en aquest avantprojecte, que els espais naturals —que aquí s'ha presentat que el 18% estaran protegits— encara no sabem, amb l'avantprojecte —potser es pot corregir en el projecte definitiu—, quina categoria d'espais, d'acord amb la Llei que vam aprovar en aquest Parlament, tindran aquests espais. Per tant, aquesta segona esmena planteja que és necessari que cada espai que figura en el pla d'espais, en l'avantprojecte, estigui dotat de la figura corresponent aprovada a la mateixa Llei.

I, per últim, la tercera esmena va en la línia de dir: si declararem uns espais i els dotem dels pressupostos que en aquests moments tenen per funcionar, és evident que això no funcionarà: dotar-los amb 150 milions de pessetes, com estan avui dia els espais, quan altres comunitats similars hi destinen 2.000 milions de pessetes per gestionar-los, és evident que vostès reconeixeran amb mi que això simplement permet fer una política d'imatge i un petit control, però no donen per a més, aquests diners. Per això diem nosaltres que, per gestionar els espais actuals més els espais que reculli el Pla d'Espais d'Interès Natural, s'ha de fer un programa financer que permeti realment protegir i conservar els espais naturals de Catalunya. D'acord amb uns objectius nostres? No: d'acord amb els objectius que fixa la mateixa Llei d'Espais Naturals aprovada per aquest Parlament, on deia que l'objectiu del Pla d'Espais Naturals, els objectius són «protegir, conservar, gestionar, i, si escau, restaurar i millorar la diversitat genètica, la riquesa i la productivitat dels espais naturals de Catalunya». Tot això, sense diners, és evident que no es pot fer.

En definitiva, cada dia que passa sense que tinguem aprovat aquest Pla d'Espais, és evident que estem contribuint a degradar més el nostre país en lloc de conservar-lo i protegir-lo amb vista a les generacions posteriors.

És per això que jo crec que és fonamental que el debat es faci sobre el Pla d'Espais Naturals, però és encara més important que, d'una vegada, s'aprovi aquest Pla.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Moltes gràcies, senyor Diputat.

Ara es podran posicionar els grups que no han intervingut fins ara: en primer lloc, per l'Agrupació del CDS, l'Il·lustre Diputat senyor Latorre.

El Sr. LATORRE: Gràcies, senyor President.

De la lectura que hem fet de la transcripció de la interpellació es desprèn que la Moció que ara presenta l'Il·lustre Diputat senyor Gimeno se centra en dos aspectes: d'una banda, el Pla d'Espais d'Interès Natural i, d'altra banda, les reserves nacionals de caça, com s'hauria pogut centrar en altres qüestions que també van sortir a la substanciació de la interpellació.

Hem de tenir en compte que la interpellació era sobre política del medi natural en general, per la qual cosa no s'ha aprofundit, entenem, prou en el debat de qüestions concretes: en particular, el Pla d'Espais d'Interès Natural. Es podrien, entenem, haver inclòs aspectes com la falta de funcionament del Consell de Protecció de la Natura —al qual ara ha fet esment l'Il·lustre Diputat senyor Gimeno—, la inclusió de noves zones en el PEIN, crítiques a la manca d'inversions pressupostàries

—com ara ha fet l'Il·lustre Diputat senyor Madueño—, en la línia, totes elles, de les nostres intervencions en proposicions no de llei, mocions i, fins i tot, en el darrer debat de política general davant d'aquesta Cambra. Però tot això són aspectes que no es van tractar o que varen ser tractats superficialment a la interpellació.

Creiem que el punt 1 de la Moció, tal com està formulat, és bastant neutre o genèric, i serveix per a poca cosa determinada, però també creiem que l'esmena que ha presentat el Grup Socialista l'enriqueix, el dota de prou contingut, i, si el proponent de la Moció accepta aquesta esmena, nosaltres el votariem favorablement.

Respecte a la qüestió de les reserves nacionals de caça, creiem que són precisament els espais protegits sobre els quals cauen les crítiques dels grups proteccionistes en general, de la qual cosa deduïm que el seu funcionament deu ser, en tot cas, semblant al dels altres espais protegits, sobre els quals tots sabem que recauen multitud de crítiques. De la lectura del text de la interpellació tampoc s'extreuen suficients dades com per pensar que calgui una revisió del seu funcionament, encara que tampoc ens acaben de convèncer les explicacions de l'Honorable Conseller d'Agricultura, senyor Miró, quan diu —com ha dit el Diputat senyor Gimeno— que les reserves nacionals de caça s'exploten bé. Ens és difícil substantiar el signe del nostre vot sobre aquest punt 2 de la Moció i, per tant, optariem per l'abstenció, en aquest punt.

Pel que fa a les esmenes números 2 i 3, del Grup Socialista, hi donariem suport plenament, perquè coincideixen absolutament amb els nostres postulats.

En conseqüència amb tot el que hem manifestat, senyor President, demanariem ja des d'ara votació separada del punt 2 de la Moció.

Gràcies.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Moltes gràcies, Il·lustre senyor Diputat.

Correspon ara, pel Grup Popular, defensar la seva posició a la senyora Maria Dolors Montserrat.

La Sra. MONTSERRAT: Molt breument, moltes gràcies, senyor President.

També voldríem votació separada de la Moció, i dir-li, Il·lustre senyor Diputat, que compartim plenament la inquietud del seu Grup i entenem que les esmenes presentades pel Grup Socialista enriqueixen l'apartat primer de la seva Moció, la qual votarem favorablement en el punt número 1 i ens abstindrem en el punt número 2.

Res més. Moltes gràcies.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Moltes gràcies.

Pel Grup parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Ricard Masó.

El Sr. MASÓ: Senyor President, senyores i senyors diputats, és sorprenent, fins i tot per als qui ja portem uns anys de vida parlamentària, veure i sentir com és possible que les coses siguin valorades i comentades des de punts de vista tan diferents. Perquè és normal i legítim que l'oposició, en el compliment de la seva obligació política, de controlar el poder de l'Executiu, digui que les accions de govern s'han de millorar —i aquest és un dret que deu estar sempre emparat per la raó, perquè en aquest món, senyores i senyors diputats, tot ho és, de millorable—; ara bé, en aquest cas, Iniciativa per Catalunya presenta

una Moció que, en el seu primer punt, proposa la reformulació del Pla d'Espais d'Interès Natural, altrament anomenat PEIN, que comporta, perquè el Govern el pugui millorar, tornar-lo a començar —el senyor Gimeno ens ha explicat que no era ben bé això, però és evident que reformular el Pla fent tot el que ell deia, en el fons vol dir tornar-lo a començar. Una proposta totalment oposada, totalment contradictòria amb l'esmena del Grup Socialista, que demana que aquest Pla s'aprovi amb caràcter d'urgència. És a dir, uns i altres, què volem? Que el Pla d'Espais Naturals, volgut, desitjat, esperat per tots, fruit d'una llei aprovada amb ampli suport d'aquesta Cambra, és a dir, volem que el PEIN sigui una realitat com més aviat millor, o que —molt diferent— es torni a reformular —com diu la proposta defensada pel senyor Gimeno, encara que ell diu que no voldria que això fes perdre temps, però tornar-lo a reformular i tornar-lo a fer vol dir temps. Des del nostre punt de vista, quan un pla curosament preparat, com aquest, propicia iniciatives que proposen que es tramiti amb caràcter d'urgència, al costat d'altres que recomanen aturar-se i tornar-lo a reformular, com a mínim deu voler dir que el Pla ha portat un ritme no censurable.

I, pel que fa a les seves característiques, que són a les que les intervencions que m'han precedit han fet referència, especialment la del senyor Gimeno, i que són, de fet, continuació de les que havia expressat quan va formular la interpellació, deia llavors que aquest era un Pla que no era prou conegut, que no tenia el coneixement dels ciutadans, que no sabia la gent de què anava... Escolti, l'audiència no se sap mai si és suficient o no és suficient, però, en qualsevol cas, compleix rigorosament, al peu de la lletra, allò que fixa la Llei d'Espais Naturals. Han estat consultades les entitats locals, els ens locals, però no només una vegada, sinó dues —no digui que no, senyor Gimeno, perquè vostè ho sap tan bé com jo mateix—, ha estat posat a informació, a audiència dels ens locals, una primera vegada, prorrogant per dues vegades el termini d'informació, i, després, aquest mes de juliol, per segona vegada, terminis en els quals s'han recollit, realment, moltes observacions, que tampoc són tantes: vostè parlava de dues-centes, no sé el nombre exacte, però encara que fossin dues-centes, un pla que va a cavall, que afecta quatre-cents municipis de Catalunya, serien molt poques esmenes, molt poques observacions, perquè vol dir que, només, com a màxim un de cada dos ha fet observacions, que gairebé totes han estat recollides, han estat recollides en el pla, estan essent introduïdes, perquè, és clar, un pla d'aquestes característiques, que passarà a ser —tal com diu la Llei— un pla sectorial de Catalunya, requereix un filtratge, requereix un consens ampli, una anàlisi àmplia, un estudi ampli de les entitats d'aquest país.

Abans de fer-lo, va ser també sotmès a un informe ampli, a una consulta àmplia. Miri, només li diré alguns noms —que no sé si val la pena, de tota manera, perquè sóc conscient que aquesta sessió plenària d'avui ja tots plegats tenim ganes que arribi al punt final—, però, per al tema de flora, es van consultar, específicament, el senyor Xavier Llimona, de la Universitat de Barcelona, pel que feia a líquens, fongs i algues; es va consultar el senyor Creu Casas, de l'Autònoma de Barcelona, per al tema dels briòfits; per a la fauna, es va requerir l'informe del senyor Jordi Ruiz i Olmo, de la Universitat de Barcelona, per al tema dels mamífers; del senyor Joaquim Basálvez, per al tema dels micromamífers; del senyor Jordi Serra, per al tema dels quípters; del senyor Xavier Ferrer i els seus col·laboradors,

per al tema de les aus, dels ocells; del senyor Albert Montorí i del senyor Xavier Pasqual, per als rèptils i els amfibis; del senyor Adolf Tossostoi i col·laboradors, per als peixos continentals... Plegaré, perquè la llista és molt extensa i em sembla que no és el cas, però sortint, acabada aquesta sessió, si ho vol, senyor Gimeno, la hi puc brindar i la hi puc deixar, molt amablement (*remor de veus*).

Potser valdria la pena també comparar per veure què s'ha fet, perquè miri, això de la informació i de l'audiència, sempre és molt fàcil dir: «Oh, és que no n'hi ha hagut prou, és que no ens n'hem assabentat prou...». Possiblement estaria molt bé, però vostè sap molt bé que això no és un tema de referèndum; per tant, arriba un moment que hi ha d'haver un límit: el límit mínim és aquell que fixa la Llei que va aprovar aquest Parlament, i aquest es compleix, però és que, a més a més, és un límit molt més intens que el que han fet altres comunitats autònomes, com, per exemple, Andalusia, Navarra i Canàries, que els han aprovat sense cap mena d'audiència ni als ens locals.

Pel que fa als beneficis, és cert que en la primera versió, posada a informació pública, posada a audiència, aquella primera informació que va donar lloc a dos allargaments de termini, potser no estava prou ben plantejat, però espero que vostè conegui que, en aquesta segona audiència, s'hi estan introduint, s'hi han introduït millores pel que fa, per exemple, a les ajudes als ajuntaments que hauran d'executar el planejament o que hauran de fer estudis d'impacte per culpa, pel motiu d'estar inclosos en el Pla d'Espais Naturals. O bé les subvencions de la Direcció General de Medi Ambient per a la promoció d'aquests espais, o bé aquells particulars que tindran ajudes prioritàries del Departament d'Agricultura pels plans forestals. Bé, s'hi estan introduint, però és que aquest pla serà un fruit, serà el resultat d'una gran informació, d'una gran anàlisi, d'una exhaustiva participació dels ens locals de Catalunya, perquè, quan sigui aprovat definitivament, tingui realment el suport i tingui el beneplàcit de tots aquells que realment hi estaran afectats.

Senyor Gimeno, nosaltres no votarem aquesta Moció, aquest primer punt, perquè aquest és un pla que nosaltres entenem que es prepara d'una manera molt acurada, que és conegut o s'han donat mitjans perquè tots els municipis de Catalunya i tots els consells comarcals el coneguin: s'ha anat a informar cadascun dels consells comarcals, per part del Govern, amb molt de detall; hi ha hagut temps sobrat —i encara n'hi ha— perquè, en els períodes d'audiència, tothom hi pugui dir la seva, i, per tant, aquest és un pla que segueix un ritme molt correcte, que no surt gens ni mica de les previsions de la Llei d'Espais Naturals aprovada per aquest Parlament, i, per tant, nosaltres no votarem aquest primer punt de la Moció.

I, pel que fa al segon punt, el de les reserves nacionals de caça, miri, escolti'm, «revisar el funcionament»... És que vostè ha estat molt poc concret, no ha dit què s'havia de revisar, i vostè mateix ho ha anunciat —«no sé en quin sentit», diu vostè. Escolti'm, si no saben en quin sentit s'ha de revisar, si no ens ho explica..., doncs, què vol que li digui, jo? Nosaltres tampoc ho sabem, perquè, en principi, per a nosaltres funcionen. És clar que les coses sempre són revisables, i es revisen: hi va haver un decret, una vegada —el Decret 185, de l'any 85—, que va ser una gran revisió, quan va modificar les juntes consultives, que són aquelles que anualment fixen també les quantitats de peces

que es poden caçar. De revisions, se'n fan; és evident que tot és millorable i és evident que tot és revisable. Com que vostè no ha precisat què és el que s'havia de revisar, nosaltres entenem, agraint la seva observació —perquè estic segur que el Govern la recollirà i que mirarà a veure si és que hi ha alguna cosa revisable—, però en qualsevol cas no entenem que hi hagi cap revisió que sigui motiu de moció. Per tant, nosaltres tampoc votarem aquest segon punt.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Gràcies, Il·lustre senyor Diputat.

Per pronunciar-se sobre l'esmena presentada pel Grup Socialista, té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Gimeno.

El Sr. GIMENO: Gràcies, senyor President.

Com que és un posicionament sobre les esmenes, m'agradaria contestar el portaveu del Grup de Convergència i Unió, però no ho faré...

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Ell ha manifestat una voluntat que no fa, òbviament, per tant...

El Sr. GIMENO: Per tant, no crec que se'l pugui criticar.

Vull dir que, les esmenes, les trobem realment enriquidores. Pensem que, la primera esmena, com diu el seu redactat, millora el redactat nostre: no és un pla, sinó que és un avantprojecte. Potser en aquesta inquietud manifestada que «reformular» podria ser tornar a plantejar de cap i de nou —la reformulació pot ser total o parcial—, i l'esmena del Grup Socialista diu «reformar», potser és un abast menys important i exigeix menys temps de dedicació i menys dilació. I també estem d'acord que no sempre és operatiu aconseguir la conformitat de tothom a les zones incloses al mateix territori, pot ser en un moment determinat un motiu de paralització d'un projecte, quan una gran majoria pot estar-hi d'acord; llavors, que tinguem l'objectiu d'aconseguir al màxim la conformitat, també em sembla un afegit molt digne de tenir-lo en compte.

Quant a la segona, crec que he manifestat que no voldríem que el primer punt significués un alentiment o una paralització d'aquest projecte, i creiem que aquí el que diu és «aprovar amb caràcter d'urgència», que no vol dir no tenir en consideració el primer punt, sinó que vol dir fer les coses suficientment ràpid perquè no dilatem aspectes com podria ser aquesta —que no se'ns ha comentat pels altres grups—, aquesta impossibilitat, no sé per quina raó, de crear, constituir el Consell de Protecció de la Natura i que aquest comenci a treballar amb un informe, amb un informe que és preceptiu: mentre aquesta gent no estigui constituïda, no poden fer l'informe; llavors, si s'avança en tota la resta que se'ns ha dit, però en això no s'avança, no creiem que es pugui anar molt endavant.

Hi ha un aspecte que crec que deu ser un error, perquè crec que podria induir a la confusió en aquesta esmena número 2. Diu: «Aprovar amb caràcter d'urgència el Pla d'Espais d'Interès Natural...», etcètera; diu: «això s'haurà de fer adaptant-se a una de les següents modalitats...». Sembla que pel redactat es podria entendre que el Pla s'ha d'adaptar a una d'aquestes modalitats: parc natural, paratge natural d'interès nacional..., etcètera. El que crec que podria ser una correcció tècnica —perquè així ho he entès de la descripció del portaveu del Grup Socialista— és que aquí es refereix a cada un dels espais, i crec que això es podria arreglar dient que «això s'haurà de fer adaptant» —substituir «se» per «els espais» — «els espais a una de les següents modalitats»; crec que amb això es recolliria l'ob-

jectiu del Diputat Madueño.

Quant a l'última, la tercera esmena, també hem dit que, si els beneficis tècnics i financers s'hi inclouen, i sembla també, no en tenim coneixement, però sembla que diu que això ja s'inclourà, per tal de complir amb els objectius i amb la lletra de la Llei, que tot això ja entrarà dintre, però no perquè hi entri implícitament, no estaria de més fixar un programa financer suficient i detallat en el sentit que planteja el Grup Socialista, i que estaria d'acord amb aquest article 17, que nosaltres dèiem que s'incomplia. Per tant, també la votarem favorablement.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Moltes gràcies, Il·lustre senyor Diputat. (*L'I. Sr. Masó demana per parlar.*) Senyor Masó?

El Sr. MASÓ: Perdó, senyor President, he entès que el senyor Gimeno deia que jo havia dit que el Consell de Protecció de la Natura no avançava; no ho he dit, això, en absolut, perquè el que sí que voldria dir és que avança suficientment perquè, quan el pla aquest estigui a punt, el pugui informar preceptivament el Consell de Protecció de la Natura.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Una altra vegada, senyor Diputat, li pregaré que em demani la paraula, que no comenci a parlar sense prèviament haver-me demanat la paraula. Moltes gràcies.

Voldria demanar a l'Il·lustre Diputat senyor Latorre que, si no ho he entès malament, ell demanava votació separada perquè en el segon punt tenia discrepàncies, però que, en canvi, tenia acords amb el tercer i quart punts que ara s'han incorporat. Per tant, votariem el primer punt, després el segon punt i, finalment, el tercer i el quart punts, tenint en compte que el senyor Gimeno ha incorporat les dues esmenes del Grup Socialista. És així, veritat?

El Sr. LATORRE: Per la nostra part, caldrien només dues votacions.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Ah, perfecte. Per tant, passem a sotmetre a votació la Moció corresponent. Punt primer de la Moció.

Vots a favor, es posin drets, si us plau.

Vots en contra?

Abstencions?

Aquest primer punt de la Moció ha estat rebutjat per 26 vots a favor, 59 en contra i cap abstenció.

Segon punt de la Moció, amb les incorporacions de les esmenes acceptades.

Vots a favor, es posin drets.

Vots en contra?

Abstencions?

Aquest segon punt de la Moció ha estat rebutjat per 22 vots a favor, 59 en contra i 4 abstencions.

Moció subsegüent a la interpeHació al Consell Executiu sobre la Política General del Lleure

Passem ja al darrer punt de l'ordre del dia, que és la Moció subsegüent a la interpeHació sobre Política General del Govern sobre el Lleure; per defensar-la, té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Arseni Gibert.

El Sr. GIBERT: Moltes gràcies, senyor President.

No tinc del tot clar si d'una moció substanciada fa cinc me-

sos és gaire propi, lingüísticament, dir-ne «subsegüent», però tant se val, perquè el nom no fa la cosa, i el que sí que és és una moció (*remor de veus i rialles*).

El que sí que és clar és que, aquests cinc mesos, en un tema com el que estem parlant, podrien haver suposat, en altres circumstàncies, una obsolescència total de la Moció, i, en aquest cas, lògicament, l'hauríem retirat. Creiem que no és així i que, ans al contrari, els esdeveniments i les noves circumstàncies afegeixen actualitat i sentit a la proposta de crear una comissió d'estudi del procés d'implantació —en el fons, bàsicament, la interpellació anava en aquest sentit— d'un centre recreatiu turístic a Vila-seca i Salou, que, com ja saben els senyors diputats, és, doncs, el tema d'aquesta Moció.

Efectivament, a la funció prevista en el redactat i en la intenció en la Moció, que era la de satisfer la voluntat expressada repetidament pel Conseller de Comerç, Consum i Turisme de transparència en tot el procés, i en aquest sentit ja era una funció que assignàvem a aquesta Comissió, s'hi afegeix ara una altra funció, creiem, més important, fins i tot, en aquests moments. Entenem que, en aquest moment, el Consell Executiu, per diferents raons, no està en condicions de garantir plenament la implantació del parc temàtic d'atraccions —o hi ha, com a mínim, dificultats—, i que estudiar aquestes dificultats i intentar resoldre-les, perquè es pugui realment garantir aquesta implantació, podria ser una funció —en aquest moment, insisteixo, la més important— d'aquesta Comissió.

De fet, en la substanciació de la interpellació recordaran les senyores i els senyors diputats que ja vam pronosticar que la situació es podria complicar; era un pronòstic, nosaltres entenem, fàcil, perquè les coses que —sempre al nostre criteri— es fan i es comencen malament, solen complicar-se, i, si no es rectifica a temps, solen, fins i tot, acabar malament. És cert que hi juguen factors que en aquell moment no podíem pronosticar perquè no els havíem previst, no els prevèiem —en aquell moment no els prevèiem—, encara que potser sí que el Consell Executiu els hauria d'haver previst o hi havia possibilitats de preveure'ls: concretament, estic parlant —i suposo que ho hauran intuït— del fet, més o menys sorprenent en el temps i en les circumstàncies, de la segregació de Salou del municipi de Vila-seca, que sembla que és la preocupació que més ha preocupat darrerament tant potser el Consell Executiu com la mateixa empresa adjudicatària de la concessió d'implantar el parc.

Però no n'hi ha prou, en qualsevol cas, de resoldre aquest problema —que segurament té solucions i nosaltres pensem que en té—, perquè n'hi ha d'altres de pendants, en funció d'aquest procés que nosaltres creiem desencertat, que poden sorgir més endavant: vam parlar ja en aquell moment d'una possible complicació jurídica del tema, en un moment més posterior, en què quedés, fins i tot, greument empantanegat el tema, i, fins i tot, podríem parlar —i no ho faré amb extensió, ni molt menys: en vam parlar en el seu moment, poc o molt— que l'evolució i la modificació eventual dels plans PENTA i, sobretot, del SEQTA, podrien també crear dificultats.

Hem d'insistir que les coses que es fan malament es compliquen: no vull ara, de cap manera, reproduir ni el debat ni la història de tot aquest procés, en absolut, perquè crec que no és el moment; el que passa és que una breu síntesi, en funció d'aquests mesos que han passat, sí que la voldria fer. A nosaltres ens sembla que, quan diem «procés mal portat», la síntesi

—molt i molt breu, em comprometo que sigui molt i molt breu— és la d'haver seleccionat uns terrenys que, sense implantació de cap parc, ja tenien un gran valor potencial, el d'haver-los mantingut sense qualificar artificiosament, durant el temps que hagi fet falta, i després i sobretot el d'instrumentar una llei aparentment innecessària, però que sí que era necessària per consagrar la figura legal d'una filigrana semàntica que se'n diu centre recreatiu turístic, que consisteix —com saben totes les senyores i els senyors diputats— en un parc temàtic d'atraccions i una urbanització com una unitat indissoluble per tal de fer extensiu l'interès social de l'expropiació a la zona residencial annexa al parc temàtic. I aquesta és la font de molts dels problemes que hi ha hagut i dels que hi poden, encara, haver.

A l'ajuntament de què formo part —i no veig el senyor Martínez, que deu ser fora; n'és alcalde— tenim un regidor del Grup Popular que sol dir, sol dir que (*remor de veus i rialles*)...

EL Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Si us plau, senyors diputats, no es dirigeixin al Diputat que està intervenint.

EL Sr. GIBERT: ...que sol dir que el mot «expropiació» no figura en el seu diccionari; en el meu, sí, que hi figura, però sí, a la paraula «expropiació», hi afegim «arbitrària», aleshores potser sí que seria bo que desaparegués de tots els diccionaris. En aquesta exposició que tenim a fora, hi ha l'article 17 de la Declaració dels Drets Humans del 1789, que parla precisament del dret de la propietat.

«Il pensiero è tuo; i panini, di tutti», diuen els italians —un refrany italià presumiblement de centre-esquerra, encara que a Itàlia em sembla que assumit per la democràcia cristiana—; a un «sociata» com jo se li podria suposar, espero, es podria suposar més interessat en la segona part —això que el pa, els panets, o els entrepans, són de tots—, però aquesta vegada em quedo amb la primera part: el pensament és de cadascú, el pensament és lliure, i per això pensar o no pensar que Anheuser Busch no és l'únic beneficiari d'aquesta sofisticada operació és per a cada ciutadà i per a cada membre d'aquesta Cambra, com a mínim, opcional. En qualsevol cas, permeti'm expressar una opinió que crec compartida per la majoria d'aquesta Cambra, per la immensa majoria d'aquesta Cambra, per més que alguns estem en millors condicions d'expressar-la que d'altres, però crec sincerament que compartida per aquesta Cambra, i que ve al cas —l'opinió es refereix a altres temes, però també, concretament, a aquest—; l'opinió és que una de les moltes coses que convenen a aquest país, des del meu punt de vista, és anticipar l'adveniment —el feliç adveniment, jo diria— de l'era «postnafeta» (*remor de veus*).

Però tornem al que ens ocupa —i, concretament, a demanar a tots els grups el suport per a la creació d'aquesta comissió. Cal repetir-ho: el Consell Executiu no està en condicions, ara com ara, de garantir plenament la implantació del parc, i nosaltres esperem, com hem esperat sempre, que el parc temàtic d'atraccions s'implanti. I esperem que aquesta comissió podria ser útil per resoldre problemes, per estudiar i resoldre problemes. Perquè seria bo que no perdéssim aquesta oportunitat.

Ja sé, i n'estic molt i molt segur..., més ben dit, ho intueixo només, només intueixo que és possible o probable que, si en el supòsit, que no desitgem, que això no fos així, i realment es perdés l'oportunitat, hi hauria esforços, probablement fins i tot exitosos —de més verds en maduren, o n'hem vist madurar—

de culpar la gent, els grups que ens hem oposat al procediment, que mai a la implantació del parc —seria injust dir el contrari: ni dins aquesta Cambra, ni fora d'aquesta Cambra, mai ens hem oposat a la implantació d'un parc temàtic a Catalunya; el que sí que és cert és que ens hem oposat i estem en contra del procediment, aquell procediment que vostès deien que era l'únic que el feia viable i que els fets demostraven que potser no era tan cert que el feia viable aquest procediment.

En qualsevol circumstància, la qüestió no és aquesta. No és qüestió de saber, en aquest supòsit que no desitgem, si això passaria i si vostès tindrien èxit o no, senyors de la majoria; la qüestió és una altra: la qüestió és com resoldre els problemes i impedir, doncs, que no es pugui garantir aquesta implantació, la implantació d'un parc temàtic d'atraccions, i prego que es fixin que estem dient «parc temàtic d'atraccions» i no «centre recreatiu turístic». Per això demanem el vot per a aquesta comissió d'estudi, perquè hi volem contribuir, perquè pensem fins i tot que la contribució a resoldre aquests problemes podria ser necessària. I en aquest sentit demano —hi insisteixo una vegada més— el vot a tots els grups per a la creació d'aquesta comissió d'estudi.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Moltes gràcies, Illustre senyor Diputat.

Correspon ara posicionar-se a tots els grups, tenint en compte que no hi ha hagut cap esmena presentada. Per fer-ho en primer lloc, el senyor Latorre, en representació de l'Agrupació del CDS.

El Sr. LATORRE: Gràcies, senyor President. (*Remor de veus.*)

En llegir...

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Silenci, si us plau.

El Sr. LATORRE: ... novament el *Diari de Sessions*, corresponent al debat de la interpe·llació que ha donat lloc a la Moció que ara discutim, m'ha confirmat amb més rotunditat el que ja em va semblar aleshores, i és que el fons de la qüestió, en el debat de la interpe·llació, estava desenfocat —i que consti, Illustre Diputat senyor Gibert, que compartim algunes i fins i tot moltes de les sospites, afirmacions i pronòstics que vostè feia, i, és més, aquestes i altres coses que malauradament es produeixen i es produiran ja les vàrem anunciar en el transcurs del debat de defensa de l'esmena a la totalitat que vàrem presentar. I dic desenfocat perquè el que ara sospita i ha manifestat l'Illustre Diputat senyor Gibert és que el beneficiari de l'operació especulativa immobiliària que facilita la llei podria no ésser Anheuser Busch, sinó un altre o uns altres.

El reconeixement, d'altra banda, del senyor Gibert d'haver-se equivocat quan qualificava la Llei de vestit a mida va fer les delícies del Conseller Alegre, i així ho vaig dir, així ho vaig dir quan li deia: «Sort que avui es reconeix que no és així, que aquesta llei no és un vestit a mida!». Doncs que no es faci il·lusions el Conseller Alegre: els centristes continuem sense reconèixer el que ell deia llavors; si aquesta llei no és un vestit a mida, almenys és un *pret-à-porter*, però un *pret-à-porter* d'aquells que només uns pocs privilegiats hi poden accedir. Tant se val, senyor Gibert, que els beneficiaris d'aquesta operació immobiliària encoberta siguin uns o siguin uns altres: el fons de la qüestió és que a hores d'ara ja s'estan expropiant terrenys urbanitzables a preu de rústic. Com ja ho dèiem en el de-

bat de la Llei i no ho tornarem a dir ara. Però és que, en la instrumentació pràctica d'aquesta expropiació, ja estem assistint de fet als contrasentits a què necessàriament ha de donar lloc. Així, a les actes d'aixecament previ s'estan descrivint finques com a » de les hectàrees que siguin, sense tenir en compte que, ope legis, aquests terrenys són ja urbanitzables, com ho diu l'article vuitè de la Llei, i que aquestes coses, i d'altres que no esmentaré per no allargar-me, a més de confirmar el que ja hem dit abans, no se sostenen jurídicament, com no se sosté políticament una expropiació forçosa per fer una obra que no és pública, sinó privada.

Això, lògicament, els perjudicats de l'expropiació ho saben, es defensen, i molt possiblement es defensaran fins arribar al final. I en última instància podria ser que els tribunals haguessin de tenir l'última paraula. De fet, tots els grups de l'oposició d'aquesta Cambra hem presentat un recurs de reposició contra el Decret d'adjudicació del centre recreatiu turístic; recurs de reposició, per cert, que no ha merescut, ni tan sols, la resposta del Consell Executiu —tampoc tenia l'obligació de fer-ho; dic el fet substantiu.

Però no només és això. Ara ens trobem que Vila-seca i Salou, com a conseqüència de la seva segregació, és avui només una realitat física, però no una realitat jurídica; és a dir, Vila-seca i Salou, com a ajuntament, com a corporació pública, no existeix, i, mentre, quin serà l'ajuntament que ha de tramitar i aprovar la revisió del planejament o la creació ex novo del planejament exigint per la Llei? Com i quan es podran complir les prescripcions de la Llei en relació amb els instruments d'ordenació? Aquestes i altres qüestions que podria dir i que passaré per alt, per no allargar-me excessivament, porten necessàriament a una preocupació afegida i principal, i també a un pronòstic molt preocupant —nosaltres també farem un pronòstic. La preocupació és... —atès que nosaltres també volem el parc temàtic d'atraccions; nosaltres, els centristes, també volem el parc temàtic d'atraccions—, què farà la multinacional americana davant d'aquesta disbauxa; el pronòstic és encara més greu: si continuen així les coses, si continuen les coses per aquest camí, el futur de tot el centre recreatiu i turístic podria perillar. Ja ho vàrem dir en el debat de la Llei: quan el Conseller Alegre ens deia «Ens trobem davant d'un projecte estrella», jo mateix vaig dir: «Atenció, Conseller, no fos cas que ens "estrelléssim" amb aquest projecte estrella».

Per tot això, senyor President, senyores diputades, senyors diputats, no només hem de donar suport a la Moció presentada pels diputats del Grup Socialista, sinó saludar aquesta iniciativa al mateix temps que demanar de la responsabilitat d'aquesta Cambra l'aprovació de la Moció per la importància que per als interessos de Catalunya té la resolució dels problemes que aquest projecte planteja.

Gràcies, senyor President, senyores i senyors diputats.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Moltes gràcies, Illustre senyor Diputat.

Per posicionar-se, en nom del Grup parlamentari Popular, té la paraula la senyora Maria Dolors Montserrat.

La Sra. MONTSERRAT: Gràcies, senyor President.

El nostre Grup, des del primer moment en què es va parlar de la creació d'un centre recreatiu turístic a Salou, es va mostrar favorable a aquesta creació, i es va mostrar favorable per l'efecte positiu que aquest centre pot tenir per a Salou i per a

Catalunya, però ja quan es va aprovar en aquesta Cambra la Llei de centres recreatius i turístics el nostre Grup també va recordar que en cap moment interessos dels particulars podien ésser trepitjats i que l'especulació no podia ésser mòbil per a la consecució dels parcs.

És dins d'aquesta línia, la del total respecte als interessos dels afectats, que el nostre Grup votarà favorablement la creació d'aquesta comissió d'estudi.

Res més, senyor President.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Moltes gràcies.

Pel Grup d'Iniciativa, té la paraula l'Illustre Diputat senyor Gimeno.

El Sr. GIMENO: Gràcies, senyor President.

Com que crec que és innecessari repetir argumentacions que s'han fet aquí diverses vegades, seré molt breu, perquè crec que l'hora també ja ens fa estar poc atents al que és el que es diu. Simplement dir que votarem favorablement. Una, pel principi general que entenem que és bo que la voluntat de transparència es pugui fer realitat en tots i cadascun d'un procés que sabem que no és suficientment clar. I, l'altra, perquè, a la mateixa complexitat del tema —que ja vam denunciar en el seu moment quan vam estar debatent la Llei i que no faig esment de quins eren els nostres posicionaments, però que en definitiva dèiem que no hi havia necessitat d'una llei per justificar aquesta inversió, que tothom hi estàvem d'acord—, s'hi han afegit aquestes dificultats afegides: una és la segregació de Salou del terme de Vila-seca, amb la dificultat administrativa que això comporta, i l'altra és les possibles conseqüències que pot tenir l'accident de Vandellòs quant a la repercussió turística en aquella zona.

Creiem que fóra bo que hi hagués una comissió que es preocupés perquè aquests 37.000 milions d'inversió que estan venint —perquè alguns ja s'han invertit, encara que de moment sigui per a compra de terrenys— puguin arribar aquí i puguin arribar en les millors condicions i puguem reduir aquestes possibilitats d'especulació o de mala gestió, d'aprofitament d'alguns col·lectius reduïts de la destinació d'aquests diners.

Res més. Votarem favorablement.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Moltes gràcies.

El Grup Socialista desitja posicionar-se? (*Remor de veus.*) No, no, podria posicionar-se... Per fer-ho, té la paraula, en nom del Grup de Convergència i Unió, el Grup parlamentari... senyor Joan Martí (*remor de veus.*)

El Sr. MARTÍ I FERRÉ: Gràcies, senyor President.

Senyores i senyors diputats, crec que de tots els portaveus que han fet el torn aquesta tarda aquí, defensant..., pràcticament tots han defensat aquesta Moció, coincidirem que estem tractant un tema molt important. El centre recreatiu i turístic de Salou és, turísticament parlant, i dintre de la política del lleure, el tema més important que té plantejat en aquest moment Catalunya. Ho és quant a la seva realització —parlem de dos milions i mig a tres milions de turistes/any que visitaran aquest parc, que visitaran Catalunya—, ho és en el terreny de les inversions —en la primera fase parlem de 33.400 milions de pessetes, fins arribar a 150.000 milions de pessetes. Com s'ha negociat, a través de l'Executiu, a través del Parlament, tot aquest conjunt, tot aquest projecte? A través, en principi, d'una llei presentada per l'Executiu: s'aprova el 16 de febrer d'aquest any; en el tràmit en aquest Ple, el Grup de la majoria —per a major transparència, davant d'algunes actituds d'algun grup que deia que

no hi havia prou transparència— demanem la compareixença en comissió del Conseller de Comerç i Turisme, abans que s'adjudiqui per decret aquest parc temàtic —aquesta compareixença es fa l'1 de juny—; subsegüent a aquesta compareixença, s'adjudica aquest parc temàtic, per decret, el dia 23 de juny; subsegüentment, el Grup Socialista presenta al Parlament una interpellació que és a bastament contestada pel Conseller de Comerç i Turisme.

Crec, senyores i senyors diputats, que, de transparència, tota, la màxima que preveu la nostra legislació, la màxima. I, a més a més, jo crec que podríem considerar que, això, és a canvi de què? Què ens dóna, aquesta Llei? Són 800 hectàrees, de les quals estan destinades 194 a parc temàtic i 2.500 habitatges —dos mil cinc-cents habitatges. Creiem que les contraprestacions que s'estableixen per la Llei aprovada per aquest Parlament són un èxit polític, no solament del Govern català, sinó que és un èxit polític de tots els grups d'aquesta Cambra en el moment que es dicta el decret d'ajudicació. Hi ha una empresa, concretament l'Anheuser Busch, que licita i se li adjudica directament, ja, doncs, aquest projecte. Jo diria que en un Estat de dret això ens hauria de congratular i tancar el procés. I, si més no —i seguint, potser, una mica, la línia que ens ha marcat sempre, des d'aquesta tribuna, el Grup Socialista—, mirem què passa a Europa quan hi ha un projecte d'aquesta categoria. (*Remor de veus.*)

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Silenci, si us plau —perdoni, senyor Diputat—, silenci! Gràcies.

El Sr. MARTÍ I FERRÉ: A França, amb un Govern socialista, es crea un parc temàtic recreatiu de dues mil hectàrees —no 800: 2.000 hectàrees—, on el parc temàtic només tindrà —el màxim que tindrà— cent trenta hectàrees, davant les cent noranta-quatre que és el parc temàtic Busch a Catalunya —194—: cent trenta / dues mil hectàrees —per a Catalunya, 800. On s'ocupa aquest parc? Als voltants de París, a una zona de localització preferent. S'adquireixen aquests terrenys a través d'un organisme oficial, l'Epafrance: l'Epafrance adquireix els terrenys per via expropiatòria; paga a preu agrícola; es compromet a trobar els socis econòmics que acompanyen Disney, en aquest cas, que només aporta el 16% del capital; assoleix la realització de tota la infraestructura necessària de la zona, i retrocedeix a Disney Europa la propietat dels terrenys un cop expropiats. Això, a París, a França. El Govern encara es compromet, a més, i diu: «Portaré el metro d'alta velocitat des de París fins al parc; construiré una nova estació de TGV en el si del parc; aportaré l'abastament d'aigua, gas, telèfon i electricitat, i, a més a més, hi contribuiré financerament». Disney, a què es compromet, què li donen, a canvi? Li deixen construir 5.500 habitatges —5.500 habitatges—, li deixen construir 700.000 metres quadrats d'oficines, 750.000 metres quadrats de local d'alta tecnologia, 150.000 metres quadrats per a comerços, 18.200 habitacions d'hotel, 2.400 residències hoteleres i 40.000 metres quadrats de centre de congressos.

Amb aquesta comparació tornaria a dir el que he dit abans: crec, senyores i senyors diputats, que ens podem felicitar de l'èxit polític que el Parlament de Catalunya ha tingut d'aconseguir un parc temàtic d'aquestes característiques a Catalunya amb tan poc cost —bona negociació, com deia el senyor Gibert en la seva interpellació; no dubtem de la capacitat negociadora de l'Executiu.

Però resulta que aquí no s'acaba. La Moció que avui ens ocupa és el final d'un reguitzell d'actuacions que jo crec que és un mal estil polític; és un mal estil polític que ens avisava ja, vostè, senyor Gibert, quan ens deia: «Jurídicament i políticament tindran problemes, vostès». Jurídicament, suposo que no devia conèixer que el fiscal presentaria un recurs, i que el perdria —estic convençut que la independència del poder judicial és total, i que, per tant, això, vostè, no ho podia conèixer—, però que políticament, políticament vostè sí que va utilitzar, en la interpellació i al llarg de la discussió de la Llei, un to que no era l'adient amb el que representem tots nosaltres en aquesta Cambra. Primer deia que la Llei estava feta a mida de la Busch, per un costat; després, en la interpellació, ens diu: «No, no, escolti, em vaig equivocar, no estava feta a mida» —això és en el *Diari de Sessions* del dia 29 de juny—; ara, el que passa és que «aquí hi ha una especulació, és un contracte, hi ha una part, escolti'm, que no sabem qui són», i, aleshores, vostè s'atreveix a dir —llegeixo el *Diari de Sessions*—, diu: «La voracitat pels negocis d'algunes persones que tenen molta capacitat de decisió a l'Administració i al Govern de Catalunya ens fan creure que és una operació que està dissenyada perquè aquests beneficis no els gaudeixi exclusivament l'adjudicatari». Perdoni'm, però, després de les dades que hem donat del que significa aquest parc temàtic a Catalunya, i el que fan els socialistes a França, no hi ha comparació, és totalment..., després de la transparència que s'ha demostrat en el si d'aquesta Cambra, això no té per on aguantar-se.

Però és que resulta que no ho va dir vostè sol, sinó que és el Partit Socialista, que, el mes de juliol, buscant la connexió, a través del seu secretari, diu: «Vostès han de saber que l'Anheuser Busch, juntament amb la GTECH, que és la subministradora de les butlletes de la Loto Ràpid, resulta que tenen els mateixos advocats als Estats Units» —han anat arrissant el ris, ja; ja l'han anat arrissant tot el mes de juliol. Bé, després, resulta que aquest bufet d'avocats, Corporation Trust Company, té 210.000 clients, i entre ells les 400 empreses més grans de tot Amèrica del Nord. Això vol dir, senyores i senyors diputats, que aquest estil d'empastifar, d'anar dient el que vostè acaba de dir, senyor Gibert —les he respost ja abans—, això no és manera de defensar el parc temàtic, com ha dit que defensava, i a més ho ha dit moltes vegades. La manera de defensar-lo és, un cop aprovat, tots plegats, fer veure que això ho volem realment, no posant pals a les rodes, sinó dient que això ha de ser i donar la carta que necessita —la carta blanca que necessita— l'Executiu per tirar endavant aquest parc i, si no ho fa, aleshores sí, el control, l'impuls des del Parlament, i dir per què no ho ha fet bé, què és el que ha passat, i si hi ha incidit o no hi ha incidit la

segregació de Salou i Vila-seca, que és un tema que és marginal, i que correspon únicament i exclusivament a l'Executiu, no pas a una comissió d'estudis, ni molt menys.

Per tot això, senyores i senyors diputats, nosaltres direm «no» a aquesta Moció, pel que significa, consegüentment a tot un plantejament, que hi estem totalment en contra, perquè, realment, nosaltres sí que volem que el parc temàtic recreatiu de la Busch es faci a Catalunya, perquè el necessitem.

Moltes gràcies, senyor President; moltes gràcies, senyores i senyors diputats. (*Remor de veus.*)

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Moltes gràcies, Illustre senyor Diputat. (*Remor de veus.*) Silenci, si us plau! (*L'I. Sr. Guitart i Domènech demana parlar.*) Senyor Xavier Guitart?

El Sr. GUITART I DOMÈNECH: Senyor President, només per deixar constància que les paraules de l'Illustre Diputat senyor Martí no han estat un posicionament, sinó que han estat entrar en polèmica. (*Remor de veus.*) El que jo voldria demanar-li, sense fer més qüestió, és que retirés la paraula «empastifar», perquè no crec que hi hagi cap diputat d'aquesta Cambra que «empastifi»: els diputats parlamenten, però no «empastifen». Per tant, jo li demanaria que retirés aquestes paraules.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: De tota manera, senyor Diputat, és normal que es produeixi polèmica, perquè per això es fa un debat; és molt propi de la naturalesa, i aquesta... (*L'I. Sr. Martí i Ferré demana la paraula*) —un moment, senyor Diputat—, aquesta Presidència ha entès que estava opinant en relació amb una moció que és subsegüent a una interpellació, i és lògic, entenc, que es refereixi consegüentment a aquesta interpellació; de tota manera, el senyor Martí... (*remor de veus*) —un moment—, el senyor Martí té la paraula.

El Sr. MARTÍ I FERRÉ: No tinc cap inconvenient, senyor President, a retirar esta paraula, sempre que llavors consti que també, dins els drets humans, hi ha el dret de l'honor de les persones, que no es pot, des d'aquesta tribuna, tocar (*remor de veus*).

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Bé, passem ja a votar aquesta Moció... Silenci, si us plau.

Vots a favor de la Moció, es posin drets, si els plau.

Vots en contra?

Abstencions?

La Moció ha quedat rebutjada per 29 vots a favor, 59 en contra i cap abstenció.

No havent-hi altres temes a l'ordre del dia, s'aixeca la sessió.

(*Són tres quarts de nou de la nit i onze minuts.*)